

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Κ. Π. ΚΑΡΥΔΗΣ Α.Ε.

№70

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΥΝ

ΔΡ. 5

Μὲ χαρούμενη φωνὴ
φέλνει ὁ Φοῖβος τραγοῦδι,
χιτυώνοντας μὲ χρυσοὶ πλῆκ-
του τὴν καλὸς φωνὴ κιθάρα
του. Κι' ἐγὼ ἐκείνον ποῦ
κατέβηκε στὸ σκοτάδι τῆς
γῆς καὶ τοῦ Κάτω Κόσμου,
εἶτε τὸν πῶ γυῖο τοῦ Διὸς
ἦ τοῦ Ἄμφιτρώνα, θέ-
λω νὰ ὑμνήσω, στεφανώ-
νοντας ἔτσι, μὲ καλὰ λό-
για τὰ ἔργα του. Καὶ
πρῶτα τὸ δάσος τοῦ Διὸς
τ' ἀπάλλαξε, καὶ μὲ φλό-
γινη ἐξανθάδα σκέπασε τὸ
κεφάλι του, ρίχνοντας στὸν
ὦμο του τὸ δέρμα τοῦ φο-
βεροῦ θεριοῦ. Καὶ τῆς θου-
νήσια γενιὰ τῶν Κενταύ-
ρων ἐξόπλωσε μὲ τὰ φονι-
κὰ τόξα του, ρίχνοντας
τοὺς φτερωτὰ ἔελν. Τὸ

ξέρει ὁ Πηνειὸς μετὰ
ὀλοκάθαρά του νερά,
κι' ὁ ἀτέλειωτος κι' εὐ-
καρπης πεδιάδες τοῦ Πη-
λίου, καὶ τῆς Ὀμόλης
οἱ σπηλιές μετὰ τοῦ πυκ-
νόχορτο, ἀπ' ὅπου οἱ τρομέ-
ροὶ Κένταυροι, ἀρπάζον-
τας κορμιά πεύκων, πλημ-
μυρούσανε τὴν Θεσσαλίαν
τὴν ἐρήμωναν, οἱ ἄγριοι
αὐτοὶ καθ' ἑαυτοὺς ἄρηδες. Καὶ
τοὺς ζαρκάδι μετὰ τοῦ χρυ-
σοῦ κέρατο καὶ τοῦ πολυχρῶ-
μο δέρμα — τὴν Κερυνιτίδα
ἔλαφο — τὴν καταστροφὴν
τῶν σπαρτῶν σκοτώνον-
τας, χαροποίησε τὴν παρ-
θένα διὰ τῆς Ὀλνῆς. Κι'
ἀνέβη στὸ ἄρμα μετὰ τὰ
τέσσερα ἄλογα κι' ἐδάμα-
σε μετὰ χαλινάρια τίς πού-
λαρες τοῦ Διομήδη, πού-
καπνίστρωντες μένοντας
στὶς φονικὲς φάτνες τους,
τρώγανε χαρούμενες ἀν-
θρώπινες σάρκες, ματω-
μένες τροφές στὸ ὀλέθριο
γλέντι τους. Καὶ περνώ-
ντας τὸν Ἑβρὸ μετὰ τὴν ἀση-
μένια νερά καὶ τὴν ἀκτὴν
τοῦ Πηλίου σιμά στὴς πη-
γὰς τοῦ Ἀναύρου, ἔκανε
τὸ βαρὺ ἔργο, γιὰ χάτη-

Ἡρακλῆς καὶ Ὀυφάλη

ρι τοῦ Μυκηναίου βασι-
ληᾶ. Καὶ τὸν Κύκνο, τὸν
ἀγρίο κατοικοῦ τῆς Ἀμ-
φισσας ποῦδρωγε τοὺς
ξένους, τὸν σκότωσε. Καὶ
στῶν καλλιγυνῶν κορι-
σιῶν τὸν κῆπο, τῶν Ἐ-
σπεριδίων, ἔπηγε ν' ἀρπά-
ξῃ ἀπ' τὰ μηλοφόρα κλω-
νιά τὸν χρυσο καρπὸ, σκο-
τώνοντας τὸ φίδι ποῦ εἶχε
φλόγινη ράχη καὶ τὸ φύ-
λαγε τυλιγμένο γύρω του.
Καὶ μέσα στὰ μάκρη τῆς
θάλασσας μπῆκε, κάνον-
τας γαλήνη μ' ἀνθρώπινα
κουπιά καὶ πηγαίνοντας
στὸ σπίτι τοῦ Ἀτλαντος
τοῦδωσε χέρι, βοηθώντας
τὸν στὸ βαρὺ ἔργο του,
κί' ἔτσι κράτησε μὲ δύνα-
μι θεϊκή τ' ἀστέρινα πα-
λάτια καταμεσῆς τ' οὐρά-
νιου. Στὸν ἐπιπλο στρατό-
τῶν Ἀμαζόνων πῆγε ἐνάν-
τια, γύρω στὴν Μαϊωτίδα
μὲ τὰ τόσα ποτάμια, μέσ'
ἀπ' τὸ κύμα τοῦ Εὐξει-
νου, μαζεύοντας συντρο-
φία φίλων ἀπ' τὴν Ἑλλά-
δα, ὀλέθριους κυνηγοὺς
τῆς πολεμικῆς ζώνης τῆς
κόρης Ἰπολύτης — τῆς
βασιλίσσας τῶν Ἀμαζό-
νων — ποῦ ἦταν δόλοχρυ-
σο στολίδι τῶν πέπλων
τῆς: καὶ πῆρε τὸ ἐνδοξο
λάφυρο ἀπὸ τὸ θάρβαρα,
μὰ τόσο ὁμορφο κορίτσι.
Τὴν ἀπειροκέφαλη σκύλο
τῆς Λέρονας, τὴν πολυφώνη
ὕδρα κατέκαψε καὶ κάρ-
φωσε γύρω μὲ θέλη, μὲ τὰ
ἴδια ἐκείνα ποῦ σκότωσε
τὸ θेरιά τῆς Ἐρυθείας..
— Νάτος! ἀνεφώνησε
πηδώντας ἐπάνω χαρούμε-
νη ἡ Ἰόλη, ποῦ ἀκούγον-
τας τὴν ἀφήγησι τῶν ἄ-

θλάνω του, κύτταζε ὡς τὸ
σο ἀπ' τὸ παράθυρο μὴ-
πως τὸν ἰδῇ... Νάτος...

Ὁ γιγάντειος ἥρωας
ἔρριξε μὴ φλογερῇ ματιά
στὴν ὠραία παρθένα, ποῦ
τὴν ἀγαποῦσε κι' αὐτὸς
μ' ὅλη τὴν ὀρμὴ τῆς ψυ-
χῆς του — δυνατῆς ὅσο
καὶ τὰ μπράτσα του —
τῆς χαμογέλασε στέλνον-
τάς της ἔτσι τὴν ἑλπίδα
ποῦ τὸν πλημμύριζε, κι'
ἐπροχώρησε πρὸς τὸ κεν-
τρικὸ ἀνάκτορο, ὅπου ἔμε-
νε ὁ πατέρας της.

Ὁ Ἡρακλῆς, ἀπὸ μερες
πολλῆς ἦταν φιλοξενού-
μενος τοῦ βασιλιᾶ τῆς
Οἰχαλίας Εὐρυτου, καί
σὸ διάστημα ἐκεῖνο ἀγά-
πησε τὴν κόρη του ἐπειδὴ
ἦταν μικρούλα καὶ ὁμορ-
φη, τὸν ἀγάπησε κι' αὐτὴ
ἐπειδὴ ἦταν ἑνδοξος, δυ-
νατὸς καὶ γιγάντειος.

Πῆγε τὴν ἡμέρα ἐκείνη
νὰ τὴν ζητήσῃ γυναικὰ
του καὶ τότε ὁ Εὐρυτοὺς
τὸν ἐπληροφόρησε, πῶς εἴ-
χε διακηρύξει ἀπὸ πολὺ
πρὶν, πῶς θάδινε γυναικὰ
τὴν πανέμορφη Ἰόλην, σ'
ἐκείνον ποῦ θὰ νικούσε
στὸ τόξο αὐτὸν, ποῦ ἦταν
ὁ περιφημότερος τοξότης
τοῦ κόσμου καὶ συναγω-
νίζοταν μὲ τὸν Θεὸν Ἀ-
πόλλωνα καὶ τοὺς τέσσε-
ρες γυιούς του, τὸν Ἴφι-
τον, τὸν Κλύτιον, Δρίωνα
καὶ Τοξέα ποῦ ἦταν ἀντὶ
ἑξιο γυιοὶ τοῦ περιβοήτου
πατέρα τους. Χωρὶς κανέ-
ναι δισταγμὸν ὁ Ἡρακλῆς δε-
χθῆκε τὸν ἀγῶνα. Νίκησε
καὶ τοὺς πέντε μαζί, ἀλλ'
ὁ Εὐρυτος, θυμωμένος γι-

αυτή την ταπεινώσει, άρνηθηκε να του δώσει την 'Ιολη γυναίκα, έπειδή, καθώς ειπε στο γιό του τον 'Ιφίτο, που τον συνεβούλευσε να μην παραστή την ύποχρεοί του, υπήρχε φόβος, στην τρελλα που τον έπιανε κάποτε, να σκοτώσει τα παιδιά που θάκανε, όπως σκότωσε κι' εκείνα που είχε αποκτήσει με την Μεγάρα. Κι' έδωσε τον ήρωα κατά τρόπο προσκλητικό.

Φεύγοντας ο 'Ηρακλής ώρκισθηκε στην 'Ιόλη πως δεν θα την λημονούσε ποτέ, ώρκισθηκε στον Εύρυτο πως θα τον τιμωρούσε σκληρά για κείνη την προσβολή του. Κι' έχωριστη με σπαραγμό ψυχής από την όμορφη βασίλοπούλα, πούγινε, χωρίς να το θέλη ή αίτια του φρικιαστικού τέλους του.

Την ίδια μέρα πούφυγε από την Οίκαλία ο 'Ηρακλής, ο Εύρυτος έχασε μερικά άλογα και διεκήρυξε ότι του τάχε κλέψει ο ήρωας για εκδίκηση. Μόνο ο γιός του ο 'Ιφίτος άρνήθηκε να δεχθί γι' αληθινή αυτή την ύπόνοια και για ν' αποκαταστήση τη φήμη του ήρωικού ξένου, έπεδόθηκε κι' έρευνες κι' έφθασε ψάχνοντας έως την Τίρυνθα, όπου ξαναβρήκε τον 'Ηρακλέα και του ζήτησε τη βοήθειά του. 'Εκείνος, μόλις είδε μπροστά του το γιό του μισητού βασιλιά, λησμόνησε το καθήκον που είχε ανά τον φιλοξενήση και στην αλλέβρια μανία που τον έπιανε, άρπαξε τον 'Ιφίτο και τον συνέτριψε έπάνω στα τείχη της Τίρυνθος.

'Αλλά συνήλθε άμέσως και μετανιωμένος πικρά, έφυγε ζητώντας καταφύγιο να καθαρισθί από το μακάριο εκείνο το φόνου κι' ύστερ' από πολλές περιπλανήσεις πήγε στους Δελφούς, άλλ' ή Πυθία άρνήθηκε να του δώσει χρησμό έπειδή είχε σκοτώσει εκείνον που ήταν φιλοξενούμενός του.

Ο 'Ηρακλής θύμωσε κι' άρπαξε τον προφητικό τρίποδα για να φτιάξή δικό του μαντείο και στο θυμό που του σκοτείνιασε το νοῦ θά ληλατούσε τον ναόν, αν με χλίδια παρκακάια δεν τον ήσυχάζαν. Κι' έφυγε άπελπισμένος και κατέληξε στ' άνάκτορα της 'Ομφάλης, της θείας βασίλισσας της Λυδίας, με το σκοπό να δουλέψη σ' αυτήν, να κερδίση έντιμους χρήματα και ν' αποζημιώση μ' αυτά τον

πατέρα για τον άδικο σκοτωμό του παιδιού του. 'Ομφάλη!

Μιά αυγή άνοιξιάνικη. Γλυκεία σαν τους χυμούς των καρπών της μακρυής της πατρίδας, γέλασε στη σάν δλοκάθορο ούρανό, λαμπερή σαν τον ήλιο, θελκτική σαν έρωτικό μυστήριο!

Βασίλισσα της Λυδίας και θεά των μυών. 'Ακατανίκητη με τη δύναμη των ματιών της, επικινδυνή με τη σαγήνη ενός θείου κορμιού, θυγατέρα του 'Ιαδάνου και χήρα του Τρωάου!... Και σ' έναν τέτοιο όμορφο κίνδυνο, θεληματικός σκλάβος ο 'Ηρακλής, άρχισε μια νέα σειρά άθλων. 'Εδωσε τους τεράστιους Κέκρωπας, σκότωσε τον ληστή Συλάα κι' έθαψε τον 'Ικαρο, το γιό του Δαιδάλου, ο οποίος, από εύγνωμοσύνη τουφτιάξε ένα άγαλμα, αλλά φαινότανε τόσο ζωντανό, ώστε ο 'Ηρακλής, κατάπληκτος μόλις είδε τον δεύτερον εκείνον έαυτόν του, πήρε μια πέτρα και του την ξεσφενδόνισε.

Ο θαυμασμός της ώραιας βασίλισσας έφθασε έως τον τρόπο! Το αντίκρουσμα μίας τέτοιας δύναμειος την ώθοωσε στην τρέλλα. Και μαγεμένη ή θελκτική άνασσα των καρδιών, έκανε τον δούλο της άγασημένο της τύρνανο. Πλημμύρισε έρωτα το άνάκτορό της κι' από ύλγιο ή ψυχή της, σαν ριχνόταν στην τεράστια άγκυλιά του και σπαρατούσε στις θωπείες των σκληρών του χεριών. Κι' εκείνος, ο όρμητικός μαχητής, ο νικητής των Θεών και των νόμων των, γίνικε παιχινδάκι στα κρινόλευκα χέρια της, αυτός ο άκαμπτος δαμαστής των θηρίων, που μπορούσε να κρατήσει στους ώμους του δλη τη γή!

Η ζωή του στα πόδια της θείας 'Ομφάλης ήταν ένα παράξενο όνειρο, άπίστευτο και στους δυό τους.

Δέν ήτανε πιά ο άσούγκριτος ήρωας, πούσπαζε θράχους με τη γροθιά του κι' έξωλόθρευε λεγεώνες περάτων, θεριών και κακούργων. 'Ηταν ένας άπλός κι' αυτός έρωτευμένος, ήρεμος κι' ήσυχος πιά που συγκινείτο στών φυλαμάτων τον ψίθυρο και στών λουλουδιών την άρωματισμένη πνοή. Σκιρτούσε στο θρόνισμα της ρόμπας της λατρευτής ύμψης, συγκινείτο με τη μελωδική της φωνή, ριγοῦσε στο άγγισμα του χεριού της, και, παραδώνον

τας στα φιλήματα της, μεταβάλλων ο γίγας αυτός σ' ένα πρόθυμο όργανο που κινετο με την επίδραση της μαίκας και τις ιδιοτροπίες της έρωτευμένης ψυχής της θεάς του.

Μιά μέρα, στην παραφορά της ταραγμένης ψυχής της, του είπε πόσο θα ήθελε νάβλεπε νικημένους όλους τους έχθρούς του και να είχε σκλάβους της την 'Ιόλη, την όμορφη νύμφη για την όποιαν εκείνος δεν της είχε κρύψει πως είχε νοιώσει βαθύ αίσθημα, που μοναχά ή δική της άγάπη κατάρθωσε να ξεριζώσει.

Ο 'Ηρακλής άνέλασε πρόθυμα και τους νέους αυτούς άθλους. 'Ωρκισθηκαν πως ήταν ξαναγύριζε θά ριχνώνταν στην άτέλειωτη άφοσίωσι προς τον έρωτα, κι' ένα πρωί ο γιγάντειος έραστής έφυγε για να πάη να φέρη την απόδειξι της άγάπης του.

Με τον ήρωα Τελαμώνα — τον πατέρα του Αίαντος — έκυρίευσε την Τροία και πήρε σκλάβους του την βασίλοπούλα 'Ησιόνη, που την χάρισε στον φίλο του. 'Υπέταξε μοναχός τη νήσο Κω, κυρίευσε την 'Ηλίοδα, ίδρυσε τους 'Ολυμπιακούς άγώνες, νίκησε τους Σπαρτιάτες και γύρισε στην 'Αργολίδα, άναχτήτωντας ένα χαμένο του γιό. Παλαιότερα ο 'Ηρακλής είχε διάσει στην Τεγέα την Ιέρεια Αύγη, απ' την όποια γενήθηκε ο Τηλεφος. Η άτιμασμένη πέταξε το θρέφος στο θουνά, άλλ' ο πατέρας της την παρέδωσε στον βασιλιά Ναύπλιον να την ρίξη στη θάλασσα. 'Εκείνη στην λυπήθηκε και την έστειλε στη Μυσία, όπου παντρεύθη τον βασιλιά Τεύθραντα. Το παιδί της που τώσωσαν και το άνέθρεψαν οι βοσκοί, θρέθηκε κάποτε στα μέρη τους κι' έπειδή βοήθηκε τον Τεύθραντα να νικήση τους έχθρούς του, εκείνος του δώσε γυναίκα την Αύγη, την ίδια την μητέρα του, να αξιέκαστη πάντοτε μ' που έξακολουθούσε να έδλα τα χρόνια που πέρασαν!

'Ενα παράξενο κι' άκατανόητο συναίσθημα θασάνιζε την όμορφη Αύγη και μια άκατανίκητη άντίσταση για κείνο το γάμο πλημμύρισε την ψυχή της. 'Ο Τηλεφος ήταν παιδί, άλλ' εκείνη δεν τον ήθελε άντρα της. Κι' έπειδή δεν μπορούσε ν' άρνήθι να τον πάρη, σκέφθηκε να τον σκοτώση.

Γοητευμένος από την όμορφιά της ο Τηλεφος, παρέριμενε άνυψήμονα την ήμερα των γάμων, κι' όταν πιά την έπηρε γυναίκα του, με φλογερά λόγια της εξέφραζε τον άσθεστο πόθο, πούκαιγε την ψυχή του και ζητούσε την άπόλαυσι των θεληγώνων της, ενώ εκείνη έτοιμαζόταν να του μπάση το μοχαίρι της στην καρδιά.

Η τύχη όμως πρόλαβε το άποτρόπαιο έγκλημα. 'Αναζητώντας την Αύγη και το παιδί του ο 'Ηρακλής, έφτασε εκεί την τελευταία στιγμή για ν' άποκαλύψη το μυστικό τους και να τους ξαναφέρη στην 'Ελλάδα ως μητέρα πλέον και γιό.

Λίγα έμεναν να κάνη ακόμα ο ήρωας, πριν πάη ν' άρπάξη την 'Ιόλη για να την πάη σκλάβου στην 'Ομφάλη ως απόδειξι του άσθεστου έρωτά του.

Περνώντας από την Καλυδώνια ζήτησε απ' τον βασιλιά Ολίνα για γυναίκα του την όμορφη κόρη του Διάνειρα, άλλ' ο τρομερός 'Αχελώος, ο φρικτός γίγαντας άξιοῦσε να την πάρη αυτός κι' άπειλούσε πως θά κομμάτιαζε κι' εκείνη κι' όλους, αν την έδιναν σ' άλλους. 'Όταν έμαθε πως την ζητούσε ο 'Ηρακλής, πήγε και τον βρήκε και του δήλωσε πως δεν θα την έπαιρνε παρά εκείνος που θά ζούσε κι' όρχισε να του ρίχνη τρομερές φοβέρες και φρικτές βρισιές.

Για μένα — άπήντησε ο 'Ηρακλής άπαθώς — είναι προτιμότερη ή γροθιά απ' τη γλώσσα. Μοῦ φτάνει να σε νικήσω πολεμώντας και σὺ νίκα με λέγοντας!

Μιά τρομερή πάλη άρχισε μπροστά στο βασιλιά και στην όμορφη νύμφη, κι' ο πάταγος της φρικτής μάχης άντηχούσε στα γύρω θουνά, ενώ ή Διάνειρα, άποσβολωμένη και τρέμοντας παρατηρούσε τον φρικτόν 'Αχελώο, παρακαλώντας τον Θεό για τη νίκη του 'Ηρακλέους.

Νικητής σέ λίγο ο άγανημένος σκλάβος της 'Ομφάλης πήρε την όμορφη κόρη, τρυφερό λάφυρο της περιφέρειας νίκης του κι' έφυγε, άλλ' όταν έφτασε στον ποταμό Εόηνο τον βρήκε πλημμυρισμένο. 'Ο ήλιος θά μπορεί πως να περάση. 'Αλλά πώς θά το κατάρθωνε ή γυναίκα του;

Ο τρομερός καθάλλας της Νέσσης «ένας Κένταυρος» κι' αυτός π' άγαπούσε κρυφά την Δηία

νείρα, παρουσιάσθη πρόθυμος βοηθός, να περάση στην άλλη μεριά τη νέα κι' ο 'Ηρακλής του την έμπιστεύθηκε. Πέρασε πρώτος, με φλογερά λόγια της εξέφραζε τον άσθεστο πόθο, πούκαιγε την ψυχή του και ζητούσε την άπόλαυσι των θεληγώνων της, ενώ εκείνη έτοιμαζόταν να του μπάση το μοχαίρι της στην καρδιά.

Το κτύπημα ήταν τρομερό. 'Ο άγριος Νέσσης νοιώθει να πλησιάζη ο θάνατος, άλλ' πριν ξεψυχήση θέλησε να εκδικηθί και ψιθύρισε στ' αυτιά της περτρίτης νέας: — 'Αν το πηγμένο αίμα της πληγής που μόυκανε το θέλος το θαιμένο με το μαύρο φαρκάκι της Λερναίας 'Υδρας, το μαζέψης με τα χέρια σου, θά μπορείς μ' αυτό να κρατήσεις πάντα δικό σου το στοχασμό του 'Ηρακλή σου...

Την συνεβούλευσε κατά ποιόν τρόπο θά το μεταχειριζότανε και ξεψύχησε. Η Διάνειρα συμμορφώθηκε με τη συμβουλή του. Μά αυτή όμως ή τρελλή της άγάπη ήταν δλέθρια για τον γίγαντα σκλάβο της θείας 'Ομφάλης, που δεν ξαναείδε ποτέ το νικητή της έρωτευμένης ψυχής της...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
(Απαγορεύεται ή άναδημοσίευσις)

Η ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΩΝ ΓΝΩΣΤΩΝ ΦΡΑΣΕΩΝ

«ΕΙΜΑΙ ΑΘΛΑ,

ΣΟΥ Τ'ΟΡΚΙΖΟΜΑΙ»

Η φράσις: «Είμαι άθλα, σου το όρκίζομαι!», την όποιαν μεταχειρίζονται όλες οι άπιστες συζυγοί, έφευρέθηκε τυχαίως, από την κυρία Λουίζα Ρόζεμπεργκ, κατά τα τέλη του Γ' αιώνας.

Προηγουμένως, όταν ένας άνδρας έμάθαινε ότι είχε προδοθί, παρουσιαζόταν στη γυναίκα του κρατώντας ένα άνώδυνο γράμμα — αν είχε λάβει άνώδυνο γράμμα — και της έφώναζε:

— 'Αθλία! Ξέρω ότι έχεις έναν έραστή!

— Είναι αλήθεια, άπαντούσε εκείνη κοκκινίζοντας λιγάκι. Τώρα όμως, που το έμαθες, θά τον έγκταλείψω. Μείνε ήσυχος.

Πολύ μικρή παρηγοριά... 'Ο σύζυγος έχαλούσε τον κόσμο, ή κυρία έκλαιε...

και ή οικογενειακή γολήνη έπληγαινε περίπατο. Αυτό εξακολούθησε, έως ότου ή Λουίζα, γυρίζοντας ένα άπόγευμα από ένα ραντεβού με τον έραστή της, βρήκε στο σπίτι τον σύζυγό της, ο όποιος έπρωχώρησε προς το μέρος της κρατώντας κατά τύχην το σακκάκι του και με τα φρύδια ζαρωμένα άνησυχητικά.

Πρέπει να ποῦμε ότι ή κυρία Ρόζεμπεργκ είχε τη συνήθεια πριν βγίη, να «εξαφρίξη» μυστικά τις τσέπες του σακκακιού του συζύγου της. Την ήμερα όμως αυτήν, έπάνω στη θία της να φύγη, δεν του είχε πάρει ούτε μια πεντάρα. Νομίζοντας, λοιπόν, ότι άνδρας της είχε εύρει από τοῦ λείπουν χρήματα και την είχε ύποπτευθί για την εξαφάνισι τους έφώναζε με όλη της την ειλικρινεία:

— Είμαι άθλα, σου το όρκίζομαι!

'Εννοούσε ότι δεν είχε πάρει τίποτε από τις τσέπες του άνδρός της. 'Αλλά ή φράσις της έπήρε άλλην έννοια για εκείνον.

Ο Ρόζεμπεργκ έμεινε σαστισμένος. 'Εδειξε κατ'όπιν στή γυναίκα του ένα άνώδυνο γράμμα που είχε λάβει πρό ολίγου, το σακάκωσε, το επέταξε μακριά και έφώναξε:

— Σε πιστεύω, άγάπη μου! Τι άθλιος συκοφάντης αυτός που υπογράφεται «Ένας φίλος». Μοῦ γράφει ότι έχεις έραστή. Για να με συγχωρήσης για την άδικη ύποψία μου έναντίον σου, θά σου άγοράσω εκείνη τη γούνα που μοῦ ζητάς από δυό χρόνια.

Η κυρία Ρόζεμπεργκ άπέκτησε έτσι τη γούνα και διηγήθηκε όλη την ιστορία στις φιλενάδες της. 'Εκείνες δεν άργησαν να καταλάβουν όλες τις δυνατότες πρακτικές έφαρμογές, τα τεράστια όφελήματα που μπορούσαν να έχουν από την νέα έφεύρεσι.

Πριν περάση πολύς καιρός, ή φράσις «Είμαι άθλα, σου το όρκίζομαι!» άποτελούσε πιά κοινόν κτήμα.

ΠΟΛΛΙΟΣ

Ο «ΠΡΟΟΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ»

—Και τώρα, Βάν;

—'Ε, καλά, Χαρί, δεν είναι δά και λόγος για να στεναχωριώμαστε αυτό!

Και μ' ένα πήδημα, ο Βάν βρόδινε έξω από την κομψή κουρσίτσα του. Ανεσθήκωσε μετά το καθισμά του, τραβήξε ένα στενόμακρο δοχείο κάτω απ' αυτό και με διασκεδά θήματα χύθηκε πίσω από τα δένδρα, έμπρός στα όποια είχε σταματήσει ή κούρσα.

Λίγες στιγμές αργότερα, εύγρισε με το δοχείο γεμάτο νερό και το άδειασε στο μικρό ρεζερβουάρ της κούρσας.

Άφησε μετά το δοχείο στη θέση του και πήρε από το ίδιο μέρος ένα μικρό σοληνάριο. Τ' άνοιξε, έβγαλε μιά άσπρη παστίλια απ' αυτό και την έρριξε στο ρεζερβουάρ που είχε γεμίσει από νερό. Ένας έλαφρός συριγμός άκούσθηκε, σαν κάποιον σώματος που διαλύεται με άφροῦς, κι' ο Βάν, κλείνοντας το ρεζερβουάρ, ξαναπήδησε στην θέση του, ενώ ή κούρσα ξεκινούσε άμέσως.

—Τι θαματουεγή παστίλιτσα κι' αυτή!, έκαμε ή Χαρί καθώς στριμωχόταν περισσότερο κοντά στον σύτροφό της. Να μπορέη να μεταβάλη το νερό σε κινητήριο δύναμη!

—Και να σκεφθί κανείς, άπήντησε ο Βάν αλλώνοντας το χέρι του στους ώμους της Χαρί, πως το θαύμα αυτό το χρωστά ή άνθρωπότης σε μιά γυναίκα...

—Γιατί το τονίζεις αυτό, Βάν; έκαμε κάπως δυσαστημένη ή νέα, καθώς άποτραβιόταν από την άγκυλιά του. Είνε ίαχα ή μόνη γυναίκα αυτή που συνέβαλε στην σημερινή εξέλιξι του πολιτισμού μας;

—Δεν θέλω να πώ αυτό, άγάπη μου, άπήντησε χαμογελώντας ο Βάν, και ελαττώνοντας κάπως την ταχύτητα της κούρσας. Πρέπει όμως να παραδεχθίς πως δεν είναι και πολλές καιρός που βρήκε ή γυναίκα τον πραγματικό προορισμό της... Να μη θεωρηται, δηλαδή, μονάχα ως «διακοσμησηκό στοιχείο» στη ζωή...

—Όυφ! Έχεις κέφια σήμερα, φίλε μου! δέκοψε άπότομα ή Χαρί και τραβήχτηκε ακόμη περισσότερο από τη θέση της.

Κάποια στιγμή, άθελά της, ή Χαρί έστριψε το κουμπι του μικροσκοπικού τηλεραδιοφωνικού μηχανήματος και στο φωτισμένο καντράν του έπερδωσε άμέσως ή σιλουέτα μίας κομψής γυναίκας.

—Η πρόεδρος της παγκοσμίου ένωσης «Προορισμός της Γυναίκας», ψιθύρισε ή Χαρί άναγνωρίζοντας την. Τι να λή τάχα!...

«Για μιάς — άκούστηκε τώρα μιά λεπτή καθαρή φωνή από το τηλεραδιοφωνικό μηχανήμα — τα σκηνικά της ζωής στην Ευρώπη άλλαξαν τότε. Οι άναλαμπές της χαράς έσβυσαν, οι χαρμόσυνοι ήχοι που άνέβλυζαν από μουσική, τραγούδι, γέλιο έστέρεψαν. Δεν άκούγεται πιά παρ' ο βαρύτατος πένθιμος κρότος των κανονιών. Οι γυναίκες, όλα αυτά τα διάφορα παραδείσια πουλιά, όπως τα θεωρούσαν τότε, σκορπίσθηκαν τραηγμένα και δέκοσαν τους τερετισμούς των. Οι φροντίδες τους, που περιωρίζονταν σχεδόν και μόνο σε έπισκέψεις, στα λεγόμενα ένστικτώτα καλλονής και στους ρατσικούς οίκους, μετεφέρθησαν σε φιλανθρωπικά καστατήματα. Τα κομψά πολυτέλη φορέματα, μόνος θαρρείς σκοπός της ζωής των, ανταλλάχθηκαν με την λιτή στολή της νοσοκόμου. 'Επί τέλους, ή βλακώδης έγωιστική και χωρίς χαμνιάν έννοια γυναίκεια δράσις διεκόπη και άρχισε ο παλιός του άνθρωπιστικού ενδιαφέροντος...»

Με την άκη των ματιών της, ή Χαρί, κι' ενώ διέκοπτε με νευρική κίνηση την έκπομπή, εκύτταζε τον Βάν. Έκείνος με το χαμόγελο στα χείλη έκαμε δήθεν τόν άδιάφορο... Η κούρσα εξακολουθούσε τον δρόμο της.

—Άγαπημένε μου!, έφώναξε κάποια στιγμή ή Χαρί καθώς τον άγκάλιασε. Συγχώρεσέ με.

Την άπάντησι του Βάν την έδωσαν τα χείλη του, που έμειναν με τα δικά της.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

«Πάει να με τυλίξει!». Γνωστή, γνωστότατη φράση των ανδρών, την μεταχειρίζονται συνήθως όταν συζητούν για μία γυναίκα με την οποία έχουν σχέσεις και θέλουν να κάμουν τους ξενικούς. Προσθέτουν μάλιστα: «Εγώ όμως δεν είμαι από εκείνους που τυλίγονται!».

Δεν είν' όστόσο ελλεικρινείς όταν το λένε αυτό.

—Για σταθήτε, κύριε, έλεγα μία μέρα σε κάποιον, τι ένοιεπε όταν λέτε πως η φίλη σας πάει να σας τυλίξει;

—Θέλω να πω μου άπληνσε ότι έχει ως αντικειμενικό σκοπό το γάμο.

—Και τι θα θέλατε να έχω; τον ξαναρώτησα.

—Να μ' αγαπή χωρίς ύπεροδουσία και να μη σκέπτεται τίποτε άλλο.

—Άραίαι! Έν τοιαύτη περιπτώσει θέλετε να σας αγαπή, ναίαι ένα παιχνιδάκι στα χέρια σας, χωρίς καμιάν άπομικτικότητα και άξιοπρέπεια για να περάσετε έσεις κάμποσον καιρό ευχάριστο. Μεγάλος ενώσιμος φίλα μου!

—Μα, την αγαπάω κι' εγώ.

—Λέτε ψεμταί! Αν την αγαπούσατε, δεν θα θεωρούσατε τον γάμο σαν έτυλιγμο, άλλα θα τον έπζητούσατε έσεις. Δεν θα θέλατε η γυναίκα που αγαπάτε ναίαι μειωμένη άπέναντι των τριών.

—Και μήπως με το γάμο θα της άποδείξω την αγάπη μου;

—Ναι!

—Τι περιωρισμένες άντιλήψεις είν' αυτές που έχετε, κυρία μου...

Έτσι συνήθος οι περισσότεροι έν όνόματι της εξέλιξης, προσπαθούν να δικαιολογήσουν την ύπεροδουσία σκέψι, που είνε: «Δέν έσπαρείται, περνά λίγον καιρό ευχάριστο κι' έχει ό Θεός!». Σάν να πρέπει να θεωρηθί εξέλιξης το στασιμασίασμα της άξιοπρεπείας μίας γυναίκας. Έκείνοι οι ίδιοι που τά λένε αυτά, δέν θ' άνεχόντουσαν κατ' ούδένα τρόπο να κάμει ένας άλλος τις σκέψεις αυτές για την άδελφή τους.

Είπαμε όμως ότι δέν λένε την άλήθεια. Δέν πιστεύουν κατά βάθος αυτά που λένε, Γιατί άν τά έπίστευαν, θάπρεπε να μένουν και άνωπανοί δίλοι ατότοι θέλω να πω, πως άν θεωρούσαν πραγματικά έτυλιγμο τον γάμο, θα άμύνονταν μέχρι τέλους και θα πέθαιναν γεροντοπαλληκαροί! Δέν συνθέτνει ότώσσο αυτό. Οι ίδιοι, που εκεί που δέν τους συμφεί μιλούν περί εξέλιξης κι' έλευθέρου γάμου, εσπνικά ένα ώραίο πρωί έρχονται και σού λένε:

—Έσεις, παντρεύου κι' η παντρεύτηκε.

—Μά πως, κύριε Χ, δέν έλέγατε στη Λιλικά πως δέν πρόκειται να παντρευθίτε, γιατί θεωρείτε τον γάμο ως «τάφο» του έρωτος;

—Ε μίν κυττάτε τί λέει κανείς. Είνε ένας θεσμός ό γάμος, που δέν μπορεί να τον άποφύγει.

Έτσι, έμμέσας όμολογούν πως εκεί που τους συνέφερε θεωρούσαν άπαράτητο να κάμουν τους ψευτοεξελιγμένους. Γιατί; Γιατί δέν άγαπούσαν άληθινά.

Όταν άγαπήσουν πραγματικά η άντιλήψι περί «τυλιγμο» και η εύρύτης των ι-δεών πάει περίποπο.

Θά μου πητε πως δέν παντρεύεται κανείς πάντα από έρωτα. Σύμφωνοι. Πολλές φορές τον γάμο που κάνει τον άκριτοπληρώνεται.

Έν τοιαύτη περιπτώσει, εκείνος που λέει στην κοπέλλα που τον άγαπή ότι είνε κατά το γάμο και πηγαίνει μετά από λίγο και πουλιέται σε μιάν άλλη, ούτε έκείνη άναποδσε ούτε κι' έκείνη που πήρε. Άλλά, άπλούστατα, έτύλιξε την καινούργια. Άρα, έκείνος πάει για τυλιγμο. Την πρώτη να την κάμει έρωμένη του, τη δεύτερη να την βάλι στο χέρι με τά ύπαρχοντά της. Όταν δυο άνθρωποι άναπνέουν πραγματικά, δέν μπορούν να κάνουν αυτές τις σκέψεις.

Η γυναίκα στο γάμο ζητεί την έκτίμησι του άνδρος. Ακόμη και γιατί θέλει έτσι να τον έχω για πάντα κοντά της. Δέν είνε σημείον αυτό ότι τον αγαπά;

«Όχι», σού λένε πολλοί. «Θέλει να την παντρευτώ για να έξασφαλίση τη ζωή της». Πολύ λίγες είνε ότώσσο έκείνες που δέν έχουν ποτ' την κεφαλήν κλίναί! Όλες οι άλλες, κύριοι έστε έχουν το σπύτι τους ποτ' τίς είνε άργάδωντα. Δέν πεινούν! Γιατί τότε θα πέθαιναν από την πείνα και δέν θα προλάβαιναν να σας γνωρίσουν.

Καλύτερα λοιπόν να πηγαίνετε μ' άνοητά καρδιά κοντά σε μία γυναίκα. Άλλος έσεις εί-σθε έκείνος που πάτε για «τυλιγμο»!

ΕΥΑ

ΑΧ, ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΙ!...

Επίκαιρες χιουμοριστικές σκέψεις υπό ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

Εχουμε και τους φιλανθρωπούς. Περισσότερο από τις έκρήξεις των οδίδων και τά σφυρίγματα των σφαιρών μας έσχίζουν τ' αυτά οι έλεγειακές άνα-συνήθειες των:

—Αχ, τά καυμένα τά παιδιά! Δίνουν τά κορμιά τους τροφή των κανόνων.

—Τι φορικό πράγμα ό πόλεμος!

—Σέψου τους τραυματίες που κοίτον-ται μέσα σ' ένα τέλμα από αίμα και λάσπη.

—Αχ, ναί! Πως θάθελα να είμαι έ-κεί να περιποιηθώ τά τραυμάτια των!

—Σέψου κι' έκείνους που μένουν ε-πλωμένοι σε μία κλινική με την φορική εδσάοτητα ότι θα μένουν άνάητροι σ' όλη τους τη ζωή...

—Αχ, σε έρισκόμουν αυτή τη στιγμή δίπλα στο μαζιλάνι τους να παρηγορώ τον πόνο τους!...

—Τά καυμένα τά παιδιά!

Και ό οίκτος γίνεται με τους κουδάδες από την ψυχή των φιλανθρωπών. Από την άρχη του πολέμου άνοιξαν το ρουμπινέτο της ευσπλαχνίας των. Και η συμπόνια τους για τους μαχόμενους ρέει έξακολυ-θητικά.

Άλλά και πόσον έπιδεικτικά! Οι θρη-νοι τους για το δοκιμαζόμενο ανθρώπινο γένος ξεπερνούν τους θείλικους θρήνους

της. Ήχην έν Ραμψ. Δέν σας νουιάζει αυτή η θουβώδης φιλανθρωπία;

—Όλοι, θέβαια, συμπονούμε τους νέους που καταφύγουν με το αίμα τους τά στυγνά πεδία των μαχών. Ποιός δέν συμ-μερίζεται το δράμα τους; Ποιός δέν λυ-πάται θούττατα για την σκληρή αυτή μοί-ρα των ανθρώπων; Άλλά ξερωμε να ύ-ποθέσσομε σωτηρία!

Εγώ οι φιλανθρωποι κάνουμε τον πόνο θεατρική έπίδειξι. Συμπονούν δημοσία και πανηγυρικά. Αυτά έχει το έπαγγελ-μά τους.

Δέν άποκαλύπτουμε θέβαια, τίποτε το νέο με το να λέμε ότι υπάρχουν έξ επαγ-γελματος φιλανθρωποι. Πολλοί μελετήται της κοινωνίας το έχουν παρατηρήσει. Ό-πως και σόν κανένα μπορεί να έχω τύχει να έγγώρισε κανέναν η καμιά άπ' αυτές τις άξιοεβαστες κυρίες που δέν κάνουν όλλη δουλειά από το να συμπονούν την ανθρώπινη δυστυχία.

Ρίχνονται σε άναθερωρίες, από τις ό-ποιες είνε πολύ άμύβολο άν έρισκουν κάποιον θετικό όφελος οι δυστυχείς. Ένώ είνε θέβαια, ότι οι φιλανθρωποι αυτές κυρίες ώφελούντα πολλά. Έπιδεικνύον-ται. Αυτοκαλεούνται. Βοσκουν να κά-μουν κάτι για να σκοτώσουν την φιλία τους.

Αυτό είνε το έπαγγελμα της φιλανθρω-πίας, το όποιον προ το πολέμου διήρχετο κοινόν. Όταν η ανθρωπότης εήμερεί οι επαγγελματίαι φιλανθρωποι δυστυχούν.

Γνωρίζω μία γνησία κυρία, η οποία πε-νοδσε μαύρες ημέρες διότι δέν έσποδσε σόν κόσμο καμιά θεομηνία.

—Τι γκίνα είνε αυτή!; παραπονιόταν στους δικούς της. Ούτε κανέναν μεγάλος σείσμός γίνεται, ούτε καμιά καταστρε-πτική πυρκαϊά, ούτε τίποτε.

Και στενοχωριόταν διότι της έδιν-νταν η εύκαιρία να έπιδείξη τις φιλαν-θρωπικές της ικανότητες σ' ένα εύρύ πε-δίο δράσεως. Οι οικείοι και οι γνωστοί της, που ήσαν αυτή την άδυναμία της την παρηγορούσαν.

—Έχετε όπομνη, κυρία. Το κακό δέν άργεί να γίνη!

—Ναι, άλλα πότε; Όταν θα πεθάνω εγώ!

Ήταν γρηά και ήθελε σύντομη την κα-ταστραφή, για να σπύση την ψυχή της η οποία δέν θ' άνοδσε να έμφανισθί έ-νόπιον το Μεγάλο Κριτόν. με μερικέ-ακόμη έντοπιακές άναθερωρίες.

—Ας γινόνται, τούλάχιστον, έλεγε καμιά πλημύρα. Και οι πλημυροπα-θεί, είνε άξιοι γενναίας περιθάλψης.

Η καμυρία της, μία πολύ καλή κα-

πέλλα έσκέφθηκε να την βοηθήση στην δύσκολη περιστασι. Την έβλεπε τόσο ά-ξιοτύχητη!

—Θελετε, κυρία, της έλεπε, ν' άφρω το μπάνιο άνοιχτό;

—Γιατί, παιδί μου;

—Για να πλημμυρίση το σπύτι και για να δημιουργήσουν εώ μέσα μερικοί πλημ-μυροπαθείς.

Τό πρόσωπο της γνησίας φιλανθρωπού έφωτίσθηκε πρός στιγμήν. Συμμοσία ι-δεά! Άλλά ύστερα έσκέφθηκε ότι, λόγω των γνησιών της, δέν θα μπορούσε ν' άποχωρήση έγκαιρως από το πλημυρι-σμένο σπύτι και άπληνσε στην καμυρία-σα:

—Εύχαριστώ, παιδί μου! Άλλ' άς μέ-νω η πλημύρα...

Δέν πολυμούσε να πάη στο σπύτι της έν λόγω κυρίας ένας άνεψιός της σιδηρο-δρομικός σταθμάρχης. Η μονιάδης φι-λανθρωπος του είχε έτοιμάσει δριμύ κα-τηγορητήριο.

—Τι κάνετε, έσεις οι σταθμάρχαι; του έλεγε. Άλλοτε άφήνατε τις γραμμές ά-νοιχτές και γινότανε και καμιά συγκρο-υσις. Σήμερα έχετε τά μάτια σας δεκατέσ-σερα. Πάτε κι' έσεις, χαλάσατε!

Μία μέρα έμαθε ότι η χαρτοπαίξια δη-μιουργεί τραγικά θύματα. Έσκέφθηκε, λοιπόν, να στρέψη την αγαθοεργόν της προσπάθειαν προς αυτή την κατεθνησι 'Εγύριος στο σπύτι της ένθουσιασμένη.

Από αύριον, άνήγγειλε θα έπιδοθώ στην άνακούφισι των θυμάτων της χαρ-τοπαίξιας.

Κανείς δέν έφερε άντίρρηση.

—Η ώρα η καλή, της έλεπε ό σύζυγός της.

—Αυτά τά δυστυχισμένα πλάσματα, συνέχισε η κυρία, που πέφτουν από την ιδιοτροπία της τύχης στην μεγαλυτέρα έ-ξοθλάσι, έχουν ανάγκη ένδε προστάτου.

Ε λοιπόν, αυτό τον προστάτη θα τον έρωδν από αύριο στο πρόσωπό μου.

—Εδύε! άνεκραξεν ό σύζυγός της.

—Ναι, έξηκολούθησεν η κυρία, άλλ' η περιθάλψις των οκτρών αυτών άποθρα-σμάτων της προσίνης τραπέζης δέν είνε καθόλου εύκολη υπόθεσις. Ιδίως για την δική μου ηλικία. Δέν μπορώ εγώ να ξε-νωχτώ έξω από τις λέσχες για να περι-μαζεύω τους χαμένους.

—Όσο περισσότερο κοπιάζεις, γυναί-κα, τόσο μεγαλύτερη αξία έχει η αγαθο-εργία σου, παρατήρησεν ό σύζυγός της.

—Α, όχι, άγαπτή μου! Να κάμω το καλό άλλ' όχι και να πέσω η ίδια στο γινάδι. Όχι να γάσω και την ύγεια μου.

—Τότε τι θέλεις να γίνη, έρε γυ-ναίκα;

—Άπλούστατα, θα μ' άνοίξη μια χαρτοπαίκτη Λέσχη εδώ, μέσα στο σπύ-τι μας.

—Τρελλάθηκε;

—Ποώς! Η φιλανθρωπία ύπεράνω ό-λων.

Θά ήπτε ότι όλα δσα διηγήθήκαμε για την φιλανθρωπία κυρία είνε ύπερβολικά. Ίσως. Άλλά μέσα στην ύπερβολή καθρε-φτίζεται καθαρώτερα η άλήθεια.

Και η άλήθεια είνε ότι σε πολλούς και ίδιως σε πολλές κυρίες είνε σοδορή η να-νία της φιλανθρωπίας η οποία, αυτές τις ημέρες, έσπεί σε κρουνοίς οίκτου για τους νέους άνδρες που άντιμετωπίζουν τον θάνατο σπύ γραμμές στο πυρό. Άυτοι οι τόσο φιλεσπλαχνικοί άνθρωποι έχουν μονο-πώλησει ύπερ το έαυτο των την συμπό-νια.

Θά ελγαμε το δικαίωμα έμεις οι άλλοι να διαμαρτυρηθούμε, διότι με τον τρόπο που διατυμπανίζουν τη φιλανθρωπία τους οι επαγγελματίαι φιλανθρωποι είνε σαν να καταδικάζουν όλους τους άλλους ώ-νάοιστους. Άλλ' άς μη μιλώσωμε. Κα-λύτερα που έβηκε μία διέξοδον αυτή η φι-λεσοπλαχνία.

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ Σ

—Ασέ με χάμω, σού

ΜΕΤΑΚΟΜΙΣΙΣ

Σ' όλόκληρη την συνοί-κία έπικρατούσε μεγάλη λύπη. Διότι η Σουσού έ-πρόκειτο ν' αλλάξη, επί τέλους, σπύτι. Η πρώτη Όκταδρίου, ημέρα γενικής άθηνάικης μετοικεσίας, έ-πληρε σβάρνα και την πυρ-γοδέσπονα του Βύθουλα.

Η γειτονιά έχανε μία θαυμάσια γειτόνισσα. Διότι η Σουσού, πρώτον έκανε ένδοξη την άγνωστη μέχρι πρό όλίγων έτών συνοικία και δεύτερον είχε δημιουρ-γήσει δεσμούς συμπαθείας. Παρ' όλους τους συχνούς καυγάδες της ό κόσμος την άγαπούσε. Ήταν το μόνο άξιοθέατο του Βύθουλα:

—Ωστε φεύγετε κυρία Σουσού.

—Άστείο πράμα!

—Μά γιατί;

—Γιατί; Άφου είναι πλάι μας ό ασύρματος. Και μου έλεπε ένας έξάδελφός μου άρχιστράτηγος ότι ό-ταν έρθουν τά άεροπλάνα πρώτα-πρώτα θα ρίξουν τις υπόμπετες τους σόν Μπύ-θουλα! Δέν έχω καμιά ό-ρεξις να με άνησυχήσουν!...

Πού έπήγαίνε η Σουσού; Δέν ήξερε φεύ!... ούτε η ί-δια. Κατόπιν της φοδερής παλαβομάρας που είχε κά-νει προ καιρού με τό άφρετε-ρέν άνέλαβε να ρυθμίση το ζήτημα της κατοικίας ό Παναγιώτης. Ό ίδιος είδε το καινούργιο σπύτι. Ό ί-διος το συμφώνησε. Ό ίδιος το νοίκιασε. Και δέν έν-νοούσε να της πη λέξιν.

— Παναγιώτη!...

—Άσε με χάμω, σού

είπα.

—Θά μου πής τελοσπάν-των;

—Έχε ύπομονή. Θα το δής.

—Σαχλέ!

Και η Σουσού επνεε μέ-νεα. Τέλος έφτασε η ήμέ-ρα της μετακομίσσεως και δυο τεράστια αυτοκίνητα έσταμάτησαν έξω από την πόρτα της. Αυτά τά έσυμ-φώνησε η Σουσού. Τά είδε ό Παναγιώτης κι' έμαύ-ρισαν τά μάτια του. Έ-στράφη κατάπληκτος σόν ένά τον σωφέρ:

— Γιατί δυο αυτοκίνητα;

— Έτσι μάς έλεπε η μαν-τάμ.

— Κύριε έλέησον!

— Γιατί κύριος; Άφου μάς έλεπε τί και τί έχετε κύ-ριος. Μιά θαρυνά τραπέζα-ρία, μία θαρυνά κρεβάτο-κάμαρα, ένα σαλόνι, θι-βλιοθήκες, μάς άράδιασε του κόσμου τά πράματα κύριος! Ίσως και δέν τά πάρουν τά δυο αυτοκίνη-τα!

Τού κάκου έπέμενε ό δυ-στοχής Παναγιώτης. Τά αύ-τοκίνητα ήταν συμφωνημέ-να όκτακοσιες δραχμές και ήταν αδύνατο να φύγουν.

Η Σουσού, έξ άλλου, έπέ-μενε πως μόλις χωρούσαν τά έπιπλα τους! Έμαζεύ-τηκαν έμπειρογνώμονες της γειτονιάς και άπεφάνθη-σαν πως και τό ένα αύτο-κίνητο ήταν πολύ:

—Και μία καρρότσα τά χωρούσε!

—Τόν κακό σου τόν και-ρό κύριε Θανασάκη! Να μην άνακατεύσαι σε πέ-ρικαλό και να κυττάς τις κουτσές καρέκλες που έχεις στο σπύτι σου! Όρίστε μας!...

Και οι ίδιοι όμως άνθρω-ποι που είχαν έλθει για την μετακόμισι συμφωνούσαν με τόν κ. Θανασάκη, άλλα δυστυχώς, δέν μπορούσαν να κάνουν διαφορετικά. Εί-χαν κλείσει τη μέρα τους μ' αυτή τη μετακόμισι.

Άρχισε, λοιπόν, ύπο τά κρυφά μειδιάματα της γει-τονιάς το φόρτωμα. Πρώ-τα έβηκε η θαρυνά τραπέ-ζαρία. Αυτή άπετελείτο ά-πό ένα τραπέζι σανιδένιο, το τέταρτο πόδι του ό-ποιου, μάλιστα, προχείρως τοποθετημένο, είχε πέσει κατά το σήκωμα και έφέ-ρετο σόν δμο, πρός μεγά-λην άγανάκτησιν της Σου-

σούς. Πέντε καρέκλες άπο-τελούσαν το συμπλήρωμα, σωστό δειγματολόγιον. Άλ-λες με τά άχυρα βγαλέ-να, άλλες με τά ύφασματα φαγωμένα, άλλες με τά πό-δια μισοσπασμένα. Στο ή-μίφως της «μεγάλης τρια-πέζαρίας» τοποθετημένες με την σοφήν μεστέριαν της Σουσούς έκαναν άρκε-τό μούγιο. Άλλά μόλις έβηκαν στο φώς, το θέα-μα ήταν άξιοθρήνητο.

— Τώρα θα πάρете το σαλόνι.

—Μάλιστα μαντάμ.Πούν-το;

—Τούτο δώ! Δέν έχετε μάτια;

— Ά!... Τούτο είναι το σαλόνι; Μπαρδόν, μαντάμ, άλλα είναι λιγάκι ιδιότρο-πο.

Τό σαλόνι άπετελείτο πρώτον από ένα καναπέ, τόν περιφιμον έκείνον κα-ναπέ, που ήταν θαρυνάτα τραυματισμένος στην μέση κι' όπου τις ημέρες των «μεγάλων δεξιώσεων» ύπε-χρεούτο να κάθεται ό Πα-ναγιώτης, έντολγ της Σουσούς, για να μη φαί-νεται η τρύπα. Δευτερον από ένα τραπέζακι χαμη-λό, σανίδι έκαστο τοίς έκ'α-τό, κειμήλιον κατά την Σουσού, παληόπραμα κατ' τον Παναγιωτάκη. Το θού-τηξε ένας από τους άνθρω-πους άπ' το ένα πόδι με πρωτοφανή άσέβειαν κι' ά-νεπήδησε η Σουσού:

— Έτσι τά κρατούν κα-τά τά πράματα; Τώρα κα-τεβήκατε από το χωριό; Ζώα! Δε σέβεστε την πε-ριουσία το άλλου. Έλα έσύ εδω! Πιάσε αυτά τά σκαμπά!

—Ποιά;

—Τά σκαμπά!

—Ποιόνα;

—Στραβώθηκες χρι-στιανέ μου;

Δέν ήταν στραβός ό άν-θρωπος άλλα ήταν λίγο δύσκολο να καταλάβη. «Σκαμπά» η Σουσού άπο-καλύψε δυο χαμηλά σκα-μνάκια, από άσπρο σανί-δι, άπ' αυτά που έχουν οι γρηές και κάθονται στα πεζούλια. Ύστερα διέταξε να πάρουν «τους άνθοστή-λους», δυο τρίποδα πανύψη-λα, που ήταν άγνωστο για ποιά χρήσιν και ποιδ σκο-πόν είχαν κατασκευασθί.

— Πάρτε αυτή την τουα-λέττα!

— Τόν νεροχύτη;

— Νεροχύτης είσαι και φαίνεσαι, ήλίθιε! Πάρε γρηγόρα την τουαλέττα!

Με προσοχή, άσυνείδητε-κι' έσύ έλα εδω! Πάρε αυ-τή την φεγέξ!

— Πούντη!

— Δέν βλέπεις, άνόητε;

— Μη θρίξης, κυρά μου σε περικαλώ! Έσύ έχεις

κι' ένα όνομα στο καθένα. Να μάς τά δείγνης κι' ό-λας να καταλαβαίνουμε...

Βεγξ ήταν ένα ποτήρι γεματο νερό και λίγο λάδι και στην μέση ένα λουμίνι.

Ντορμξ ήταν κάτι άλλο ά-καθόριστο, κάτι σαν καού-να.

— Άυστε τώρα το διβάνι.

— Πώς να το λύσωμε;

— Με προσοχή!

Τό τόσον πομπωδώς ά-ποκαλούμενον «διβάνι» ή-ταν ένα έπιπλο πολυσύνθε-το. Όταν έτράβηξαν οι άν-θρωποι το «διβανόσκεπα-σμα» έπρόβαλε από κάτω μία κουρελού. Κάτω άπ' την κουρελού ήταν τρία μακρυά σανίδια. Και τά σανίδια έστηρίζοντο δεξιά και άριστερά σε δυο κα-σόνες.

— Τώρα την σερβάντ!

— Πούντηνε!

— Θεέ μου τί άγροίκαι άνθρωποι! Θα με σκάσουν σήμερα! Δέν μου λες έσύ ψηλέ πρώτη φορά κάνετε μετακόμισις; Όρίστε η σερβάντ!...

Και η Σουσού έδειξε ένα ψηλό μαύρο έπιπλο, με ρά-φια, που προ πενήντα έτών πιθανόν να ήταν έταξέρα. Ύστερα διέταξε να πάρουν τήν θερμωσίφωνα που δέν ήταν άλλο παρά ένας μα-κρουλός... τεντζερές. Κα-τόπιν διέταξε να σηκωθούν οι «πίνακες της ζωγραφι-κής», κάτι εικόνες της Γε-νοβέφρας, του Όθέλλου και μία του «πωλούντος τοίς μετρητοίς», που είχε προ-έτιν ό Παναγιωτάκης στο κατάρτημά του.

— Προσοχή στα θάζα!

— Μην άνησυχής κυρά μου.

— Είναι της Ίαπωνίας.

— Έχει και στη λαϊκή τέτοια.

Σε λίγη ώρα όλόκληρο το σπύτι είχε άδειάσει. Και δέν έγέμισε ούτε το ένα ατόκίνητο. Τό άλλο έμει-νε έντελώς άδειανό, πρός μεγάλην άγανάκτησιν του Παναγιωτάκη που έβριζε Θεούς και δαίμονας και ά-πειλούσε να έγκαινιάση το καινούργιο σπύτι με άγριο ξύλο. Η Σουσού έβαλε το καπελλάκι, έπληρε το τσαν-τάκι ύπο μάλης, έβαλε τά φασμαίν, έχαιρέτησε με χαριτωμένη κίνησιν τά πλήθη της γειτονιάς και έκασε πλάι σόν σωφέρ του άδειου ατόκινήτου.

— Να μάς θυμάσαι Σου-σού!

— Θα σας θυμάμαι δυ-στοχισμένοι!

Κι' ύστερα γυρίζοντας σόν σωφέρ:

— Τους καυμένους! Εί-ναι άξιολύπητοι! Πώς ήμ-πορούν και κάθονται σ' αυ-τή την γειτονιά!...

Δ. ΨΑΘΑ Σ

«Από το 1923, πού άφησα πίσω μου στο περασμένο σημείωμα, θα προτρέξω μερικά χρόνια σήμερα για να σκιαγραφήσω μια μεγάλη δημοσιογραφική μορφή, πού πρέπει να κατέχει μίαν από τις πρώτες θέσεις στην Ιεραρχία του δημοσιογραφικού επαγγέλματος. Θά ξαναγυρίσω, έν συνεχεία τού παρόντος, σέ όσα άφήνω πίσω. Σήμερα όμως θ' άσχοληθώ, είπα, με έναν μεγάλο δημοσιογράφο. Τόν Γεώργιο Βουτσίνα, πού απέθανε γεμάτος άκμήν και δράση μόλις πρό δέκα έπτά μηνών και συγκριμένως στις 30 Απριλίου 1937.

Ο Γ. Βουτσίνας, λοιπόν, πού είναι άναδημιουργός και άναγεννήτης της σημερινής «Ακρόπολεως», της έφημερίδος ή όποία κατέχει άναμφισβήτητως σήμερα τά σκήπτρα της κυκλοφορίας τών άθηναϊκών έφημερίδων, έγεννήθη στην Λευκάδα στά 1870. Αριστούχος δικηγόρος τού Πανεπιστημίου, είχαν εκμάθει από νεώτατος άγγλικά, γαλλικά, και ιταλικά, ήταν δέ για την έποχή ένας από τούς πλέον μορφωμένους νέους της έλληνικής διαδόσης. Στά 1896, έτοιμαζόταν νά δώση εξετάσεις για νά διοριστή δικαστής, όταν τόν έτοιμήσε ή μούσα τού δημοσιογραφικού επαγγέλματος. Καί τή μούσα την άδήγησε μέχρις αυτούδ τή Τιμός Μωραϊτίνης, δ πολυσχίδης και πολύμορφος και άγέρastos αυτός δημοσιογράφος, ποιητής, εύθυμογράφος, θεατρικός συγγραφέας και Πρόεδρος σήμερα της Ένώσεως Συντακτών. δ όποιος ήταν τότε συντάκτης τού «Εμπρός».

Ένας έπίσημος Έγγλέζος είχε φτάσει τότε στας Αθήνας, για νά διαπραγματευθή την άγορά σταφίδος για την άγγλική άγορά. Ο Καλαποθάκης ήθελε νά τού πάρη συνέντευξη, για τού «Εμπρός», άγγλομαθή συντάκτη όμως δέν είχε. Καί τότε δ Μωραϊτίνης έσκέφθηκε τόν Βουτσίνα. Τόν έκάλεσε από τού σπίτι του και τόν παρουσίασε στον Καλαποθάκη, δ όποιος με δισταγμό τού άνέθεσε τή συνέντευξη. Όταν όμως την έδιάβασε, έμεινε έκπληκτος από τού στυλ τού νεοφωτίστου και έσκέφθηκε νά τόν χρησιμοποιήση καλύτερα.

Τό ίδιο βράδυ άνηγγέλθησαν οι σφαγές τών Χανίων.

Η Κρήτη είχε τότε κηρύξει την προτελευταία από τις άπειρες έπαναστάσεις της, ή όποία κατέληξε στην συνέχειά της την έπανάσταση δηλαδή τού 1897, άποτέλεσμα της όποιας υπήρξεν ή άπελευθέρωσίς της. Πολεμικοί άπεσταλμένοι άπεστέλλοντο τότε στό ήρωικό νησί από τις άθηναϊκές έφημερίδες. Καί δ Μωραϊτίνης έσύστησε στον Καλαποθάκη τόν Βουτσίνα, δ όποιος έκτός τών άλλων ήταν και γλωσσόμαθης.

Ο Βουτσίνας, όταν τού έπροτάθη ή

άποστολή, έδίστασε γιατί δέν είχε ιδέαν από δημοσιογραφία. Έπείσθη όμως επί τέλους από την έπιμονή τού Μωραϊτίνη. Καί, για την ιστορία, άνεχώρησε για την Κρήτη επιβαίνοντας έλληνικού πολεμικού καραβιού, πού έκυβερνούσε, αντιπλοίαρχος τότε, δ κατόπιν ένδοξος ναύαρχος Παύλος Κουντουριώτης.

Στην Κρήτη τή έκατάφερε θαυμάσια. Καί όταν έγύρισε στας Αθήνας, είχε πιά την καριέρα. Θεωρούμενος ως ένας από τούς καλύτερους συντάκτες, Γρήγορα έπρόκοψε και προήχθη στο έπαγγελμα ως άρχισυντάκτης τών «Καμρών» τού Κανελλίδη, λίγα χρόνια και κατόπιν άνέβασε την έφημερίδα σέ κυκλοφοριακά ύψη με την «Ιστορία τού Κολόμβου» πού μετέφρασε δ ίδιος και την όποια κατόπιν εξέδωσε και σέ βιβλίο. Γιατί, έν παρ'ένθεσι, δ Βουτσίνας υπήρξεν δ κυκλοφοριακώτερος τών Αθηναϊών δημοσιογράφων. Είχε τόν κυκλοφοριακό σφυγμό άνεπτυγμένον στο ζενιθ. Όλη πού ή δημοσιογραφική σταδιοδρομία τού άποδεικνύει αυτό με τόν κατηγορηματικώτερο τρόπο.

Μετά τούς «Καιρούς», δ Βουτσίνας έμνησθε στην «Ακρόπολη» ως άρχισυντάκτης. Καί υπό την ιδιότητα τού αυτήν, συνεκρούσθη κάποτε και με τόν ίδιο τόν άδελφό του, τόν νυν άπόστρατο συνταγματάρχη κ. Θ. Βουτσίνα, κατ'ά την έκρηξιν της ειρηνικής υπό τόν συνταγματάρχη Ζορμπάν έπαναστάσεως τού Γουδή.

Ο Γαβριηλίδης, πού με τά άρθρα του είχε προετοιμάσει αυτήν την Έπανάσταση, έστράφη κατ'αυτήν, όταν την είδε στρατιωτικήν. Την ήθελε λαϊκήν, γιατί, δικαίως, δέν μπορούσε έπ'ουδενί λόγω ν' άνεχθή τούς άξιατικούς άναμιγνυομένους, στην πολιτική. Η πολεμική όμως της «Ακρόπολεως» έξήγειρε τούς στρατιωτικούς και μια έπιτροπή άξιωματικών, της όποιας μετείχε και δ Θ. Βουτσίνας, άπειλητική έφθασε κάποιο άπόγευμα στα Γραφεία της έφημερίδος. Αλλά αντί τού Γαβριηλίδη, βρήκαν εκεί τόν άρχισυντάκτη του, δ όποιος όχι μόνο δέν έφοδίσθηκε τίς άπειλές τους, αλλά άντήλλαξε με τόν άξιωματικόν άδελφό του δριμύτατες φράσεις πού παρ'όλιγον νά τούς όδηγήσουν σέ άλληλοσκότωμα.

Στά 1910, δ Βουτσίνας έτοσκάωθη με τόν Γαβριηλίδη και άπεχώρησε της «Ακρόπολεως», για νά πάη Διευθυντής της Συντάξεως της «Πατρίδος» πού είχε μεταφέρει τότε δ Σίμος στας Αθήνας από τού Βουκουρέστι. Καί σ'αυτήν την έφημερίδα με τού φοβερό δημοσιογραφικό του δαιμόνιο έδωσε τεραστίαν κυκλοφορία. Καί από τή θέσι του αυτήν έφτίσας και έδημιούργησε πλείστους νέους δημοσιογράφους. Γιατί δ Βουτσίνας άγαπούσε και έπαινούσε τούς νέους. Τούς συνεβούλευε, τούς κατηύθυνε, τούς έβοηθούσε ν' άνεβούν και νά δείξουν τις Ικανότητές ταν.

Στά 1914, έγκατέλειψε την «Πατρίδα» διορισθείς από τόν Βενιζέλο νομάρχης Σεργάν. Καί υπηρέτησε ως νομάρχης και στην Θεσσαλονίκη και στας Πάτρας μέχρι τού 1920. Έπλήθην όμως ή τότε μεταβολή και δ Βουτσίνας έπί δύο χρόνια άναγκάσθηκε νά παραμείνη άνεργος, για νά διορισθή κατόπιν από την Κυβέρνησι Γονατά Διευθυντής τού Τύπου και της Λογιστικής. Ποτισμένος από πικρία και όργη έθασάνιας — είναι ή αλήθεια —

πολύ τούς αντίθετους δημοσιογράφους τότε. Καί οι συντάκται δέν τού έσυγχώρησαν αυτό ποτέ. Αποδείξεις ότι όταν άργότερα έζήτησε νά γίνη μέλος της «Ένώσεως Συντακτών», επί 170 ψηφισάντων έπήρε μόλις έξη ψήφους. Αλλά και δ Βουτσίνας δέν έσυγχώρησε ποτέ τούς συντάκτας. Όταν έπανήλθε στην δημοσιογραφία, τόσο στην «Πατρίδα» όσο και στην «Ακρόπολη» τού προσωπικόν τού εξέλεξε κατ'ά πλειονότητα από μη μέλη της Ένώσεως.

Έως ότου όμως έπανέλθε στο έπαγγελμα, δ Βουτσίνας υπηρέτησε και σέ άλλες μεγάλες δημόσιες θέσεις. Στά 1924 διηύθυνε τού Πολιτικόν Γραφείον τού τότε πρωθυπουργού Αλεξ. Παπαναστασίου. Καί στα 1926 τού Πολιτικόν Γραφείον τού Κουδύλη. Η έπάνοδος τού στη δημοσιογραφία σημειώνεται από την στήλην τού «Εθνους». Έγραψε τότε τόν «Άλή πασα», άνάγνωσμα πού ώφέλησε σημαντικά, σημαντικώτατα την κυκλοφορία της έφημερίδος. Συγχρόνως όμως έξέδιδε μαζί με τόν Λουκά Νάκο μίαν έβδομοδιαία έφημερίδα, την «Ιδέα», τά έντυπωσιακά άρθρα της όποιας έγράφοντο από αυτόν.

Τό 1928 έπανεξεδόθη ή «Πατρίς» με Διευθυντήν της Συντάξεως πάλι τόν Βουτσίνα, δ όποιος και αυτή τή φορά της έδωσε τεραστίαν κυκλοφορία. Έβγήκαν όμως τότε στην δημοσιότητα τά περίφημα γράμματα για τις «Λοβιτούρες» και ή όχι και τόσο καθαρή αυτή υπόθεση τόν έφερε στην άπόφασι νά παραιτηθή κατ'ά τού φθινόπωρο τού 1929 από την Διεύθυνσι της έφημερίδος και νά προτιμήση νά μείνη άνεργος.

Εδώ άνοίγω μια παρένθεσι για ν' άναφέρω ένα συνάδελφο από τούς έκλεκτοτέρους, αλλά και συμπαθεστέρους της δημοσιογραφικής κοινωίας. Τόν Μανώλη Γρηγορίου. Ήταν συντάκτης και αυτός τότε της «Πατρίδος», νέος δέ, νεώτατος. Ακολούθησε όμως τόν Διευθυντή του στο ήθικόν έπίπεδον. Έπρωτλήσε, χωρίς καν νά ύπάρξη καμμία συνεννόησις εκ τών προτέρων νά μείνη και αυτός χωρίς δουλειά, άν και ή θέσις του μέσα στην «Πατρίδα» ήταν πρωτεύουσα. Καί είναι γεγονός ότι οι δύο αυτές παραίτησεις, προκληθείσας καθαρώς από σεθασμό πρός την επαγγελματικήν ήθικήν, άποτελούν έναν άραίο σταθμό στην Ιστορία της έλληνικής δημοσιογραφίας.

Όπωσδήποτε, για νά έπανέλθω, ή χειρονομία αυτή τού δυνατού δημοσιογράφου έκαμε την καλύτερη έντύπωσι. Καί με την οικονομική βοήθεια μερικόν φίλων, δ Βουτσίνας, έξαγοράσας τόν τίτλον, έβγαλε μαζί με τόν κ. Πότην Τσιμπιδάρου κατ'ά τέλη τού 1929 την «Ακρόπολη», με άρχισυντάκτην τόν Μανώλη Γρηγορίου, πού ήταν τότε μόλις είκοσι τεσσάρων χρόνων.

Η «Ακρόπολις» όμως δέν έσημείωσε εύθους από την άρχή έπιτυχία. Ο παλαιός δημοσιογράφος τών μεγάλων κυκλοφοριών, παρ'όλες τις προσπάθειές του, έπέρασε δύσκολες ήμέρες γεμάτες άγωνία και άπογοητεύσεις. Ήλθαν στιγμές πού έμελετήθη σοβαρώς τού κλεισίματός της, πού θά έπραγματοποιείτο ίσως άν δέν έμεσολάβουσε τότε τού νεανικό πείσμα τού άρχισυντάκτου, τού Γρηγορίου, πού τού κάτω κάτω της γραφής έσκέπτετο ότι μια τέτοια άποτυχία θά έθάρυνε την άπαν

γελματική του εξέλιξι. Καί ένα πρωί μπαίνοντας στο γραφείο τού Διευθυντού, όπου περιλυτος συζητούσε δ Βουτσίνας με τόν Τσιμπιδάρου, έβριξε μια ιδέα:

— Νά κάνωμε τόν Στεργιάδη άνάγνωσμα! Νομίζω πως θά δώση φύλλα και θά μάς σώτη...

Ο Βουτσίνας δέν ήθελε πολύ για ν' άντιληφθή την άεία της ιδέας. Έπετάχτηκε όρθιος και άρπαξε κι' έφλησε τόν Γρηγορίου.

— Έσώθηκαμε πραγματικά Μανώλη, έφώναξε. Μπράβο, παιδί μου! Δύο χιλιάδες πεντακόσια φύλλα. Αθήνα - Πειραιά έπουλούσε τότε ή «Ακρόπολις». Καί με τόν «Στεργιάδη», πού τόν έγραψε δ συνάδελφος κ. Σταύρος Κουκουτσάκης, έφθασε τις 13.500! Καί ή έφημερίς έπήρε την επάνω θόλα. Ακολούθησε, και αυτό ως άνάγνωσμα, δ Βασίλειος Αλέξανδρος (Ιδέα και αυτό τού Γρηγορίου, πού δ Βουτσίνας τού έχάρισε από τή χαρά του μια προκαταβολή 4.500 δρχ.) γραμμένους από τόν κ. Θ. Συναδινόν. Καί ή έφημερίς έφθασε νά σημείωση συνολικό δελτίο 30.000 φύλων.

Απερίσπαστος πλέον από οικονομικές στενοχώριες, δ Βουτσίνας έσπρωξε και έφερε την «Ακρόπολη» στα κυκλοφορικά ύψη πού την άφισε όταν απέθανε και πού διατηρείται ακόμη και σήμερα υπό την Διεύθυνσιν τού συμπαθοφίλου και συνάδελφου κ. Νάσου Μπότση. Ο Γρηγορίου έμεινε ως άρχισυντάκτης της επί δύομισι χρόνια. Κάποια γκρίνια όμως έμεσολάβησε και δ πεισματάρης συνάδελφος τά παράτησε και δέν έπανήλθε πλέον, άν και έπανειλημένως κληθείς από τόν Διευθυντήν του.

Ο Βουτσίνας, ως άνθρωπος, ήταν μίγμα καλωσύνης και Ιδιοτροπιών. Στά νεϊάτα του, μαζί με τόν Μανώλη Γουβέλη, με τόν όποιον ήταν άχώριστος, άποτελούσαν ένα ζευγάρι χαριτωμένων άθηναϊκών τύπων, με την Ιδιορρυθμία τών φυσιογνωμιών τους, πού έδιναν στόχο σέ σκίτσα και σέ σατυρικούς στίχους.

Μέχρι τών τελευταίων του ήμερών έκανε θαλάσσια μπάνια τόν χειμώνα. Αγαπούσε τά άνθη και σπανίως τού έλειπε λουλούδι από την μπουτσινιέρα του. Στην Έλληνική δημοσιογραφία έφερε πλείστας μεταρρυθμίσεις. Έβοηθούσε τούς πάσχοντας φίλους του. Ήταν άνοιχτοχέρης πρός όλους. Στά νεϊάτα του υπήρξε τρομερός ξενύχτης. Αγαπούσε τού άραϊον φύλον και τά νεϊάτα. Μία φορά δ σκίτσογράφος Μπέζος, πού έργαζόταν στην «Ακρόπολη», έκαμε τού σκίτσο του για τού γραφείο τού άρχισυντάκτου της έφημερίδος. Αλλά μόλις τού είδε δ Βουτσίνας έγινε όθριο:

— Έγώ δέν έχω άσπρα μαλλιά! έμούγγρισε σόν Γρηγορίου. Ο Μπέζος τού έκανε έπιτήδες. Νά βγάλης τού σκίτσο από τού γραφείο σου, σέ παρσκαλώ πολύ, και νά πούσης τόν Μπέζο. Έγώ έχω γκρίζα μαλλιά!

Αλλά πώς νά πούση τόν Μπέζο δ Γρηγορίου; Από τού ένα μέρος δ θυμός τού Διευθυντού τόν έτρόμαξε. Έσκέπτετο όμως από τού άλλο, ότι θά έμεινε ένας άνθρωπος χωρίς δουλειά, και άδίκως μάστιγα. Καί όταν δ Μπέζος έπήγε στο Γραφείο τόν έφώναξε:

— Πάρε, βρέ άτιμε, τού σκίτσο, τού υπέδειξε, και κάνε τά άσπρα μαλλιά γκρίζα, γιατί με έβαλες σέ μπλάδες!

Η μεταβολή έγινε και όταν την άλλη ήμέρα είδε δ Βουτσίνας τού σκίτσο έμεινε εύχαριστημένος.

— Μάλιστα, αυτό καί!, είπε με τού χαριτωμένου του μειδίαμα, είναι τού σκίτσο μου. Έχει τά γκρίζα μαλλιά μου. Δέν πιστεύω νά έδιωξης τόν Μπέζο...

— Μά ούτε κουθέντα τού έκανα. άνέφερε δ Γρηγορίου

— Λέω νά τού αύξήσω τού μισθό.

— Καί πρέπει, έτόνισε δ άρχισυντάκτης του. Έχει καί... ένα λογαριασμό τού ράφτη...

— Νά παραγγείλη και άλλο κοστούμι, και νά πής σόν διαχειριστή νά τά πληρώση και τά δύο. Τού τά κάνει δώρο ή έφημερίς.

ΔΗΜ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΟΙ ΤΡΟΜΕΡΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

Ο Τοτός άκούει την μητέρα του νά λέη σέ μια φίλη της:

— Έφέτος κοντεύω νά χάσω όλα μου τά μαλλιά.

Και δ Τοτός έπεμβαίνοντας:

— Μά γιατί μαμά δέν κλειδώνεις τού συρτάρι πού τά βάζεις κάθε βράδυ...

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

«Όταν πηδήση κανείς από τόν σιδηρόδρομο ένθ τρέχει άνωμα, πέφτει με τού κεφάλι και χαλά τού καπέλλο του. Μερικοί λένε ότι χαλά και τού κεφάλι του, άφού όμως έπήδησε από τού τραίνο, αυτό σημαίνει ότι ήταν κι' από πρίν... χαλασμένος».

ΤΟ ΣΚΥΛΑΚΙ

Εύθυμη ιστοριούλα

— Δέν μπορεί ν' άρνηθ ή κανείς τίποτε στις γυναίκες, είπε δ Αύρηλιος, άφού έμεινε λίγο σιωπηλός.

Έκαθόμαστε στην τράτσα τού ξενοδοχείου και δ καθένας από μίας έλεγε ένα έρωτικό του πάθημα.

— Οι γυναίκες, έξακολούθησε, δ Αύρηλιος, έχουν έναν ιδιαίτερο τρόπο νά εκφράζουν τις έπιθυμίες τους, σόν όποιον είναι άδύνατον κανείς ν' άντισταθ.

Έμεινα σύμφωνος μ' αυτήν την άποψιν, γιατί κάτι ήξερα εκ πείρας. Λίγες μέρες πρίν, για τού χαμόγελο μιας όμορφης γυναίκας έκαμα την τρέλλα νά ξεδέσω πεντακόσια φράγκα, για ν' άγοράσω ένα σκυλάκι. Πώς νά της τού άρνηθώ, άφού τού έπιθυμούσε τόσο πολύ;

Αυτά σκεφτόμουν ένθ μιλούσε δ Αύρηλιος. Έπειτα, όταν θάρχόταν ή σειρά μου, θά έλεγα την Ιστορία

ΟΙ ΔΕΚΑ ΕΝΤΟΛΕΣ

ΤΟΥ ΕΥΤΥΧΟΥΣ ΓΑΜΟΥ

- 1.—Νά διατηρής την καλή σου εμφάνισιν.
- 2.—Μάθε νά μαγειρεύεις.
- 3.—Μην έχεις μεγάλη πεποίθησι σόν άνδρα σου, ούτε νά τόν αφήνεις νά έχη έκείνος μεγάλη έμπιστοσύνη σ' εσένα.
- 4.—Μη τασκάνεσαι για χρηματικά ζητήματα.
- 5.—Εάν καπνίξη δ άνδρας σου, νάχης πολλά τασάκια τού τσιγάρου.
- 6.—Νά παρακολουθής πάντοτε τά ζητήματα της ήμέρας.
- 7.—Μη διακόπτεις τόν άνδρα σου ποτέ. Αφού σέ τον νά πη ότι έχει και μετά λές και σ' την γυναίκα σου.
- 8.—Μην όρίσης μέρες έξόδου με τόν σύζυγό σου εάν πρώτα δέν τόν συμβουλευθής.
- 9.—Μη τού τηλεφωνής στο γραφείο του εκτός εάν ύπάρξη μεγάλη άνάγκη. και
- 10.—Πρό παντός μη γκρινιάζεις.

τού σκύλου. Όστόσο, δ Αύρηλιος, μετά την άπαραίτητην εισαγωγή, έξακολούθησε νά λέη:

— Προχτές εγνώρισα ένα περίφημο κορίτσι, πού παραθερίζει εδώ, μαζί μας. Μου είχε έπιτρέψει νά την συνοδεύσω, κι' ένθ βρισκόμαστε στο πάρκο τού ξενοδοχείου, παρουσιάστηκε ένας νέος, ένας έρωτικός τύπος, πού κρατούσε ένα κατάσπρο σκυλάκι, και ζητούσε νά τού πουλήση! Τό είδε ή μικρή και δ μέσως θέλησε νά τ' άποκτήση. Τι νά σάς πώ; Δέν μπόρεσα ν' άνθέξω στο παρακλητικό της θλέμμα. κι' έδωσα πεντακόσια φράγκα, για νά την κάμω ευτυχισμένη. Θά μπορούσα, βέβαια, νά τού πληρώσω πολύ φθηνότερα, αλλά πώς νά παζαρέψη κανείς μπροστά σέ μια τόσο όμορφη γυναίκα;

Εκείνη ακριβώς τή στιγμή, ένθ ήμουν έτοιμος νά διακόψω τόν Αύρηλιο, δ φίλος μας Ροδόλφος τινάχτηκε επάνω φωνάζοντας:

— Ένα σκυλάκι άσπρο, κατασρό; Πρό μισής ώρας έχάρισα κι' έγώ ένα τέτοιο σέ μίαν όμορφη νέα. Τό πουλούσε ένας άδύνατος νέος, μελαχροινός, λίγο κακοντυμένος, κι' αυτή λεγόταν...

— Λιάνκι, είπαμε και οι τρείς μαζί.

Έκυταχτήκαμε άμίλητοι, για μια στιγμή, σόν έθροφ. Μετά έθάλαμε τά γέλια και οι τρείς. Ήμαστε τόσο νέοι ακόμη!

Αργότερα έμάθαμε ότι ή χαριτωμένη εκείνη νέα έδέχτηκε όκτώ φορές ως δώρον τού ίδιου σκυλάκι μέσα σέ πέντε μέρες. Όταν την άναζητήσαμε, είχε φύγει μαζί με τόν σκύλο της και με τού περίφημο σκυλάκι, πού δέν άξιζε παραπάνω από ένα είκοσφόρακο!

Ιουδή

Ἡ ἀνέραβη κόρη
τῆς Βεθούλης
ΣΠΥΡΟΥ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

110v

—Πηγαίνω νὰ τὸν συναντήσω, Εὐφραῖμ, ἀπῆντησε ὁ γέρον καὶ ἐκινήθηκε πρὸς τὴν ἐξοδὸ.

—Ἀλλ' ἡ Ἰουδή τὸν συνεκράτησε.

—Μπορεῖς νὰ τὸν δεχθῇς ἐδῶ, πατέρα, εἶπε.

—Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο, κόρη μου. Ποτέ οἱ ἄνδρες τῆς Ἰουδαίας δὲν μπαίνουν στὰ διαμερίσματα τῶν γυναικῶν...

—Ὅταν ἡ πατὴρ κινδυνεύει, ἀπῆντησε ἡ νέα, οἱ νόμοι λησμονοῦνται... Πῶς σὶδὸν Χάν νὰ εἰσέλθῃ, Εὐφραῖμ!

Ὁ Μανασῆς δὲν εὐρίσκει τὴ δύναμι νὰ ἀντιταχθῇ. Ἐκαμὲ ἕνα νεῦμα στὸν Εὐφραῖμ, ποὺ ἐσήμαινε ὅτι μποροῦσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴ τῆς κόρης του. Ὁ δούλος ἔτρεξε ἀμέσως νὰ δοῇ ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Δυὸ λεπτά ἀργότερα ἐμφανίσθη στὸ ἀνοιγμὰ τῆς πόρτας ὁ Χάν.

Ἐπρωχώρησε μὲ ἀργὸ βῆμα καὶ ἤλθε νὰ σταθῇ ἐμπρὸς στὸν Μανασῆ καὶ τὴν θυγατέρα του.

—Ἀρχων, εἶπε, ἐπληροφόρηθηκα τὰ πάντα καὶ γι' αὐτὸ ἔτρεξα νὰ σὲ ἰδῶ. Ὁ μολογῶ δὲ ὅτι δὲν μπορῶ νὰ ἀντιληφθῶ τὸν λόγο ποὺ σὲ ἔκαμε νὰ μεταβάλῃς γνώμη...

—Ὁ λόγος αὐτὸς εἶναι ἡ ἐξέγερσις τοῦ λαοῦ μου. Δὲν ἀντελήφθηκες λοιπόν, Χάν, ὅτι ὁ λαὸς δὲν εἶναι πρόθυμος νὰ πολεμήσῃ;

—Ἐὰν δὲν εἶναι πρόθυμος νὰ πολεμήσῃ αὐτὴ τὴ στιγμή, θὰ εἶναι ὅμως ἐπειτα ἀπὸ λίγες ὥρες, ὅταν οἱ Ἀσσύριοι ἐμφανισθῶν πρὸ τῆς πόλεως.

—Εἶθε νὰ συμβῇ αὐτό, Χάν. Αὐτὸ ὅμως δὲν μὲ ἐμποδίζει ἀπὸ τὴν θωρῶ αὐτὸν τὸν πόλεμο ὡς καταστροφὴ γιὰ τὴ Βεθούλη καὶ γιὰ ὁλόκληρην τὴν Ἰουδαίαν ἀκόμη.

—Καταστροφὴ θὰ εἶναι ἐὰν δὲν ἀμυνθῶμε.

—Ὅσονδήποτε καὶ νὰ ἀμυνθῶμε δὲν θὰ κάμωμε τίποτε.

—Οἱ ἐχθροὶ δὲν εἶναι ἀνδρείότεροι ἀπὸ μᾶς.

—Ὅχι, ἀλλ' εἶναι πολυαριθμότεροι. Θὰ μᾶς συντρίψῃ ὁ ὄγκος τους.

—Καὶ ἡ γνώμη σου, ἀρχων, εἶναι ὅτι πρέπει νὰ ὑποχωρήσωμε;

—Δὲν βλέπω καμμιὰ ἄλλη λύσι, Χάν. Πρέπει λοιπόν γιὰ νὰ ἀπαλλαγῶμε ἀπὸ τὸν Ἀσσύριο νὰ παραδώσῃς τὴν κόρη σου σ' αὐτόν;

—Ἡ Ἰουδή θὰ γίνῃ νόμιμη σύζυγος τοῦ Ὀλοφέρνη.

—Ἡ Ἰουδή θὰ πωληθῇ στὸν Ἀσσύριο.

—Αὐτὴ δὲν εἶναι ἡ γνώμη τοῦ λαοῦ.

—Ὁ λαὸς εἶναι ἀκόμη ἐπηρεαζόμενος ἀ-

πὸ τὸ μέγεθος τοῦ κινδύνου. Ἀλλ' ὅταν ὁ κίνδυνος παρέλθῃ, ὅλοι θὰ σὲ ἐξεπνολογήσουν καὶ θὰ σὲ περιφρονήσουν. Κανείς, οὐτε αὐτοὶ ποὺ φωνάζουν καὶ διαμαρτύρονται τώρα, δὲν θὰ ἐπιδοκιμάσουν τὴν πράξιν σου. Ἀρχων, δίνοντας τὴν κόρη σου στὸν Ὀλοφέρνη, ἀτιμάζεις τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν πατρίδα σου. Εἰμαι ἔτοιμος νὰ θυσιάσω ὅποιαδήποτε στιγμή τῆ ζωῇ μου γιὰ τὴ σωτηρία τῆς πατρίδος μου. Ἀλλὰ, πρὸς Θεοῦ, ἀρχων, μὴ διακινδυνεύῃς τὴν τιμὴ τῆς Ἰουδαίας ἀπὸ μιὰ στιγμιαία λιποψυχία. Τὰ λόγια μου δὲν τὰ ὑπαγορεύει ἡ ἀγάπη μου πρὸς τὴν Ἰουδή, ἀλλ' ἡ φρόνησις καὶ τὸ συμφέρον τῆς Ἰουδαίας.

Ὁ Μανασῆς περιέφερε τὸ ταραγμένο βλέμμα του πότε ἐπάνω στὸν Χάν καὶ πότε ἐπάνω στὴν Ἰουδή. Ἦταν φανερό ὅτι μία τρομακτικὴ πάλιν διεξήγηση μέσα στὴν ψυχὴ του καὶ ὅτι δὲν ἤξερε ποῖα ἀπόφασι ἐπρεπε νὰ πάρῃ.

Ἀλλὰ τὰ λόγια τοῦ Χάν εἶχαν δώσει τώρα βάρος καὶ στὴν Ἰουδή.

—Πατέρα, εἶπε σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Χάν ἔχει δίκαιο. Εἶναι προτιμότερο νὰ ἀγωνισθῶμε γιὰ τὴν ἐλευθερίαν μας, παρὰ νὰ τὴν περδίσωμε ἀτιμάζομενοι. Ὁ ἀγὼν μᾶς εἶναι δίκαιος καὶ ὁ Θεὸς θὰ μᾶς βοηθήσῃ. Τὰ λόγια μερικῶν ἀνθρώπων δὲν ἐκφράζουν τὴ θέλησιν τοῦ λαοῦ τῆς Ἰουδαίας. Ἐχει δίκαιο ὁ Χάν ὅταν λέγῃ ὅτι ἡ ἀνδρεία θὰ ξυπνήσῃ μέσα στὰ στήθη τῶν πολεμιστῶν μᾶς, ὅταν οἱ ἐχθροὶ ἐμφανισθῶν ἐμπρὸς στὰ τεῖχη μᾶς.

—Θεέ μου! ἔκαμε ὁ Μανασῆς. Τί πρέπει λοιπόν νὰ κάμω; Ποῦ δρόμο πρέπει νὰ ἀκολουθήσω;

—Αὐθέντα, ἀπῆντησε ὁ Χάν, προχωρῶντας ἕνα βῆμα πρὸς τὸ μέρος του, ἀκούστησε τὴ γνώμη ἐνὸς ταπεινοῦ ἀνθρώπου, ὅπως ἐγὼ καὶ δὲν θὰ μεταμελήθῃς ποτέ. Ἀν οἱ ἡγεμόνες ἔχουν καθήκον νὰ φροντίζουν γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴ σωτηρίαν τῶν λαῶν γιὰ, ἔχουν ὅμως καὶ δικαίωμα ἀπέναντί των. Μιὰ προσβολὴ ἐναντίον τοῦ ἡγεμόνος εἶναι προσβολὴ ἐναντίον ὁλοκλήρου τοῦ λαοῦ. Ἀν ὁ Ἀσσύριος ζητῇ νὰ ἀρπάξῃ τὴν διὰ σου θυγατέρα, εἰνε σὺ νὰ ζητοῦν οἱ στρατιῶτες του νὰ ἀρπάξουν τὴς γυναῖκες ὁλοκλήρου τοῦ λαοῦ σου. Δὲν μπορεῖ λοιπόν νὰ ἀδιαφορήσῃ ὁ λαὸς πρὸς τὴν προσβολὴν ποὺ ὁ βάρβαρος ἐτόλμησε νὰ κάμῃ πρὸς ἐσένα. Δὲν θὰ πολεμήσῃ γιὰ τὸν ἔρωτα τῆς Ἰουδῆς, ἀλλὰ γιὰ τὴ δική σου ἀνεξαρτησία. Ἀλλὰ, ἀρχων, εἶναι περιττὸ νομίζω νὰ συζητοῦμε περισσότερο γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα. Ἐὰν δὲν συμφερῇσαι τὴ γνώμη μου, εἰμαι ἔτοιμος νὰ τρέξω πρὸς τὸν Ὀλοφέρνη καὶ νὰ τοῦ ἀναγγεῖλω ὅτι ἡ Ἰουδή περιμένει τὴν ἀγάπην σου καὶ ἐγὼ τὸ εἶπω.

—Αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ! ἐκραύασε ἡ Ἰουδή.

Καὶ συγχρόνως, θεωρῶντας τὴ σιωπὴ τοῦ πατέρα τῆς ὡς σγκατάθεσι, ἐπρωχώρησε πρὸς τὴν ἐξοδὸ τοῦ δωματίου καὶ ἐφώνασε τὸν Εὐφραῖμ ποὺ ἐπερίμενε στὸ διάδρομο.

—Εὐφραῖμ, εἶπε, πῶς σὶδὸν ἀπεσταλμένος τοῦ Ἀσσυρίου ὅτι ἀργεῖ πολὺ νὰ φύγῃ. Ἡ ἀπάντησίς μου εἶναι ὅτι ἐφ' ὅσον ζῶ δὲν θὰ γίνω ποτέ σύζυγος τοῦ Ὀλοφέρνη. Ἡ ἀπόφασίς μου εἶναι ὀριστικὴ καὶ τὴν συμμερίζεται καὶ ὁ πατέρας μου. Ὁ γέρον Μανασῆς εἶχε ἀκούσει αὐτὰ τὰ λόγια, ἀλλὰ δὲν ἔφερε καμμιὰν ἀντίρρηση.

Λίγα λεπτά ἀργότερα, ὁ καλπαμὸς τοῦ ἵππου τοῦ Ἀσσυρίου ἐπῆλθε στὸ πλάκωστρο τοῦ αὐλῆς ἀνήγγειλε ὅτι τὰ πάντα εἶχαν τελειώσει. Μὲ τὴν ὁρμὴ τοῦ φεύγοντος ἱππέως, ἀπεμακρύνετο συγχρόνως καὶ ἡ τελευταία ἐλπίς ποὺ ὑπῆρχε ὅτι ὁ πόλεμος θὰ μποροῦσε νὰ ἀποφευχθῇ.

Ὁ Χάν ἐπερίμενε ὅτι ἐκείνη τὴ στιγμή θὰ ἔβλεπε τὸν γέροντα νὰ πέφτῃ ἀναίσθητος ἐπάνω στὸ ἀνάκλιτρό.

Ἀλλὰ δὲν συνέβη αὐτό.

Τοῦναντίον μάλιστα ὁ γέρον Μανασῆς ὤψωσε τὸ ἀνάστημά του καὶ μὲ φωνὴ σταθερὴ καὶ δυνατὴ εἶπε:

—Φαίνεται ὅτι εἶναι θέλημα τοῦ Θεοῦ νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ πόλεμος... Δὲν ἀπομένει παρὰ νὰ ἀναθέσωμε στὰ χεῖρα τοῦ τῆ σωτηρίας μᾶς. Ἀς φροντίσωμε μόνο νὰ κάμωμε καθέννας τὸ καθήκον του.

Λέγοντας αὐτά, ἐγύρισε πρὸς τὸν Χάν.

—Χάν, εἶπε, δὲν ἔχεις πιά τίποτε ἄλλο νὰ κάμῃς ἐδῶ. Πηγαίνε ἐκεῖ ποὺ τὸ καθήκον σὲ καλεῖ. Ἀφροῦ πρέπει νὰ πολεμήσωμε, ἀς ὀπλισθῶμε μὲ θάρρος καὶ καρτερία.

Συγχρόνως ἐστράφη πρὸς τὴν Ἰουδή.

—Εὐχου, εἶπε, νὰ ἐπανίδῃς τὸν Χάν νικητὴ καὶ τὴ Βεθούλην ἐλευθερὴ!

—Δὲν τὸ εὐχομαι μόνο, ἀπῆντησε ἡ Ἰουδή, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἐλαφρὰ ἀπὸ τὴ συγκίνηση. Τὸ πιστεύω, γιὰ τὸ προαισθάνομαι. Ἡ Βεθούλη θὰ εἶναι σὲ λίγο ἐλευθερὴ καὶ ἐγὼ θὰ εἶμαι εὐτυχεμένη! Μπορεῖς νὰ φύγῃς, Χάν. Δὲν σὲ κρατῶ περισσότερο κοντά μου. Ὁ Θεὸς ποὺ ἐπροστάτευσε πάντοτε τὴν Ἰουδαίαν θὰ μᾶς βοηθήσῃ καὶ στὸν σημερινὸ ἀγῶνα μᾶς ἐναντίον τοῦ βαρβάρου.

Ὁ Χάν ἔριξε ἕνα βλέμμα γεμάτο ἀγάπην πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἰουδῆς καὶ ἔτρεξε ἀμέσως νὰ δοῇ ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Ὁ Μανασῆς ἔσυρε τότε τὴν κόρη του κοντά του, τὴν ἐφίλησε στὸ μέτωπο καὶ ἐπειτα ἐβγήκε καὶ αὐτός.

Ὁ Εὐφραῖμ ἐπλησίασε τότε καὶ ἐρώτησε τὴν δέσποινα του ἂν ἐπιθυμοῦσε τίποτε.

—Νὰ μοῦ ἀναγγεῖλῃς γρήγορα τὴν νίκην ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν μᾶς! ἀπῆντησε ἡ Ἰουδή.

Ὁ δούλος ἔκαμε μιὰ υπόκλισι καὶ ἀπεμακρύνθη, κλείνοντας πίσω του τὴν πόρτα.

Ἡ Ἰουδή εἶχε ἀπομείνει μόνη.

Τότε τὰ δάκρυα ἐπλημμύρισαν τὰ μάτια τῆς καὶ ἄρχισε νὰ κλαίῃ, μὲ τὴν ψυχὴν γεμάτη ἀπὸ συγκίνηση καὶ ἀγῶνα.

Ἐκείνη τὴ στιγμή, ἕνας ἐλαφρὸς θόρυβος ἠκούσθη πίσω της.

Ἦταν ἡ Ραχὴλ, ἡ πρώτη τῶν θεραπαινίδων τῆς.

Ἐστῆθη κοντὰ στὴν Ἰουδή καὶ τὴν ἐκτύπησε μὲ τρυφερότητα.

Ἡ νέα δὲν προσεπάθησε νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυά της, ποὺ ἐκυλούσαν θερμὰ ἐπάνω στὸ παρθενικὸ πρόσωπό της.

—Κλαίει ἡ καλή μου δέσποινα; ἐρώτησε ἡ Ραχὴλ. Μήπως χρειάζεται τίποτε;

—Ὅχι, ἀπῆντησε μὲ ὑπόκοψη φωνὴ ἡ Ἰουδή. Μόνον τὰ δάκρυα μποροῦν τώρα νὰ μὲ ἀνακουφίσουν.

Ἀλλὰ, μερικὰ λεπτά ἀργότερα, ἐτινάχθηκε ἀπὸ τὴν θέσιν της.

—Ποῦ θέλεις νὰ πάῃ ἡ δέσποινά μου, ἐρώτησε ἡ δούλη.

—Ἀκολούθησέ με, ἀπῆντησε ἡ Ἰουδή.

Οἱ δυὸ γυναῖκες ἐπρωχώρησαν μὲ ἀργὸ βῆμα καὶ ἐμπήκαν στοὺς θαλάμους τοῦ γυναικωνίτου.

Τριάντα νέες τῆς Ἰουδαίας, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν προσωπικὴ συνοδεία τῆς κόρης τοῦ ἀρχόντος τῆς Βεθούλης, ἐφύσσονταν ἐκεῖ.

Κατήγοντο ὅλες ἀπὸ μεγάλες οἰκογένειες καὶ σύμφωνα μὲ τὸ ἐπικρατοῦν ἔθιμον, ἦταν ὑποχρεωμένες νὰ συντροφεύουν τὴν κόρην τοῦ ἀρχόντος, ἐν ὅσῳ ἦταν ἄγαμος. Ὁ νόμος ἀπηγόρευε νὰ παντρευθῶν πρὶν ἀπ' αὐτήν. Ὡς τὴ στιγμή ποὺ ἡ Ἰουδή θὰ παρέδιδετο στὰ χεῖρα ἐκείνου ποὺ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ σύζυγος καὶ κύριός της, ἔπρεπε ν' ἀκολουθοῦν τὴν τύχη καὶ νὰ συμμερίζωνται τὴ ζωὴ της.

Ἀπὸ ἡμέρες τώρα, τὸ εἰδύλλιο τῆς Ἰουδῆς καὶ τοῦ Χάν εἶχε φθάσει ὡς τ' αὐτὰ τους καὶ ἀπασχολοῦσε τὴ σκέψιν καὶ τὰ ὄνειρά τους.

Μήπως καὶ αὐτές, μέσα στὴ στιγμή καὶ τὴν ἡρεμία τοῦ γυναικωνίτου, δὲν ὄνειρευόντο πάντα τὸν ὥραϊο καὶ τὸν στιβαρὸ ἄνδρα, ποὺ θὰ ἐρχόταν μιὰ μέρα νὰ πληρώσῃ ὅλους τοὺς πόθους καὶ τὴς ἐπιθυμίες τους;

Ἀν ὁ λαὸς ἐξῶ ἀπὸ τὸ ἀνάκτορο δυσανασχετοῦσε ἐναντίον τῆς Ἰουδῆς καὶ εὐρίσκει παράλογη τὴν προτίμησίν της πρὸς τὸν ἀξεστο κυνηγὸ, δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιο καὶ ἐδῶ.

Οἱ παρθένες, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴ συνοδεία τῆς κόρης τοῦ ἀρχόντος, ἐπικροτοῦσαν αὐτὴ τὴν προτίμησίν της καὶ εὐρίσκει πῶς εἶχε κάμει καλὰ ἀκολουθώντας τὴ φωνὴ τῆς καρδιάς της, ἀντὶ νὰ ὑποταχθῇ σὲς θελήσεις ἐνὸς βαρβάρου κατακτητοῦ.

Γι' αὐτὸ καὶ ὅταν εἶδαν τώρα τὴν Ἰουδή καὶ τὴν Ραχὴλ νὰ προχωροῦν πρὸς τὸ μέρος των, ἐσπρώχθησαν ὅλες ἀπὸ τὴ θέσιν τους καὶ ἔτρεξαν κοντὰ τους.

Τὸ βλέμμα τους ἐξέφραζε τὴν συμπάθειαν ἀλλὰ καὶ συγχρόνως τὴν ἀνυπομονηρία καὶ τὴν ἀγῶνα.

Ἦθελαν νὰ μάθουν τί εἶχε συμβῇ κατὰ τὸ διάστημα ποὺ ἐμεσολάβησε καὶ γι' αὐτὸ ἐκρημάσθηκαν ὅλες ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς Ἰουδῆς.

Ἡ νέα, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν περιέργειαν καὶ τὴν ἀγῶνιά τους, εἶπε:

—Ἡ πατὴρ μᾶς κινδυνεύει αὐτὴ τὴ στιγμή, ἀγαπητές μου φίλες καὶ σύντροφοι. Ὅλοι οἱ ἄνδρες μᾶς εἶναι ἔτοιμοι νὰ πολεμήσουν...

—Καὶ ὁ ἐχθρὸς;

—Πλησιάζει. Κάθε ὥρα, κάθε στιγμή ποὺ περνᾷ τὸν φέρνει καὶ πὺ κοντὰ. Ἰσως, σήμερα, ἴσως τὴ νύχτα αὐτὴ, ἴσως τὸ πρῶ ἀπῆρτο νὰ δρισκεταί ἐμπρὸς στὰ τεῖχη μᾶς.

—Δυστυχία μᾶς! ἔκαμαν μερικὲς ἀπὸ τὴς νέες.

—Δὲν ὑπάρχει κανεὶς λόγος νὰ ἀνησυχήτε καὶ νὰ ταραξέσθε, εἶπε ἡ Ἰουδή. Οἱ ἄνδρες μᾶς εἶναι γενναῖοι καὶ ὁ Θεὸς θὰ προστατεύσῃ τὰ ὄπλα μᾶς. Ἡ νίκη θὰ εἶναι μὲ τὸ μέρος μᾶς!

Ἐπειτα ἐσπρώχθη ἀργὰ καὶ ἀκολουθοῦν μὲν πάντοτε ἀπὸ τὴν Ραχὴλ ἐβγήκε ἀπὸ μιὰ μικρὴ θύρα ποὺ δρισκετόταν στὸ βάθος τοῦ μεγάλου θαλάμου.

Οἱ δυὸ νέες ἀκολούθησαν ἕνα μεγάλο διάδρομο καὶ ἐπειτα ἀνέβηκαν μιὰ μικρὴ ἐλικοειδὴ κλίμακα, ποὺ τὴς ἔφερε σὲ

μιὰ ἀπὸ τὴς ταράτσες τοῦ ἀνακτόρου.

Ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ διακρίνονταν ὅλοι οἱ πρὸς ἀνατολὰς λόφοι, ἀπὸ ὅπου ἐπρόκειτο νὰ ἐμφανισθῇ ὁ Ὀλοφέρνης μὲ τὸν στρατόν του. Διεκρίνετο ἐπίσης τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς πόλεως καὶ τὰ ὄρη τῆς τεῖχης, ποὺ τὴν περιέβαλλαν ἀπὸ παντοῦ.

Ξαφνικά, ἡ Ἰουδή ἀνεσκήρτησε.

—Ραχὴλ! ἐφώνασε. Νὰ ὁ Χάν...

Ἡ θεραπαίνις ἐκτύπησε πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἔδειχνε ἡ Ἰουδή, ἀλλὰ δὲν διέκρινε τίποτε.

—Ἐκεῖ, ἐπάνω στὰ τεῖχη, ἐξηκολούθησε ἡ νέα. Δὲν τὸν βλέπεις λοιπόν;... Εἶνε ἀνάμεσα στὸν πατέρα μου καὶ στοὺς στρατιώτες. Νά, κύτταξε. Ὁ λαὸς συρρεῖ πάλι γύρω των...

Ἡ Ραχὴλ ἐκτύπησε μὲ μεγαλύτερη προσοχή, ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν διέκρινε τίποτα.

—Βλέπω ἕνα μαῦρο πλήθος σὰν σύννεφο, εἶπε. Ἀλλὰ τὸν Χάν δὲν τὸν βλέπω πούθενά. Πῶς, ἄλλως τε, μπορῶ νὰ διακρίνω ἀπὸ τόσο μεγάλῃ ἀπόστασι;

—Ἐχεις δίκαιο, ἀπῆντησε ἡ Ἰουδή. Πρέπει νὰ ἀγαπᾷ κανεὶς γιὰ νὰ μπορῇ νὰ βλέπῃ ἐκεῖνον ποὺ δὲν βλέπουν οἱ ἄλλοι. Ἡ ἀγάπη μᾶς κάνει νὰ βλέπωμε τὰ πράγματα μὲ διαφορετικὸ μάτι. Δὲν νομίζεις πῶς εἶναι ἔτσι, Ραχὴλ;

—Δὲν τὴν ἐδοκίμασα, κυρία καὶ γι' αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω. Ἐχω ὅμως ἀκούσει νὰ λένε ὅτι συμβαίνει τὸ ἀντίθετο...

—Διλαδὴ;

—Ὅτι ἡ ἀγάπη παραπλανά τὸν ἄνθρωπο καὶ καίποτε μάλιστα τὸν τυφλώνει.

—Αὐτό, Ραχὴλ, δὲν μπορεῖ νὰ τὸ εἶπε κανεὶς ἄνθρωπος ποὺ νὰ ἔχη ἀγάπην πραγματικὰ στὴ ζωὴ του. Ἡ ἀγάπη εἶναι μιὰ καινούργια ζωὴ. Μᾶς δίνει καινούργιες αἰσθήσεις, καινούργιες σκέψεις καὶ μᾶς κάνει νὰ βλέπωμε ἕνα σωρὸ πράγματα, ποὺ πρὶν δὲν μπορούσαμε οὔτε νὰ τὰ ὑποπτευθῶμε.

—Μπορεῖ νὰ εἶναι ἔτσι, δέσποινα, εἶπε ἡ Ραχὴλ.

Οἱ δυὸ γυναῖκες ἐσιώπησαν. Ἡ Ἰουδή ἀγαποῦσε μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῆς ψυχῆς της, μὲ ὅλη τὴν φλόγα τοῦ παρθενικοῦ κορμιοῦ της.

Ἡ Ραχὴλ δὲν εἶχε νοιώσει ἀκόμη κανένα σκίρτημα στὴν καρδιά της.

Πῶς ἦταν δυνατόν νὰ συνεννοηθῶν; Ξαφνικά, ἀκούσθηκαν δυνατὰ σαλπίσματα ἀπὸ τὸ μέρος τῶν τευχῶν.

—Τί νὰ συμβαίνει ἀρὰ γι; εἶπεν ἡ Ἰουδή.

Ἐνέτεινε τότε τὴν προσοχή της καὶ διέκρινε τὸν πατέρα της, ποὺ ἐμιλοῦσε πρὸς τὸν λαόν.

Ὁ γέρον ἐχειρονομοῦσε ζωρὰ καὶ ἐφαίνετο νὰ ὀυλῇ μὲ θέρμην καὶ πάθος.

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ λόγο του, πελώριες κραυγὲς ὑψώθηκαν ἐπάνω ἀπὸ τὸ πλήθος.

Ἦταν κραυγὲς ἐπιδοκιμασίας καὶ ἐνθουσιασμοῦ, ἦταν ἕνα παρρηχημα χαράς, ἐλπίδος καὶ πίστωσης.

Ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη τὰ πράγματα ἄλλαξαν.

Κανεὶς πιά δὲν ἐμεμψιμοιροῦσε γιὰ τὴν ἀπόφασιν ποὺ εἶχε παρῇ καὶ ὅλοι ἐφύσσαν πῶς ἔπρεπε νὰ νικήσουν ἢ νὰ πεθάνουν.

Νέοι καὶ γέροντες ἔτρεξαν ἀμέσως στὰ σπῖτια των, ὀπλίσθηκαν μὲ τοὺς πελέκειν καὶ τὰ τόξα των καὶ ἐξαναγρίσαν γεμάτοι θάρρος καὶ ἀποφασιστικότητα στὰ τεῖχη.

Ἐκείνη τὴ νύχτα, ὁ γέρον Μανασῆς ἐκοιμήθηκε στὴ σκηνή του.

Ὁ Χάν, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἀγρύπνησε στὴ δική του.

Ἐσπεύονταν ὅτι γιὰ νὰ ξαναἰδῇ τὴν Ἰουδή ἔτρεπε νὰ νικήσῃ. Διαφορετικά,

θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ πεθάνῃ. Δὲν ὅ-πρηχε καμμιὰ ἄλλη λύσις.

Ἡ αὐγὴ εὐρίσκει τὸν Χάν νὰ ἀγρυπνῇ ἀκόμη. Ἀπέσυρε τὰ παραπετάσματα τῆς σκηνῆς καὶ ἔτρεξε ἀμέσως ἐξῶ.

Τότε, κάτω ἀπὸ τὰ πρῶτα φῶτα τῆς αὐγῆς, ποὺ ἐπρόβαλλε στὸν ὀρίζοντα, διέκρινε ἐπάνω σὲς κορυφὰς τῶν γειτονικῶν λόφων τοὺς ἐχθρούς.

Ὁ Ὀλοφέρνης εἶχε φθάσει μὲ τὸν στρατόν του.

Τὴν ἴδια στιγμή, φωνὲς ἀκούσθηκαν ἀπὸ ὅλα τὰ σημεία τῶν τευχῶν.

Καὶ οἱ φρουροὶ ποὺ ἀγρυπνοῦσαν εἶχαν διακρίνει ἐπίσης τοὺς ἐχθρούς.

τελευταίες σου διαταγές:

—Δεν υπάρχει καμιά ανάγκη για διαταγές, Χάν, απήντησε ο γέρον. Οι έχθροι είναι μυριάδες και οι υπερασπιστές της Βεθούλης μετριούνται στα δάκτυλα.

—Ο πόθος όμως της νίκης και της εκδικήσεως κατακαίει τα σπλάχνα των.

—Οι άνθρωποι ως κάμουν το καθήκον των, όπως είμαι βέβαιος ότι θα το κάμουν. Η τύχη της Βεθούλης βρίσκεται αυτή τη στιγμή στα χέρια του Θεού.

—Οι σοφές συμβουλές σου, που είναι αποτέλεσμα πείρας τόσων ετών, ελπεν ο Χάν, ως μās καθοδηγήσουν στον άγωνα.

—Οι συμβουλές που μου έχει δώσει η πείρα δεν μπορούν να εφαρμόσθουν εδώ, Χάν, απήντησε ο γέρον. Δεν έχω πε-
διον μάχης για να εφαρμόσω στρατηγήματα ή για να κάμω επιθέσεις, έλιγ-
μους και κυκλωτικές κινήσεις. Είμεθα πολιορκημένοι και οφείλουμε να άμυνώ-
μεθα. Τόξα μόνον μās χρειάζονται και χέρια ικανά για να τα χειρίζονται. Η φασέτρα μου είναι γεμάτη από βέλη και τα γεροντικά μου χέρια πρόθυμα άκομη να θανατώσουν Άσσυρίους. Καθένας ως κώμη το καθήκον του. Όσον περισσότερους Άσσυρίους κατορθώσω να ξε-
λοθεύσω, τόσο άσθενέστερη θα γίνει η επίθεσις των επάνω στα τείχη μας και τόσο περισσότερες θα είναι οι έλπίδες μας για την τελική νίκη.

—Ενας αξιοματικός δέκοψε εκείνη τη στιγμή την συνομιλία των δύο άνδρων.

—Κυτάξετε, είπε, οι έχθροι έπαυσαν να προχωρούν.

—Διασκορπίζονται στην πεδιάδα και πε-
ρισφίγγουν από παντού την πόλι, παρ-
τήρησε ένας άλλος.

—Το σχέδιό των είναι φανερό, ελπεν ο γέρον Μανασής. Φαίνεται ότι δεν θα κά-
μουν επίθεσις εναντίον των τειχών μας, αλλά θα άρκεσθούν σε πολιορκία. Έτσι πιστεύουν ότι θα μωρεύουν να μās ξε-
ναγκάσουν να παραδοθούμε δια της πεί-
νης.

—Αυτό δεν θα συμβή ποτέ, εκράυγασε ο Χάν. Είμαι προτιμότερο να πεθάνω με παρά να παραδοθούμε.

—Και βέβαια δεν θα συμβή, απήντησε ο Μανασής. Έχουμε τροφές και νερό για τρεις μήνες το όλιγώτερο.

—Εάν έχουμε για τρεις μήνες τροφές και νερό, είπε ο Χάν, τότε η νίκη είναι βεβαία. Δεν χρειάζομεθα τίποτε άλλο.

—Γιατί;

—Γιατί ο Άσσύριος δεν μπορεί να πε-
ριμένη τρεις μήνες για να εκδικηθί. Την μιά ή την άλλην ήμέρα θα έπιτεθί. Θα φροντίσωμε τότε να περιορίσωμε τον ά-
γωνα σε ένα στενό μέρος, όπου η ύπε-
ροχή του έχθρου να μην μωρη να μās βλάψη.

—Αλλ' ο Όλοφέρνης δεν έπεριμενε ούτε τρεις ώρες.

—Κυτάξετε, εφώνασε σε μια στιγμή ο Χάν. Είχα δίκιο, όταν σās έλεγα ότι ο Όλοφέρνης δεν θα βραδύνη να έπιτεθί. Τα στρατεύματά του άρχισαν και πάλι να κινούνται.

—Πραγματικά, ο Όλοφέρνης είχε άρχί-
σει να κατέρχεται πλησιέστερα προς την πόλι και τα στρατεύματά του, μέσα σ' ένα θόρυβο φωνών και σαλπισμάτων, ν' απλώνωνται επάνω στην πεδιάδα, σαν πλημμυρα όρητικού ποταμού, που έχει βγή έξω από την κοίτη του.

—Θέλει να μās περικυλώσει από παν-
τού, είπε ο Χάν.

—Η παρατήρησις του ήταν σωστή, γιατί, πραγματικά, ενώ εξακολουθούσαν να κυ-
τάζουν άκομη προς το μέρος της άνατο-
λής, άκουσαν ξαφνικά σαλπίσματα που

έρχόντανε από το μέρος της δύσεως.

Ο Χάν εγκατέλειψε άμέσως τον Μα-
νασή και έφυγε τρέχοντας προς το μέρος του δυτικού τείχους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14ον

H MAXH

Οι στρατιώται που έφρουρούσαν στο δυτικό μέρος του τείχους είχαν ταραχθί από τα αλφινidia αυτά σαλπίσματα και θό-
ρυβος πολυς έπυρατούσε εκεί.

Ο Χάν, με μερικά λόγια, προσπάθησε να τους ξαναδώση το θάρρος τους και να ζωονόηση την πίστι των για την τελι-
κή νίκη.

Ο κίνδυνος όμως ήταν πραγματικά πολ-
λύ μεγάλος.

Σμήνη Άσσυρίων, σύροντα πολεμικά άρματα και πολιορκητικές μηχανές, είχαν έμφανισθί επάνω στα ύψοματα που ξε-
τεινόντο προς το δυτικό μέρος της πό-
λεως και κατέβαιναν τώρα με όρη προς την πεδιάδα.

Οι σχηματισμοί των είχαν φθάσει έμπρός στα τείχη.

—Αλλ' οι κινήσεις αυτές των Άσσυ-
ρίων, άν έτρομοκρατούσαν τους στρατιώ-
τες, δεν εξέπλητταν όμως και τους στρα-
τηγούς.

Οι έμπειρότεροι άνάμεσα σ' αυτούς ή-
ξεσαν ότι η περικύκλωσις της πόλεως δεν έσημαινε άναγκαστικά ότι θα άρχιζε ά-
μέσως η έφοδος.

Το προτιμότερο ήταν λοιπόν να περι-
μένουν να εξακριβώσουν τις πραγματικές διαθέσεις του έχθρου και άναλόγως να κα-
νονίσουν και την άμυνά τους.

Ο Χάν έκαμε μια γρήγορη επίθεώρησι του δυτικού τείχους, δίνοντας διάφορες διαταγές και ένθαρρύνοντας με θερμές εκφράσεις τους πολεμιστάς.

Έπειτα έγύρισε στη σκηνή του άρχον-
τος Μανασή, όπου είχαν συγκεντρωθί οι στρατηγοί και οι διοικητά των διαφό-
ρων τμημάτων.

Η σκηνή αυτή είχε στηθί στο περιφα-
νέστερο σημείο των τειχών, στο μέρος που προήπιζε κυρίως τα άνάκτορα.

Η σύσκεψις των στρατηγών άρχισε ά-
μέσως μόλις έφθασε εκεί ο Χάν.

—Ενας απ' αυτούς επρότεινε τότε ν' άρ-
χίση άμέσως η μάχη.

—Οι έχθροι, είπε, είχαν φθάσει σε μι-
κρή απόστασι από τα τείχη και τα βέλη μπορούσαν να φθάσουν τους πρώτους σχηματισμούς των.

—Αλλ' ο Χάν του επέβαλε σιγή μ' ένα νεύμα.

—Οι έχθροι θα ρίπτουν είκοσι βέλη, είπε, και έμεις μόνον ένα. Μ' αυτό τον τρόπο ο άγων δεν μπορεί να διεξαχθί ά-
ποτελεσματικά. Η ύπεροχή του έχθρου είναι συντριπτική απέναντί μας.

—Τότε τί προτείνεις;

—Η τακτική μας πρέπει να είναι άλ-
λη. Θα άμυνώμεθα εναντίον του έχθρου, αλλά θα ρίπτωμε όσο τον δυνατόν λιγώτε-
ρα βέλη. Δεν μπορούμε να κάμωμε συ-
ναγωνισμόν μαζί του, γιατί ο συναγωνι-
σμός αυτός θα είναι εις βάρος μας, αφού θα μās έξαντλήσχη πρώτους.

—Και όμως μπορούμε να θανατώσωμε πολλούς από εκείνους που βρίσκονται τό-
ρα κάτω από τα τείχη, έβλεμνε ο στρα-
τηγός.

—Το όφελός μας θα είναι μικρό, απήν-
τησε ο Χάν. Αν ρίψωμε ένα βέλος, θα μās άπαντήσουν με είκοσι. Δεν μπορού-
με να δώσωμε έμεις το σύνθημα της μά-
χης. Θα άρήσωμε την πρωτοβουλία αυτή στον έχθρο, για να μωρεύσωμε να ξε-
κριβώσωμε τις πραγματικές διαθέσεις του. Άλλωστε, πρέπει να χρησιμοποιή-
σωμε με μεγάλη οικονομία και τους άν-
δρες και τα πολεμοφόδιά μας, για να μπο-

ρέσωμε στην κατάλληλη στιγμή να ρί-
ψωμε όλο το βάρος μας εκεί που ο έχθρος θα άσκήση τη μεγαλύτερη πίεσι.

Οι άλλοι στρατηγοί συνεφώνησαν με τη γνώμη του Χάν.

Στο τέλος οι διοικητά των τμημάτων έφυγαν για να δώσουν τις κατάλληλες διαταγές στους άνδρες των.

Έπέρασαν έτσι μερικές ώρες.

Ο ήλιος είχε ύψωθί τώρα ψηλά επά-
νω στον όρίζοντα και έκανε να διακρι-
νώνται καθαρά ύλες οι κινήσεις του έ-
χθρου.

Ο Όλοφέρνης φαίνεται ότι έγνώριζε καλά το σχέδιο και την διάταξη της πο-
λεως επάνω στην πεδιάδα, γιατί οι κι-
νήσεις των στρατευμάτων του διεξήγοντο με παραδειγματική άκρίβεια και τάξι.

Ήταν σαν ένα πελώριο φίδι, που έσφιγ-
γόταν όλοένα και περισσότερο γύρω από την πόλι, για να την πνίξη στο τέλος.

Ξαφνικά, ένα σμήνος βελών έπεσε κον-
τά στο μέρος όπου βρίσκονταν ο Χάν.

—Α! έκαμε ο κυνηγός, άρχισαν τον άγωνα!

Διέταξε τότε και τους υπόλοιπους στρατηγούς να άπομακρυνθούν και να τρέξουν στη θέσι τους.

Κοντά στον Χάν έμεινε ο Ροδοάμ, έ-
νας έμπειρότατος και άνδρείος αξιομα-
τικός και μερικοί άγγελιαφόροι και σαλ-
πιγκταί.

Γύρω οι έχθροι εξέχοντο τώρα άμέ-
τρητοι. Οι προφυλακές είχαν φθάσει στον έξωτερικό περίβολο των τειχών.

Μέσα σε λίγες στιγμές, ο ούρανός όλο-
κληρος άνηχούσε από το σύριγμα των άσσυριακών βελών.

Η επίθεσις διεξήγετο ταυτόχροτως ά-
πό όλα τα μέρη.

Μερικοί στρατιώτες είχαν κυλάς τραυ-
ματισθί.

Έκείνη τη στιγμή, ο Χάν ύψωσε το χέ-
ρι και διέταξε τους σαλπικτάς να ήχή-
σουν το σάλπισμα της μάχης.

—Άλλοι σαλπικταί, στα διάφορα ση-
μεία των τειχών, το έπανάβησαν και έ-
πειτα από μερικές στιγμές από όλες τις επάλξεις έφυγαν τα πρώτα βέλη, που έ-
φεραν τον θάνατο στους Άσσυρίους.

Από την άποψι αυτή, η θέσις των πο-
λιορκουμένων ήταν πιδ πλεονεκτική από την θέσι των έχθρών.

Γιατί κάθε βέλος των έφερεν πραγμα-
τικά τον θάνατο, ενώ οι Άσσύριοι με δυσκολία κατώρθωναν να άνακαλύψουν τις θέσεις των υπερασπιστών της πόλεως επάνω στα τείχη.

Ολη η προσοχή του Χάν συνεκεντρώθη στο σημείο αυτό και οι διαταγές που διεβίβαζε στους στρατηγούς απέδελαν στο να προστατεύουν όσο μπορούσαν πιδ πολύ τη ζωή των στρατιωτών των και συγχρόνως να κάμουν πιδ άποτελεσματι-
κά τα κτυπήματά των εναντίον των έπι-
τιθεμένων.

—Αλλ' η όρη του Όλοφέρνης και η άπαραίτητος σπουδή του τον άνάγκασαν να μεταβάλη τακτική.

Ο Όλοφέρνης δεν ήθελε να διεξαγά-
γη κανονική πολιορκία.

—Έβιαζόταν να κυριεύση δι' έφόδου την άσχημαν εκείνη πόλι για να πάρη στα χέρια του την ώρα Ιουδθί.

Γι' αυτό η επίθεσις άρχισε άμέσως. Μια τρομακτική έφοδος εξαπελύθη σε λίγο από όλα τα σημεία και οι έχθροι θα ά-
νέβαιναν στα τείχη αν η αντίστασις ήταν χαλαρωτέρα.

—Αλλά κανείς από τους υπερασπιστάς της πόλεως δεν κινήθη από τη θέσι του. Παρέμειναν όλοι άκλόνητοι και άπέ-
κρουσαν έπιτυχώς το πρώτο κύμα της έ-
φόδου.

(Ακολουθεί)

(«Έλλάς»)

ΕΡΩΤΕΣ

ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

ΤΟ ΣΚΛΗΡΟ ΜΑΘΗΜΑ

Περιπατεί μόνος του στην αλλή

της ψυχιατρικής κλινικής, θυσι-
σμένος σε συλλογισμούς. Είναι

ένας μεσόκοπος άνδρας, χλωμός, με

μια μόνιμη, θλιμμένη έκφρασι στο

πρόσωπο. Τα χείλη του κάθε τόσο

σαλεύουν. Τον πλησιάζω με τρόπο

και τον άκούω να λέη:

— Έγκολοιέμαι τώρα τον άστέρα

Ναδίρ και διασχίζω τον Γαλαξία. Τα

ξιδεύω προς τον Ήμερινό.

Το βλέμμα του χάνεται στα βάθη

του όρίζοντος. Είναι σαν να ύπνοβατθί

στο κενόν. Τον άφήνω να συνεχίση τον

άργό του περίπατο και τον άκατάλη-
πτο μονόλογό του. Και διαλογίζομαι

τί μπορεί να συμβαίη στο σκοτεινό

αυτό μυαλό.

—Παρακολουθείτε τον κύριο καθη-
γητή; άκούω μια φωνή πίσω μου.

Γυρίζω. Είναι ένας γιατρός του Ι-

δρύματος.

—Ναι, άπαντώ. Φαίνεται πολύ ένδια-
φέρον τύπος. Από τί άρά γα έτρελ-

λάθηκε;

—Θά σās πω. Η μάλλον θα σās

δώσω να διαβάσετε τα στοιχεία, που

έχω συγκεντρώσει γύρω από την βιο-

γραφία του.

—Ανεβήκαμε στα γραφεία της κλι-
νικής. Και ο γιατρός μου έδωσε τον

φάκελλο του άσθενούς. 'Απ' εκεί μέ-
σα έβγαλα τη θλιβερή του ιστορία.

ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Ήταν παιδί έπαρχιακής εύπορου

οικογενείας. 'Ηρθε στην 'Αθή-
να κι' ενεγράφη στο Πανεπι-

στήμιο. Και σε ήλικία είκοσιπέντε

χρονών έπληρε το δίπλωμα του καθη-
γητού των μαθηματικών.

Δεν διαρίσθηκε άμέσως σε δημοσία

θέσι. Και για να μη μένη άργός, έξή-
τησε ιδιωτικές παραδόσεις. Έμαθε

ότι σ' ένα σπίτι στην Κηφισιά, σπεί

άριστοκρατικό, έζητούσαν καθηγητή.

Παρουσιάστηκε συνεσταλμένος:

—Άριστομένης Π., καθηγητής των

μαθηματικών.

—Μπορείτε να δώσετε μερικά μαθή-
ματα στην κόρη μου; τον ρώτησε η

οικοδέσποινα. Έχει μείνει μετεξέτα-
στέα στα μαθηματικά.

—Ευχαρίστω! απήντησε ο νέος.

Μίλησαν τους όρους της διδασκαλί-
ας και έμειναν σύμφωνοι. Κατόπιν η

κυρία εφώνασε την κόρη της:

—Αιμιλία: Έλα να γνωρίσης τον

καθηγητή σου.

ΕΡΩΤΕΣ
ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ
ΤΟΥ ΟΣΟΙΟΥΝΤΙΝ
ΤΡΕΛΛΑ

—Οχι. Κάτι άλλο, σοβαρότερο του

συνέβαινε. Η Αιμιλία του είχε φέρει

μιάν όδυμηρή άναστάσι. Την σκε-
πτόταν πάντα με μια γλυκειά λαχτά-
ρα. Κι' όταν ήταν κοντά της, όταν οι

δύο τους έσκυβαν στο τετράδιο, για

να λύσουν μιά άσκησι ή ένα γεωμε-
τρικό θεώρημα, έκανε τα λογικά του.

Μιά ρόδινη δμήχλη δνείρου έπεφτε

στά μάτια του. Και οι παλμοί της

καρδιάς του έγέμιζαν το δωμάτιο κι'

έβαφον την άπόδοφαρι πορφύρη. Ξέ-
χειλη από πόθο...

—Αφωσιωμένος τόσο χρόνια στα μα-
θήματά του, δεν είχε άφήσει μέχρι τό-
τε την καρδιά του να μιλήση. Και ξα-
φνικά, όλη η συγκεντρωμένη αίσθημα-

τική της στο έσπάρθηκε προς την ά-
βρη και γοητευτική εκείνη κοπέλλα.

Την περιέβαλλε με το άγνότερο θυμί-
σμα της ψυχής του. Την άνύφανε, με

τα κύματα της έρωτικής του παραφο-
ράς, στον ούρανό μιας άληθινής λα-
τρείας.

—Εφρόντιζε να εινε όσο παίρνει πε-
ριποιημένος, όταν έπήγαινε να της

κάμη μαθήμα. Έγινόνταν, χωρίς να το

καταλαβαίη, τρυφερός μαζί της. Και

σε μια πιδ ζωηρή ματιά της τα μά-
γουλα του κοκκίνιζαν και η φωνή του

έτρεμε. Ήταν άξιολύπητος.

Η Αιμιλία κατάλαβε άμέσως τί του

συνέβαινε. Και ένοιωσε να κολακεύε-
ται ο γυναικείος έγωισμός της. Για

να έπιδειχθί, λοιπόν, στην παρέα της,

άνηγγειλε πανηγυρικός τον έρωτα

του καθηγητού.

—Ξέρετε; Ο καθηγητής μου μ' έ-

χει τρελλά έρωτευθί...

Η παρέα άπότηνσε με γέλια και

καγχασμούς. Ήταν μια ζωηρή, άσπλ

λόγιστη παρέα από κοπέλλες και νεα-
ρους άριστοκρατικών οικογενειών.

Η ΚΩΜΩΔΙΑ

Ο καθηγητής συνέχιζε τις παρα-
δόσεις του. Όταν ανέβαινε τη

μαρμαρίνη σκάλα του σπιτιού

της Αιμιλίας θαρούσε πως εγκατέ-
λειπε τη γη. Οι ούρανοι της εύδαιμο-

νίας τον έπαίριαν στους γλαυκούς

κόλπους τους.

Τον ώδηγούσε ο υπηρέτης στο δω-
μάτιο των μαθημάτων. Έπεριμενε έ-

κει με συντροφία τους χτύπους της

καρδιάς του. Και σε λίγο άνοιγε η

πόρτα κι' έμπαινε η Αιμιλία. Και το

δωμάτιο φωτιζόταν από τη λάμψη της

όμορφιάς της. Άρχιζε κατόπιν το μά-

θημα, που για τον έρωτευμένο καθη-
γητή έπαυρε την γοητεία τρυφερού

ραντεβού.

Μια μέρα, εκείνη του είπε:

—Έχετε ποτέ άγαπήσει;

—Ήταν τόσο άπρόσπη ή έρώτησις!

Ο νέος ένοιωσε να φλογίζεται το πρό-

σωπό του. Δεν έβρισκε λόγια ν' ά-

παντήση. Αυτή η σιωπή εκράτησε άρ-

κετό διάστημα. Η Αιμιλία τον έκτύπα

σε πολυμνή. Έκείνος είχε κατέβασει

τα μάτια. Ξαφνικά όμως έσήκωσε κι'

αυτός το βλέμμα του και το έκάρφω-

σε, γεμάτο από τη φωτιά του πάθους,

μέσα στα δικά της μάτια.

—Ναι, είπε με παραφορά. Άγαπή!

Είπε η πρώτη φορά που άγαπά. Και

άγαπά μ' όλη τη δύναμι της ψυχής

μου.

—Και εκείνη σās άγαπά; έρωτη-
σε με πονηρία η νέα.

—Δεν το ξέρει άκομη. Άλλά πρέ-

πει σήμερα να το μάθι...

Και χωρίς να καλοσκεφθί τί έκανε,

έπειδή εφοβόταν ότι αν έδισταζε τό-

ρα δεν θα τολμούσε ποτέ, έπήγε κον-
τά της, έπήρε το χέρι της μέσα στα

δικά του και της είπε:

—Εσας, δεσποινίς Αιμιλία, έσας ά-

γαπά. Άν ξέρατε πόσο ύποφέρω, πό-

σο βασανίζομαι όλο αυτό το διάστη-

μα που σās γνωρίζω! Πέστε μου δυό

λόγια παρηγοριάς και οίκτου. Πέστε

μου ότι δεν έκαμα έγκλημα να σās

άγαπήσω...

—Εμεινε έτσι μπροστά της, παρακα-

λώντας, ίκετεύοντας, έτοιμος ν' άνα-

λυθί σε δάκρυα: ... Όποτε, ξαφνικά,

άνοιγει η πόρτα και μπαίνει στο δω-

μάτιο ένα τσοόρμιο άγόριο και καρί-

τσιά. Ήταν οι φίλοι της Αιμιλίας. Εί-

δαν τον καθηγητή σ' αυτή την παρα-

κλητική στάσι και έξοπασαν σε γέ-

λια και χάχανα. Ένας νέος τον έ-

πλησίασε και του είπε:

—Ωστε

Μια αστυνομική διάταξη στο Παρίσι διευκρινίζει ότι οι συστάσεις της κυβέρνησης περί περιορισμού της καταναλώσεως κρέατος αφορούν και το αλογίσιο κρέας, που, ως γνωστόν, πωλείται σε πολλά ειδικά κρεοπωλεία.

Η στατιστική αποδεικνύει ότι, κάθε λεπτό της ώρας καταναλώνονται 90 κιλά κρέατος αλόγου στη Γαλλία.

Οι Ιάπωνες, αντί των ταχυδρομικών περιστεριών, που χρησιμοποιούν άλλοι στρατοί δια την μεταβίβαση στρατιωτικών οδηγιών, έχρησιμοποίησαν και χρησιμοποιούν ακόμα στον πόλεμο της Κίνας και σε ευρύτερα όλοιο κλίμακα μέλισσες.

Όπως λέγεται, οι μέλισσες έχουν ταχύτητα όσην και τα ταχυδρομικά περιστερία: 60 χιλιόμετρα την ώρα.

Οι Κινέζοι εξακολουθούν και σήμερα ακόμη να αποδίδουν ιδιαίτερη σημασία στα παλιά... παπούτσια δικαστών που πέθαναν. Οι χήρες των δικαστών πουλούν τα παπούτσια τους στον πλειστηριασμό σε τιμή πάντοτε ανώτερη των χιλίων φράγκων.

Όλοι οι συνεργάτες της γαλλικής εφημερίδος «Λα Ρεπουμπλικ» έπεσσαν. Κατόπιν τούτου η γαλλική εφημερίς ήναγκάσθη να διακόψει την έκδοσή της.

Η Γαλλία έπεστράτευσεν δέκα χιλιάδες... σκύλους, προς ένισχυση του παράγοντος σόματος πολεμικών σκύλων. Οι σκύλοι αυτοί θα παραδοθούν στους Ιδιοκτήτες των — όσοι φυσικά επιζήσουν — μετά τον πόλεμο.

ΤΙ ΗΤΑΝ ΤΟ ΣΠΟΥΔΑΙΟ

Διό δικηγόροι διεκδικούσαν στο δικαστήριο την κυριότητα κάποιου πηγαδιού. Ο ένας απ' αυτούς αρχίζει την άγρευση του μ' έναν πρόλογο που δεν λέγει να τελειώσει.

—Αλλά, διακόπτει ο πρόεδρος, δεν είναι ανάγκη να μακρολογήτε. Η υπόθεσις δεν είναι δα και τόσο σπουδαία, αφού πρόκειται για λίγο νερό...

—Με συγχωρείτε, απαντά ο δικηγόρος. Η υπόθεσις είναι σπουδαιότατη. Ναί μὲν πρόκειται για ένα απλό πηγάδι, αλλά το δικαστήριο πρέπει να λάβη υπ' όψιν ότι ο ένας των διαδίκων είναι... γαλατίας και ο άλλος ταβερνιάρης!

ΘΕΡΜΟΤΗΤΟΣ ΙΔΙΟΤΗΤΕΣ

Σ' ένα γυμνάσιο.

Κ α θ η γ γ τ ή ς : Μπορείς να μου πεις ποιά είναι η κυριώτερη ιδιότης της θερμότητας;

Μ α θ η τ ή ς : Η διαστολή των σωμάτων.

Κ α θ η γ γ τ ή ς : Πές μου ένα παράδειγμα.

Μ α θ η τ ή ς : Η αύξηση της διαρκειας των ημερών κατά το θέρος...

ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑ

Ξέρετε ποιά είναι το πιο ταιριαστό ζευγος του Χόλλυγουντ; Η Άνναμπέλλα και ο Τάυρον Πάουερ. Ασφαλώς θα μου πείτε ότι το ίδιο είχε λεχθεί και για τον Ντούγκλως Φάρμπακς και την Μαίρη Πίκφορντ. — για την Νόρμα Σίφερ και τον Τρέντλ Τάλμπερτ, για τον Ντικ Πάουελ και την Τζέαν Μπλοντίν, για τον Φράνσις Τον και την Τζέαν Κράουφορντ, καθώς και για πολλά άλλα ζεύγη. Πάντως μόνο το τελευταίο λογαριάζεται. Έπειτα είναι αναμφισβήτητο ότι όχι μόνο στο Χόλλυγουντ αλλά και σ' ολόκληρη την Αμερική, η Άνναμπέλλα και ο Τάυρον Πάουερ είναι εξαιρετικά συμπαθείς. Αυτό φυσικά συμβαίνει και στον τόπο μας. Ο Τάυρον είναι μια από τις γλυκές καρδιές του Χόλλυγουντ και κατανέμεται και από θεατροκινηματογραφικήν οικογένεια. Η Άνναμπέλλα κατήρθωσε να κατοικήση το Χόλλυγουντ την εποχή που δεν τ' είχαν ακόμη καταλάβει οι Μάρλεν Ντήρμικ, η Σιμόν Σμιόν, και η Αλβαν Χάρρεντ. Τώρα δα ίδρύει τι λέγει η ίδια για τον εαυτό της και την ζωή της.

ΜΙΑ ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ

«Το πραγματικό μου όνομα δεν είναι Άνναμπέλλα. Άνναμπέλλα είναι το καλλιτεχνικό ψευδώνυμο. Το πραγματικό μου όνομα είναι Σουζάννα Ζωρζέτ Σαρπαντιέ. Έγεννήθηκα στο Παρίσι την 14ην Ιουλίου του 1912, την ημέραν ακριβώς της εθνικής εορτής της πατριδος μου. Εμεγάλωσα με την δροσιά και τις ευωδίες των ανθέων του «Πάρκ Μονσώ», το πιο πρόσκοντο από όλα τα πάρκα. Οι γονείς μου ήταν σχετικάς ελλοποί και έτσι δεν έδωκαν σ' εμένα σ' ένα παιδί μου χρόνια την φτώχεια και την δυστυχία.

Πρό του πολέμου ο πατέρας μου ήταν διευθυντής της «Εφημερίδος των Ταξιδιών». Το γραφείο του ήταν στην οδό Μονμάρτης. Την εποχήν εκείνη έμειν κάθω στήν οδό Κονταρσώ. Όπως σας είπα λοιπόν το πάρκο Μονσώ ήταν το καταπράσινο βασίλειό μου. Εκεί μέσα έκλυνη γούσα τις πεπολούδες και έπαιζα με τα άγρια. Κάθε χρόνο το καλοκαίρι πηγαίναμε τρεις μήνες κοντά στην θάλασσα. Το ταξίδι άποτέλεσε για μένα μια πρελλή περιπέτεια. Έτσι από μικρό παιδί έμαθα να λατρεύω τις θορινές λουτροπόλεις και την άριστη ζωή στα ήλιόλουστα ακρογιάλια τους.

Από μικρή άγαποσα τις περιπέτειες και τα όνειρα. Θυμάμαι μέλιστα πολύ καλά ότι μια φορά αποφάσισα με μια φίλη μου να έγκαταλείψουμε το σπίτι μας για να γλυτώσουμε μια για πάντα τις μητρικές αδοτηρότητες. Έβδλαμα λοιπόν σ' ένα καλόδι δυο φέτες ψωμι και ένα κουτί με σοκολατάκια. Έπειτα σπάσαμε τους κουμπάρδες μας και συγκεντρώσαμε όλες τις οικονομίες μας. Με 4 φράγκα και

70 λεπτά ερεκινήσαμε για το άγνωστο. Αφού έκαναμε όμως μερικά χιλιόμετρα και είδαμε ότι είχαμε εξαντληθεί άποφασίσαμε να επιστρέψουμε στα σπίτια μας. Αργότερα ο πόλεμος μάς έκαμε να δοκιμάσουμε όλο το πένθος και την φοβή του. Τα άτελείωτα εκείνα χρόνια τα ένθυμούμαι τώρα σαν ένα τρομακτικόν έφιάλη.

Όσο μεγάλωνα, τόσο περισσότερο έλάτρευα τον κινηματογράφο. Παρακαλούσα διαρκώς τον πατέρα μου να μου έρθει μεγάλες φωτογραφίες της Μαίρη Μούρρη, της Μαίρη Πίκφορντ και της Νόρμας Τάλμάρ. Καθόμουν τότε ώρες ολόκληρες έμπρός στον καθρέπτη και προσπαθούσα να πάρω την σαγηνευτική έκφρασι της Μούρρη, το γλυκό χαμόγελο της Πίκφορντ και το πάθος της Τάλμάρ. Δεν θα κατώρθωνα όμως ποτέ να παίξω στον κινηματογράφο εάν δεν με έδοθοσε και ο πατέρας μου. Εκείνος κατέλαβε αμέσως ότι δεν άγαπούσα τον κινηματογράφο από ματαιοδοξία και γι' αυτό μου έδωσε θάρρος και με διευκόλυνε στα πρώτα μου θέματα.

Μίαν ημέρα ο πατέρας μου συνήτησε τον φίλο του συγγραφέα Τσέστερτον και δεν ξέρω πως έγινε λόγος για μένα. Έκείνος τον ήρωσε πόσον έτών ήμουν και όταν έμαθε ότι ήμουν περίπου 14 και ότι έπεριούσα πολλές ώρες έμπρός στον καθρέπτη μου, του είπε ότι θα μλούσε για μένα στον περίφημο σκηνοθέτη Άμπέλ Γκάνς. Και ώρισαν μια συνάντησι για ένα άλλο βράδυ.

Δεν έβρισκα λόγια για να σας περιγράψω την ταραχή μου, όταν ο πατέρας μου μου άνέφερε το γεγονός. Άρχισα λοιπόν να ετοιμάζω μια πυρετωδώς για να παρουσιασθώ στον κύριο Τσέστερτον, τον φίλο του μεγάλου σκηνοθέτου, Δανείσθηκα από μια φίλη μου άδομήντα σχολαρχία, άλλαξα το κτένιομα των μαλλιών μου και έφόρεσα το καλύτερο φόρεμα μου. Στοιλισμένη κατ' αυτόν τον τρόπο παρουσιάσθηκα στον φίλο του πατέρα μου, ο οποίος όμως δεν έπρόσβλε τίποτε από όλα φορούσα. Με έκύτταξε μόνο με καλωσύνη και με έπηρε παράμερα να κάνουμε μια μικρή δοκιμή. Μου έδωσε τότε να διαβάσω ένα άποσπασμα από ένα γράμμα που άνήγγειλε ένα σοβάρo γεγονός, έκφραζόντος με το πρόσωπό μου τα συναισθήματα που θα προκαλούσε μια τέτοια είδησις. Πρώτ' όλων ότι ήμουν ταρκαμένη φαίνεται ότι τα κατάφερα καλά, γιατί ο κύριος Τσέστερτον μου είπεν ευχαριστήμένος: —Θα κλειώ ένα ραντεβού με τον Άμπέλ Γκάνς και έπειτα θα πάμε να τον ιδούμε μαζί.

Όταν ήλθεν η ώρισμένη ημέρα, έφύγαμε μαζί για το σπίτι του Άμπέλ Γκάνς που ήταν για μένα η μεγαλύτερα προσωπική της κινηματογράφου. Όταν έφθάσαμε στο γραφείο του, μου έζητησε μερικές πληροφορίες από την ζωή μου και κατόπιν μου είπε να άποσπάρω στο διπλανό δωμάτιο για να μιλήση ιδιαιτέρως με τον κ. Τσέστερτον. Έπειτα με έκάλωσε και πάλιν και μου έζητησε την διευθύνσι μου. Αφού του την έδωσα, μου είπε με το συνηθισμένο ασήθητό του ύφος: —Θα έρεθθ' ίσως κάτι και για σας στον «Ναπολέοντα» το φιλμ που ετοιμάζω. Πρέπει όμως προηγουμένως να κάνουμε μια δοκιμή. Θα σας καλέσω στο σπουντιο μόλις άρχισή το γύρισμα.

Δυστυχώς όμως ο Άμπέλ Γκάνς με έλησμόνησε. Τέλος ένα πρωί έλαβα μια έπείγουσα πρόσκλησι. Ο μεγάλος σκηνοθέτης με προσκαλούσε στο σπουντιο. Έτρεξα όλοκαρη στο Μπυλλανκούρ, μα έβρηκα τα σπουντιο άδεια, κούρα και νεμάρτα κιόwtισ με σκηνακά Μετ' άλλες ημέρες ο «Ναπολέων» θα έφενε για την Κορσική, με ολόκληρο τον θίασο. Πρώτ' όλα αυτά έκανα την δοκιμή μου και ο Άμπέλ Γκάνς έμεινε ευχαριστημένος.

—Θα παίξετε, μου είπε, τον ρόλο της αδελφής του Ναπολέοντος. Θα σας έζηγώ τον ρόλον αυτό. Πηγαίνετε τώρα να δοκιμάσετε τα φορέματά σας, αβριο φεύγουμε για την Κορσική.

Αυτός ύπηλθεν ο πρώτος μου ρόλος και έγινε άλθεια ότι από τότε δεν άγνώρισα παρά θριάμβους, στην Γαλλία καθώς και στην Αμερική.

Πρέπει πρόγματι να δημολογήσουμε ότι σε κάθε της ταινία η Άνναμπέλλα θριαυτεύει, αυτό δα το άπέδειξαν καλύτερα από κάθε άλλη φορά οι έφετετες ταινίες της: «Σουζέ», «Η έσπρή και ο καμαριέρης της», «Τριγυρισσα Τσιγγάνισ» και «Ξενοδοχείον του Βορρά».

ΡΟΛΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΑΡ Σ

Ένα ΣΤΡΑΤΗΓΗΜΑ

Μοντέρνα Ιστοριοϋλα
υπό Μ. ΣΟΛΑΝΤΑΤΙ

Η νέα ήταν τόσο όμορφη, ώστε κυττώντας την έπεριμενες να την ιδής πάντα γελαστή. Και όμως δεν είχε καμιά διάθεσι ούτε καν να χαμογεγάσση. Μιλούσε σιγά, με κάποια θλίψη στη φωνή, σε δυο άλλα κορίτσια που ήταν καθισμένα δίπλα της.

— «Ηρθατε κι' εσείς να ιδήτε τον μηχανικό γι' αυτή τη θέσι;

— Ναί, αλλά δεν πιστεύουμε να μάς προσλάβη. Είσατε τόσο όμορφη, που μόλις σας δη θα προτιμήση εσάς.

—Αλλά η έσπρή νέα έκούνησε το κεφάλι και είπε ακόμα πιο θλιβερά: —Με είδε και χθές και τα μάτια του ήταν πολύ ψυχρά, όπως τάθελα έγω. Θα μπορούσα να ζήσω ήσυχα κοντά σ' έναν προϊστάμενον σαν τον μηχανικό. Δεν θάμαι υποχρεωμένη να φουρκίζωμαι και να φεύγω απ' τη δουλειά μου, όπως έκανα τον περασμένο μήνα, όταν ο δικηγόρος, στο

γραφείο του όποιου ύπηρετούσα... Αλλά τί κάθομαι και τα λέω... Κανείς δεν θέλει να πιστέψη ότι άγαπητή την εργασία και δεν έχω άλλες θλίψεις.

Τα δυο κορίτσια έχαιμογέλασαν με δυσπιστίαν κι' έξακολούθησαν να μιλάνε σιγάτερα, για να της δώσουν την κατάλαβη ότι δεν ήθελαν ν' άκούσουν άλλες έκμυσθηρεύσεις. Η νέα έσταύρωσε τα χέρια στα γόνατα, έστé ναξε, κι' έκάρφωσε το βλέμμα στο πάτωμα, με έπιμονή. Φαινόταν πολύ στενοχωρημένη και τα χείλη της έτρεμαν, σαν να έπρόκειτο να κλάψη.

Έξαφνα, μια ηλικιωμένη κυρία, που έπεριμενε κι' αυτή να ιδη τον μηχανικό, της είπε:

—Είπατε πως είδατε και χθές τον μηχανικό; έρώτησε με ενδιαφέρον. Μπορείτε να μου πείτε τί άνθρωπος είναι; Δηλαδή, έβλεω να πω άν είναι σοβαρός ή όχι.

Η νέα έκύτταξε κατάματα την γυναίκα που της μιλούσε, και άπήνησε κουνώντας το κεφάλι:

—Τον είδα μια φορά μονάχα, χθές. Προσπαθώ να με προσλάβη ως υπάλληλον, αλλά πολύ φοβόμαι πως δεν θα το κατάφέρω, είτε στεναζόντας θαθεία, με τα μάτια πάντα καρφωμένα στο πάτωμα. Μου είπε να επιστρέψω

σήμερα, αλλά προέβλεψ' ότι δεν θαμαι τυχερή. Μη με κατακρίνετε, μην πείτε πως είμαι κουτή και φλύαρη... Είμαι σχεδόν μόνη στον κόσμο: κυρία μου, και έχω ανάγκη προστασίας.

Είσατε όμορφη, πάρα πολύ όμορφη, είπε η κυρία ψυχρά. Και άν έχετε ανάγκη απ' αυτή τη θέσι, θα την πάρете.

—Ναί, έχω μεγάλη ανάγκη, το μαντέψατε κυρά μου. Είμαι ένα φτωχό κορίτσι, που πρέπει να δουλέψη για να ζήση. Κάθε φορά που παρουσιάζομαι σ' ένα νέο γραφείο, με προσλαμβάνουν άμέσως και κανείς δεν με ρωτάει ποτέ τί μπορώ να κάνω.

Αλλά ύστερα από μερικές ημέρες με καλεί ο προϊστάμενος στο γραφείο του, κλειδώνει την πόρτα, και... Καταλαβαίνετε, κυρία μου, ότι δεν μπορώ να δεχτώ τις προτάσεις που μου κάνουν. Οι φίλες μου μου λένε πως είμαι κουτή και δεν θα μπορέσω πο-

τέ να παντρευθώ έτσι όπως φέρνουναι. Έγώ όμως δεν θέλω να παντρευθώ, κυρία μου, με δικηγόρους και μηχανικούς. Θέλω έναν άντρα που να μου ταιριάζη, όχι πολύ μορφωμένον ούτε πλούσιον. Έχω τον άνθρωπο που θα με πάρη όταν μαζέψω λίγα λεφτά: έναν νέο, που μ' άγαπάει και μεγαλώσαμε μαζί. Όταν μαζέψωμε όσα μάς χρειάζονται για να επιπλώσωμε ένα σπίτι, θα παντρευθώμε. Γι' αυτό πηγαίνω από το ένα γραφείο στ' άλλο, με την έλπίδα να βρω έναν σοβαρό κύριο να με ύποστηρίξη, αλλά και να με σεβάσση.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Ο άρχισυντάκτης μιας μεγάλης νοτισαμερικανικής εφημερίδος πήρε πρωτίνος το παρακάτω γράμμα:

«Κύριε,

«Δεν άποστέλλουν μάρτυρας σ' έναν άχρειο σαν κι' εσάς. Σας μπατοίξω με το παρόν. Να θεωρήτε, λοιπόν, τον εαυτό σας μπατισμένο από μένα και στα δυο μάγουλα να ελθε εύχαριστήμένος που δεν μεταχειρίστηκα το μπατίστου για να σας διορθώσω».

Ο άρχισυντάκτης άπήνησε:

«Κύριε,

«Πρώτ' απ' όλα επιτρέψατέ μου να

Η ηλικιωμένη κυρία έχαιμογέλασε. Φαινόταν ευχαριστημένη, σχεδόν συγκινημένη. Σηκώθηκε κι' έπροχώρησε σταθερά προς την πόρτα του μηχανικού. Έξαφνα έστράφηκε και είπε της ξανθής νέας να την ακολουθήση.

Εμπήκαν μαζί χωρίς να χτυπήσουν. Ο μηχανικός έσήκωσε έκπληκτος το βλέμμα κι' έκύτταξε ψυχρά την νέα. Έπειτα έκύτταξε την ηλικιωμένη κυρία, και η ματιά του έγινε πολύ γλυκειά, χαϊδευτική.

—Παιδί μου, είπε τότε η κυρία.

καλά έκαμες που μ' άφησες να διαλέξω τη νέα σου δοκτυλογράφο μ' ένα στρατήγημα. Τώρα θα είμαι ήσυχη, χωρίς να φοβάμαι ότι θα έχης αίσθηματικές περιπέτειες. Πάρε αυτό το κορίτσι: είναι σοβαρό και εργατικό. Σημείωσε ότι είναι και άρραβωνισμένο ώστε δεν θάχη καιρό να χάνη μαζί σου. Τώρα έγω φεύγω, για να της έξηγηήση τα καθήκοντά της.

Η ηλικιωμένη κυρία έφυγε με άργυό δημα, ίκανοποιημένη. Οι δυο νέοι έμειναν μόνοι, και στάθηκαν λίγην ώρα άμυλητοι. Τα μάτια του μηχανικού έγιναν ακόμα πιο χαϊδευτικά από πριν. Έξαφνα, είπε σιγανά:

—Τα κατάφεραμε περίφημα! Χωρίς το στρατήγημα αυτό η μητέρα δεν θα μου έπέτρεπε να έχω στο γραφείο μου ένα όμορφο πλασματάκι σαν κι' εσένα. Είμαι ευτυχισμένος, Γκράτσι! Τώρα όμως κάθησε στη γραφομηχανή, γιατί από τη μια στιγμή στην άλλη μπορεί να επιστρέψη... Μ. ΣΟΛΑΝΤΑΤΙ

σας ευχαριστήσω για τα δυο έγγραφα ραπισματα που μου άποστέλλατε, αντί σφαιρών.

«Εγγράφος ραπισμένος, σας τραβά μια πιστολιά στο κεφάλι και σας σκοτώνω έγγραφως».

«Όταν θάχετε διαβάσει την τελευταία λέξη του παρόντος, θεωρήτε τον εαυτό σας πεθαμένο».

«Χαιρετών το πτώμα σας»

ΤΙ ΕΚΑΜΑΝ

Σε σχολείο κοριτσιών.

Η δασκάλισσα προς μαθήτριαν:

—Λέγε εσύ, Ελεήνη, τί έκαμαν οι Έβραίοι όταν διγύηκαν από την Έρυθρά θάλασσα;

—Εστάθησαν να στεγνώσουν, κυρία!

16

18

ΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΜΕ ΠΑΡΑΣΕΝΗ ΠΛΟΚΗ

Πόσες γυναίκες, που δρέθηκαν στην ίδια αυτή περίπτωση, δεν θα έπιδυμοῦσαν κι' αυτές μιὰ τέτοια ανέλπιστη λύσι

— Λουίτζι!...
— Λύβια;
— Τι γράμμα είν' αυτό;
— Ποιό;
— 'Εκείνο ακριβώς που θέλησες να κρύψεις.
— 'Όχι να κρύψω, αλλά να φυλάξω.
— Γιατί δεν το διάβασες;
— Θά το διάβασα αργότερα, δεν υπάρχει βία.
— Φυσικά. Θέλεις να περιμένεις για νάσαι μόνος.
— Μάλιστα.
— Τότε το γράμμα αυτό είναι από γυναίκα.
— Αυτό δεν το ξέρω.
— Το ξέρω όμως εγώ, γιατί είναι αναπόσπαστα παρφομαρισμένο και το γράψιμο στον φάκελλο είναι ολοφάνερα γυναικείο!... Δεν υπάρχει λόγος να κρύβεσαι.
— Τότε μη με χαλίζεις.
— Λουίτζι, δόσε μου αυτό το γράμμα.
— Λυποῦμαι πολύ, αλλά δεν μπορώ.
— Φέρε το έδω, σέ προειδοποιώ ότι θά το μετανιώσεις.
— Είσαι άστεία. 'Αν είχα καμμιὰ ύποπτη άλληλογραφία δεν θά την δεχόμουν σπιτί μου, και ή ένδιαφερόμένη δεν θά ήταν τόσο άνόητη να κεντήση την ύποψία και την ζήλεια της γυναίκας μου.
— 'Ακριβώς εγώ πιστεύω στο αντίθετο. 'Υπάρχουν πολλές γυναίκες που βρίσκουν ιδιαίτερα ήδονή να κάνουν τις συζύγους να ζηλεύουν. Τώρα καταλαβαίνω γιατί ήσουν άπεινος τού τόσο τρυφερός τώρα τελευταία... Γιατί έχεις έρωμένη;
— 'Ο Λουίτζι προσπάθησε να την πείσει για την άθωότητά του. 'Αλλ' είς μάτην. 'Η Λύβια με δάκρυα πικρά τον παρακαλούσε να της τά εξομολογηθί, όλα και τόν διεβεβαίωνε ότι άν μετανούσε, θά τον συγχωρούσε.
— Μόλις ή Λύβια μίλησε για συγγνώ-

μην, μαλάκαζε κάπως ο Λουίτζι.
— Καλά, λοιπόν, λογιέμουν και άκουσέ με. Σου όρκίζομαι ότι τώρα σ' αγαπώ περισσότερο από ποτέ, και σου φέρομαι με ειλικρίνεια... 'Αν έκαμα κάποτε ένα σφάλμα, τώχω πικρά μετανιώσει, και γι' αυτό φροντίζω να εξιλεωθώ με τό να σέ περιποιούμαι. Ναι, αυτό το γράμμα είναι από μιὰ γυναίκα που ύπήρξε έρωμένη μου. 'Εγνώρισα τόν γραφικό της χαρακτήρα. Είμαι βέβαιος ότι τό γράμμα αυτό θά είναι γεμάτο φρικτά παράπονα και παθητικά λόγια, γιατί ήταν μιὰ γυναίκα όλο φωτιά και λαύρα. 'Από δυό μήνες τώρα διέκοψα κάθε δεσμό μαζί της, και αποφεύγω άκόμη και τόν χαιρετισμό της. Αυτή είναι ή άλληθρα άγαπημένη μου Λύβια. 'Αν έχης ακόμα όρεξη, άφου σ'α είπα όλα, μπορείς να διαβάσης τό γράμμα.

'Η Λύβια εξέσκισε νευρικά τόν φάκελλο και ο άνδρας της με αγωνία παρακολουθούσε την έκφρασή της. Νά τί έδιάβαζε:

«Με έγκατέλειψες για να ξαναγυρίσης στη γυναίκα σου. 'Ηθελες να ζήσης τίμια και με έπρόσβαλες γιατί σέ έτίπτε, όπως είπες, ή συνείδησός σου, για την άδουκία που έκαμες στην γυναίκα σου. 'Όταν έγκαταλείπη κανείς μιὰ πιστή έρωμένη πρέπει να ναι άπολύτως δικαιολογημένος, πράγμα που δεν πιστεύω να συμβαίνει μ' έσένα. Ούτε έσύ άγαπάς την γυναίκα σου, άλλ' ούτε κι' αυτή σ' αγαπά.

'Αν την αγαπούσες, θά την έπρόσεχες περισσότερο. Και άν αυτή πάλι σ' αγαπούσε, δεν θά πήγαινε τρεις φορές την εβδομάδα: Δευτέρα, Τετάρτη και Σάββατο, στις 5 μ.μ. στο σπίτι Νο 54 της όδου Σαντιά να συναντήσει τόν νεαρό έπιστήμονα... Χαιρετισμούς στην ένάρετη σύζυγό σου και σ' έσένα πολλά φίλα».

Οι βάσιμες πληροφορίες που κατήγγελλε ή έπιστολή, έκαμαν την Λύβια να παγώσει από τόν τρόμο της και τό αίμα της να φύγη από τά χεί-

λη της. 'Ηταν έτοιμη να λιποθυμήσει και στήριχτηκε σέ μιὰ πολυθρόνα. 'Ο κίνδυνος που την άπειλούσε, της έδωσε τέτοια δύναμη, που έσφιξε τό γράμμα στή φούχτα της, τόσο που θάταν άδύνατο να τ' άνοίξη κανείς.

'Ο Λουίτζι την παρακολουθούσε έντρομος και κρύος ιδρώς έτρεχε από τό μέτωπό του.

— Λύβια, χρυσή μου Λύβια, κούκλα μου, έσύ αληθινή μου άγάπη, μην κάνης έτσι. Δεν σου είπα να μην τό διαβάσης αυτό τό γράμμα; Τώρα πιστεύω άπολύτως στην άγάπη που μου χεις, γιατί άν δεν μ' αγαπούσες δεν θά σ' εκλόνιζε έτσι μιὰ έρωτική εξομολόγησις. Σου όρκίζομαι στη ζωή σου ότι θά πληρώσω σκληρά τό σφάλμα μου. Ποτέ πιά δεν θά την ξαναϊδω. 'Αλλωστε θά διάβασες και στο γράμμα της πως την έγκατέλειψα. Μά πάψε, επί τέλους, να σφίγγης έτσι τό χέρι σου! Θά σπάσης τά νυχάκια σου!»

'Η Λύβια, τρέμοντας, έφώναξε:

— Αυτό τό έλεεινό χαρτί δεν θά στο δώσω ποτέ!

— Μά τί σκοπεύεις να κάμης, χρυσή μου;

— Τό γράμμα αυτό άνήκει μόνο σ' έμένα.

— Θά ήσουν άκακή να κάμης σκάνδαλο; Δεν ταιριάζει σ' έσένα να πιάς να θρής αυτό τό πρόσωπο και να ζητήσης εξηγήσεις... 'Όχι, Λύβια, δεν θά τό κάμης, σέ έξορκίζω...

Κι' έπειδή ή Λύβια έξακολουθούσε να σφίγγη τό γράμμα στο χέρι της, προσπάθησε ο Λουίτζι να της τό πάρη. 'Ο άγών ήταν άνισος, αλλά διήρκεσε πολύ. Τά νευρώδη χέρια του Λουίτζι έσφίξαν δυνατά τό χεράκι της γυναίκας του, που παρέλυσε και άσπασε τό γράμμα να πέση. Γεμάτη τρόμο και άπελπισία έφώναξε:

— Αυτή ή γυναίκα ψεύδεται!

'Ο Λουίτζι, εύχαριστημένος που άπέφυγε τό σκάνδαλο, δάλωθηκε τώρα να καθισυχάση την γυναίκα του.

— Μην άνησυχής, Λύβια μου. 'Όλη αυτή ή έρωτική παραφορά που θά διάβασες, δεν με συγκινεί καθόλου, γιατί δεν την άγαπώ κι' ούτε την άγάπησα ποτέ... 'Η έρωτική της φλόγα μου άρκεί μόνο για ν' άνάψω τό ποῦρο μου. Νά, κύτταξέ!

Με προσπάθεια ήρεμία, πήρε ένα ποῦρο «'Αθόνας» και πλησίασε τό γράμμα στη λάμπα που έκαιγε, και άναψε τό ποῦρο του.

'Η Λύβια εκύτταζε τόν άνδρα της στα μάτια, σάν χαμένη... Μιὰ τέτοια ανέλπιστη τύχη: Σιγά-σιγά, τό χρώμα της έπανήλθε, τά χείλη της κοκκίνισαν. 'Ακίνητη παρακολουθούσε τόν καπνό που άνέβαινε στο ταβάνι. 'Η καρδιά της πλημμύρισε από εύγνωμοσύνη προς τόν Θεό που την έπροστάτευσε και ώρκίστηκε με όλη την θερμή της ψυχής της ότι δεν θά ξαναπερνούσε από την όδον Σαντιά...

'Όταν έκάηκε και τό τελευταίο κομμάκι της έπιστολής, άγκάλιασε τόν άντρα της με άγριο πάθος, και τόν έφίλησε όπως δεν τόν είχε φιλήσει ποτέ της.

— 'Αχ, Λουίτζι, είσαι ένας άγγελος!

... Σέ λίγη ώρα, τό ποῦρο έσβυνε κι' αυτό, γιατί δεν τό έκάπνιζε πιά ο Λουίτζι.

ΝΤΟΡΑ ΘΟΝ ΚΡΕΝΤΣ

ΕΝΑ ΙΠΠΟΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΟΝ ΠΤΟΧΟΝ

ΕΛΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

27ον

— 'Εφοδος! έφώναξε τότε ο λοχαγός με τη θρονιερή φωνή του, κραδαινοντας τό τσεκούρι που κρατούσε. 'Εμπρός παιδιά!...

'Ας αφήσουμε για μιὰ στιγμή τούς πολιορκητές και τούς πολιορκιμένους, τούς άρχηγούς τών άνταρτών και τόν άρχοντα του 'Αετού, και άς πάμε στην 'Εγκλαντίνα, την όποιαν έγκαταλείψαμε όταν τό άσπρο φάντασμα την μετέφερε λιπόθυμη στην άγκαλιά του, όπως ένας φιλόγυνος μεταφέρει τόν θησαυρό του.

Στόν πρόλογο αυτής της ιστορίας έμπήκαμε μαζί με τόν 'Ιατρό τών πτωχών στόν πυργίσκο της Βελόνης, περσιάζοντας κάτω από την χαμηλή εκείνη καμάρα όπου άφισε τ' άποτυπώματα του αιματομένου χεριού του, άνεβήκαμε τη σκάλα με τά είκοσιένα σκαλοπάτια που οδηγεί στο πρώτο πάτωμα και τέλος περάσαμε τό κατώφλι του στρογγυλού εκείνου δωματίου που έπιασε όλη την έκταση του πυργίσκου.

Οι άναγνώσται μάς θά θυμούνται άσφαλώς, ότι ο άρχων του 'Αετού, κατά την τρομερήν έκείνη νύχτα της 17 'Ιανουαρίου 1620, έσκέπασε τούς τοίχους με χάρτινη ταπετσαρία, τό τζάκι, τά παράθυρα, ακόμη και τό πάτωμα, για να μη χυγί σιμεύση τίποτε ως οδηγός στις έρευνες του Πέτρου Πρόστ, άν προσπαθούσε να διαφωτισή τη σκοτεινή αυτή ύπόθεση.

'Ο άνθρωπος με τη μαύρη κόκκα ήθελε να τολήξει σέ πυκνότητα πέπλους μυστηρίου, τη γέννησι της 'Εγκλαντίνας, ώστε να μη μωρέση ποτέ να γίνη άναγνώρισι μεταξύ τέρας και κόρης.
'Αλλά ή τύχη ή ή Θεία Πρόνοια είχε αποφασίσει διαφορετικά και ή διαμαντένια 'Εγκλαντίνα, τό κόσμημα που έμπιστεύτηκε ή δύστυχη μητέρα στόν 'Ιατρό τών πτωχών, έγινε λαμπρότατος φάρος για τούς ναυαγούς αυτούς της ζωής, κι' έρεψε την θετή κόρη του Πέτρου Πρόστ στην άγκαλιά της Λευκής ντε Μιρεμπέλ.

'Η τελευταία αυτή, τη στιγμή που έδοκίμαζε μιάν άπεραντη και ανέλπιστη χαρά γιατί ξαναβρίσκει την θυγατέρα της, την όποιαν ένόμιζε χαμένη για πάντα, ήταν νεί και σωματικά μαρτύρια που έπαθε κατά την διάσκη της, είχαν μαρά-

νει τό πρόσωπό της, χωρίς όμως να σβύνουν τά τελευταία ύπολειμματα της θυμαστής έκείνης όμορφιάς που είχε κάποτε ξετρελλάνει τόν Τριστόν ντε Σάμ ντ' 'Ιβέρ.

Τό πρόσωπο της Λευκής είχε γίνει κατάχλωμο, μελανιασμένο γύρω στα μάτια που φαινόταν πολύ μεγαλωμένα, και τό βλέμμα της, άλλοτε τόσο γλυκό, είχε τώρα μιὰ παράξενη έκφρασι, σάν άρηρημένη.

'Η δύστυχη γυναίκα δεν είχε χάσει τά περίφημα εκείνα μαλλιά, που έπεφταν άλλοτε σέ άπειρες πλεξίδες ως τά πόδια σάν βελουδένιος μαύρος πέπλος. Με μόνη τη διαφορά, ότι τά πλούσια μαλλιά της, διατηρώντας την απαλότητά τους, είχαν γίνει κάτασπρα κι' έπεφταν σάν άσημένιες κλωστές στούς ώμους και τό άδυνατισμένο στήθος.

Οι άναγνώσται μάς θά άπόρησαν ίσως για την έλευθειαν εκείνη που είχε ή αιχμάλωτος, άφου ο πυργοδεσπότης της επέτρεπε να παρυσιαζεται στην ταράτσα του πυργίσκου και στο μέρος της εισόδου, που ήταν πάντα κλειστό με σιδερένια κάγκελλα.

'Η έλευθερία εκείνη είχε κατακτηθή από την ίδια την Λευκή ντε Μιρεμπέλ, πέντε ή έξη χρόνια μετά την έναρξή της αιχμαλωσίας της.

Άφου άρρώστησε βαρεια και για πολὺν καιρό, κατά τό διάστημα του όποιου διαρκώς παραληρούσε, ή δύστυχη γυναίκα σκέφθηκε να κάνει την τρελή, αλλά με μιὰ τρέλλα ήρεμη και άκίνδυνη, που είχε σάν άποτέλεσμα να μη θυμάται τό όνομά της ούτε τά γεγονότα που συμβέηκαν προ-

τού άρρώστησης.

'Αφνε λυτά τά μαλλιά της, τυλιγόταν με τά σεντόνια του κρεββατιού της και περπατούσαν έτσι ώρες όλόκληρες μέσα στο δωμάτιο που της χησιμενε για φυλακή, έπαναλαβόνοντας συνεχώς και χαμηλόφωνα, τις στροφές μιās λαϊκής μπαλάντας με την όποιαν την ένανούριζαν σάν ήτανε μικρή.

'Ο 'Αντίντ ντε Μοντεγκιού, βέβαιος πως ή τρέλλα εκείνη δεν ήταν καθόλου προσποιητή, και θέλοντας έξ άλλου ν' αύξηση με κάθε μέσον τόν τρόμο που ένέπνεε στόν λαό ή θαά του πυργίσκου της Βελόνης, σκέφθηκε ότι οι έμφανίσεις ένός φαντάσματος τυλιγμένου στο σάββανό του, πότε στην κορυφή του πυργίσκου και κάποτε ανάμεσα στα δέντρα της μεγάλης ταράτσας, θά έδιναν την σφραγίδα της αληθοφανείας στούς φανταστικούς θρύλους που κυκλοφορούσαν σ' όλη τη χώρα.

'Ετσι, ή Λευκή ντε Μιρεμπέλ είδε τά σύνορα της φυλακής της ν' απλώνονται και μπορούσε να κυκλοφορή πιό έλεύθερα εκεί μέσα.

Δεν ήταν βέβαια έντελώς έλεύθερη, αλλά είχε τόν άπαιτούμενον αέρα και τόν ήλιο για να μην πάθη από μαρμαρό.

ΜΗΤΕΡΑ ΚΑΙ ΚΟΡΗ

'Η Λευκή ντε Μιρεμπέλ σφίγγοντας την 'Εγκλαντίνα στην άγκαλιά της με μιὰ δύναμη υπεράνθρωπη, άνέβηκε γεήγορα τη σκάλα που οδηγούσε στο δωμάτιό της και άκούμπησε την λιπόθυμη νέα στο κρεβάτι.

'Ο Μαρκίς σωριάστηκε στην άγκαλιά του λοχαγού

Την ίδια όμως στιγμή ένας τρελλός φόβος έπλημύρισε την ψυχή της και την έκανε να σκιρτήσει.

— 'Αν πέθανε!... έμουρμούρισε. 'Αχ, Θεέ μου, άν είνε πεθαμένη!...

Τότε έγονάτισε μπροστά στο κρεβάτι και άκούμπησε τ' αυτί στο στήθος της νέας για να ιδή άν ή καρδιά της χτυπά. Και καθυσάχασε άμέσως.

'Αλλες άγωνίες όμως διάδεχθηκαν τις πρώτες άνησίες.

'Η δύστυχη γυναίκα σκέφτηκε άμέσως ότι ο πυργοδεσπότης και οι άνθρωποι του είχαν άντιληφθή την έξαφάνισή της νέας, θά προσπαθούσαν να την άνακαλύψουν, και στην προσπάθειά τους αυτήν θά έρχονταν να ψάξουν στόν πύργο της Βελόνης, όπου και θά την εύρισκαν.

— 'Αχ, έκανε ή Λευκή, που έννοιωθε άνατριχίλα τρόμου σ' αυτή τη σκέψη, θά με σκοτώσουν προτού άγγίξουν με τό χέρι τους την κόρη μου!

Κι' έμάζεψε τις κουβέστες και τά σεντόνια του κρεββατιού πάνου στο σώμα και τό κεφάλι της νέας, με την έλπίδα πως ήταν άρκετό αυτό για να κρύψη ά' όλα τά βλέμματα και τις έρευνες που θά έκαναν τυχόν εκεί μέσα.

Μετά στεκόταν μπροστά στο κρεβάτι και έκρυβε τόν θησαυρό της, έπαιρνε στάσι άπειλητική και όρκιζόταν να ύπερασπιστή την κόρη της μέχρι θανάτου.

Δεν άργησε όμως ν' άντιληφθή, ότι ο πυργοδεσπότης άγνοούσε την παρουσία της 'Εγκλαντίνας εκεί μέσα. Τότε, άφισε τη χαρά της να ξεχειλίση άπεριόριστη, έπειτα από τόσα χρόνια που είχε να δοκιμάσει ένα τέτοιο αίσθημα.

Τό αίσθημα της μητρότητας, που ήταν επί τόσα χρόνια κοιμισμένο, έξωντότανε μέσα της άπότομα κατά τρόπον άπίστευτα παιδικόν.

'Αφου έτραβήξε τις κουβέστες που είχε σωριάσει πάνου στην 'Εγκλαντίνα, έπήρε την νέα στην άγκαλιά της, την έκάθησε στα γόνατά της και την νανούριζε όπως νανούριζον τά μωρά παιδιά, καλώντας την με όλα τά γλυκά και τρυφερά όνόματα με τά όποια οι νεαρές μητέρες νανούριζον τά μωρά τους.

Με τά χάδια εκείνα και τά φίλια ή 'Εγκλαντίνα κουνήθηκε έλαφρά. Άφου έμεινε σχεδόν μιάν ώρα λιπόθυμη, άρχισε τώρα να συνέρχεται.

— Πού είμαι; έρώτησε με άσθενέστατη φωνή, άνοίγοντας τά μάτια της και μη βλέποντας γύρω της παρά πικνό σκοτάδι.

Την ίδια στιγμή της ξανάθε ή μνήμη. Θυμήθηκε τά τελευταία γεγονότα και τόν πόνο που την έπιασε όταν είδε μπροστά της τό φάντασμα, όταν ο Λακουζόν έτοιμαζόταν να την βγάλει έξω από τόν

πύργο. Αὐτὸς δὲ τρέμος λοιπὸν ἀναισθηθεὶς ὅταν εἶδε μπροστά της τὴ γλαυκὴ γυναῖκα. Ἀφῆκε μιὰ κραυγὴ καὶ βέλησε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ ἐκείνης ποὺ τὴν κρατοῦσε τόσο στοργικᾶ.

Ἡ Λευκὴ ἐνοιῶσε ἀμέσως αὐτὸν τὸν τρόμῳ τῆς Ἑγκλιαντίνας κ' ἐπροσπάθησε νὰ τὴν καθυποτάξῃ. Ἐπεσε λοιπὸν γονατιστὴ μπροστὰ της καὶ ἀρχισε νὰ τῆς καταφιλῇ τὰ χεῖρα, κλαίγοντας καὶ μουρμουρίζοντας μὲ ἀπειρὴ τρυφερότητα :

— Ἀχ, κόρη μου, λατρευτὴ μου κόρη !... Σ' ἐξορκίζω στὸν Θεὸ πὺν σ' ἔφερε πάλι κοντά μου, μὴ φοβάσαι καθόλου !...

Ἡ νέα καθυσῆχε ἀμέσως, ἀν' ὅχι ἀπὸ τὰ λόγια ποὺ δὲν εἶχαν καμμίαν σημασία γι' αὐτὴν, τοὐλάχιστον ἀπὸ τὸν τόνον μὲ τὸν ὁποῖον ἐπὶβλήθησαν.

Τῆς φάνηκε ὅτι μιὰ τόσο γλυκεῖα καὶ συγκινημένη φωνὴ δὲν ἦταν δυνατόν νὰ λήψεται. Κι' ἐψιθύρισε :

— Ποιὰ εἶσθε σεῖς ποὺ με δονομάζετε κόρη σας ;

— Ποιὰ εἰμ' ἐγώ ; ἔκανε ἡ Λευκὴ σφίγγοντας πάλι τὴν Ἑγκλιαντίνα στὴν ἀγκαλιὰ της. Εἰμαι ἡ μητέρα σου !...

— Ἡ μητέρα μου ! ἐπὶβλήθη δὲ ἡ νέα κατάπληκτη.

— Ναί, ναί, ἡ μητέρα σου... Ἡ μητέρα σου ποὺ σ' ἀγαπᾷ μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀγάπη ποὺ ἔβαλε ποτὲ ὁ Θεὸς στὴν καρδιά μιᾶς ἀνθρώπινης υπάρξεως... Ἡ μητέρα σου ποὺ θὰ ἔδινε ὅλη της τὴ ζωὴ γιὰ νὰ προσθέσῃ ἕστω καὶ μιὰ μόνον ἡμέρα στὴ δική σου... Ἡ μητέρα σου ποὺ ἀπὸ δεκαεὶς χρόνια κλαίει καὶ δούρειται στὴ σκληρὴ σκέψις ὅτι θὰ πεθάνῃ δίχως νὰ σὲ ξαναβῇ... Ἡ μητέρα σου, τέλος πάντων, ἡ γλυκεῖα σου μητέρα... — Θεέ μου, ἐμυρμούρισε ἡ Ἑγκλιαντίνα, πῶς μπορῶ νὰ σὰς πιστέψω... — Ὡστε λοιπὸν δὲν με πιστεύεις ;

— Πῶς μπορῶ νὰ σὰς πιστέψω ἀφοῦ ξέρω ὅτι αὐτὸ ποὺ λέτε εἶναι ἀδύνατον.

— Ἀδύνατον !... Γιατί ;

— Ἡ μητέρα μου πέθανε... εἶπε τώρα πολλὸς καιρὸς.

— Ποιὸς σοὺ τὸ εἶπε ;

— Ὁ πατέρας μου.

Νέος τρόμος πλημμύρισε τὴν ψυχὴ τῆς Λευκῆς. Μήπως ἡ νέα ἐπατήθηκε ;... Μήπως ἡ νέα ἐκείνη τὴν ὅποιον ἐσφιγγε στὴν ἀγκαλιὰ της δὲν ἦταν πραγματικᾶ θυγατέρα της ; Μήπως ἂν ἀνθρώπος ποὺ τὴν ἔβαλε στὴν ἀγκαλιὰ της τὴν ἐγέλασε χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἡ ἐπιτήδεια ;

Υψώθηκε τὴν φωνή της στὸν Θεὸ, τὸν μόνον δηλαδὴ ποὺ θὰ ἐμπορούσε νὰ τῆς δώσῃ τὸ ἀπαταιώμενον θάρρος κ' ἐρώ- τησε τρέμοντας :

— Πῶς λέγεσαι, κόρη μου ;

— Ἑγκλιαντίνα.

— Πῶς λέγεται ὁ πατέρας σου ;

— Πέτρος Πέδρε, ἀπ' τὸ χω-

ρεῖδ Λογκασμακά.

— Εἶνε γιατρος ;

— Ναί. Καὶ σ' ὅλα τὰ χωριά τὸν λένε Ἰατρὸ τῶν πτωχῶν.

— Πόσον χρόνῳ εἶσαι ;

— Δεκαοκτὼ.

— Τὴν ἐγνώρισες τὴ μητέρα σου ;

— Ὁχι. Μοῦ εἶπαν πῶς πέθανε ὅταν μ' ἐγέννησε.

— Μήπως εἶδες ποτὲ στὰ χεῖρα τοῦ πατέρα σου ἕνα κόσμημα, ἕνα χρυσὸ μενταγιόν, στολισμένον μὲ διαμάντια ποὺ παρίσταναν ἕνα ἀγριὸ τριαντάφυλλο ;

— Τὸ εἶδα πολλὰς φορὲς καὶ γι' αὐτὸ με λένε Ἑγκλιαντίνα, ἀπὸ τ' ὄνομα αὐτοῦ τοῦ λουλουδίου.

— Ἐρεῖς τὴν ἡμέρα ποὺ γεννήθηκες ;

— Ναί. Γεννήθηκα τὴ νύχτα τῆς δεκάτης ἐβδόμης Ἰανουαρίου τοῦ χίλια ἑξακόσια εἰκοσι.

Ἡ νέα δὲν εἶχε προφέρει ἀκόμη τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια, καὶ μιὰ κραυγὴ χαρᾶς ὄγκηκε ἀπ' τὸ στόμα τῆς Λευκῆς. Τώρα δὲν μπορούσε πιά ν' ἀμφιβάλῃ. Εἶχε ἀποκτήσει μιὰ θεοειδὴ ἀναμνηστικὴ στιγμή, ὅτι αὐτὴ ποὺ βρισκόταν μπροστὰ της ἦταν κόρη της.

Συγχρόνως θυμήθηκε τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Λακουζόν :

— Νὰ τὸ κορίτσι ποὺ γεννήθηκε στὰς 17 Ἰανουαρίου 1620, τῆς εἶπε. Νὰ ἡ θυγατέρα σας. Τὴν λένε Ἑγκλιαντίνα. Νομίζει πῶς ἡ μητέρα της πέθανε καὶ ὅτι ὁ Ἰατρός τῶν πτωχῶν εἶνε πατέρας της. Πάρτε την... κρύψτε την... προφυλάχτε την !... Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἰωάννης Κλαυδίου.

Πρόστ, ὁ λοχαγὸς Λακουζόν. Σὲ λιγὰκι θὰ ἐπιστρέψω γιὰ νὰ σὰς σώσω καὶ τὶς δύο !...

Αὐτὰ τὰ λόγια ἔλεγε κα- θαρὰ πῶς ἡ Ἑγκλιαντίνα τίπο- τε δὲν ἤξερε γιὰ τὴν γέννησί της. Ἦταν φανερό ὅτι, γιὰ νὰ τὴν ἀφήσῃ στὴν ἀπόλυτην ἐκείνην ἀγνοία, αὐτὸς τὸν ὁποῖον ἐνόμιζε πατέρα της τῆς ἐπανελάμβανε διαρκῶς πῶς ἡ μητέρα της εἶχε πεθάνει ἀπὸ καιρὸ.

Ἡ Λευκὴ μπορούσε τώρα νὰ τῆς μιλήσῃ καθαρά, νὰ τῆς ἀποκαλύψῃ τὰ γεγονότα ποὺ ἀγνοοῦσεν ἡ νέα. Γιὰ νὰ τὴν κάμῃ ὅμως αὐτὸ, γιὰ νὰ τῆς πῇ δηλαδὴ ὅλη τὴν ἀλήθεια, ἔπρεπε νὰ μιάνῃ τὴν παρθε- νικὴ αἰδὼ τῆς κόρης, μὲ τὴν ἀφήγησι τοῦ ἀτίμου βιασμοῦ ποὺ εἶχε ὑποστῇ ἀπὸ τὸν Ἀντίντ ντὲ Μοντεγκιού.

Ἡ Λευκὴ ὅμως γιὰ κανέ- να λόγο στὸν κόσμο δὲν θὰ τόκανε αὐτὸ, ποὺ ἦταν κατὰ παραπάνω ἀπὸ ἱεροσυνία.

— Ἀκουσε, κόρη μου, τῆς ἐψιθύρισε ὕστερα ἀπὸ μιὰ στιγμή, εἰσαι πραγματικᾶ θυ- γατέρα μου καὶ θὰ μπορούσα νὰ σοὺ τὸ ἀποδείξω ἀμέσως.

Ἀφῆκε ὅμως αὐτὴ τὴ φωνή- τίδα σ' αὐτοὺς ποὺ ἔχουν ἀποκτήσῃ ὅλη σου τὴν ἐμπι- στοσύνη. Αὐτὰ ποὺ θὰ σοὺ ποῦνε ὁ Πέτρος Πέδρε καὶ ὁ λοχαγὸς Λακουζόν θὰ τὰ πλ-

στέψης, δὲν εἰν' ἔτσι :

— Ναί, βέβαια ! ἀπάντησε ζωηρὰ ἡ Ἑγκλιαντίνα.

— Λοιπὸν, ἀρχισε νὰ μ' ἀγα- πᾷς ἀπὸ τώρα, λατρευτὴ μου κόρη ! Γιατί σοὺ δοκίμουν ὅτι καὶ εἰς δύο θὰ σὲ δεβαιώ- σουν πῶς εἶμαι μητέρα σου... — Πότε θὰ τοὺς ξαναβῶ ; ἐρώτησε ἡ νέα.

— Σὲ λιγὰκι. Ὁ λοχαγὸς Λα- κουζόν μοῦ ἐποσχέθηκε ὅτι θὰ ξανάρθῃ γρήγορα νὰ μὰς ἐλευθερώσῃ...

— Ὡστε λοιπὸν κινδυνεύου- με ;

— Ὁχι, ἀλλὰ εἵμαστε αἰχμὰ λωτες.

— Στὸν πυργίσκο τῆς Βε- λόνης ;

— Ναί.

— Καὶ εἰσάστε σεῖς τὸ ἄ- σπρον φάντασμα ;

— Ἐγὼ ναί. Ἀλλὰ στὴν πραγματικότητά δὲν εἶμαι πα- ρα μιὰ δύστυχη φυλακισμένη, ἀπελπισμένη γιὰτὶ εἶμαι τό- σα χρόνια κλεισμένη ἐδῶ μέ- σα, ἀλλὰ τώρα τόσο πολὺ εὐ- τυχησμένη, ὥστε ξεχνῶ ὅλο τὸ φοβερὸ παρελθόν...

— Ἀργότερα θὰ μάθης τὴ ζωὴ μου, κόρη μου... Τώρα ἂς μιλήσουμε μὴ- νάχα γιὰ σένα... Πές μου πῶς δρεθήκες ἐδῶ μέσα...

Ἡ Ἑγκλιαντίνα ἀρχισε τὴν ἀφήγησιν τῶν γεγονότων ποὺ ἔξερχον ἀπὸ τὰ προηγουμένα κεφάλαια, καὶ δὲν εἶνε ἀνάγ- κη νὰ προσθέσουμε πῶς ἡ μη- τέρα της τὴν ἄκουσε μὲ προ- σοχή κ' ἐνδιαφέρον.

— Ἐτσι πέρασε ἡ ὑπόλοιπη νύχτα. Ἐπὶ τέλους ἐξημέρω- σε.

Δὲν θὰ περιγράψουμε τὴ συγκινητικὴ σκηνή, ποὺ ἔγινε ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ, στὸ γλαυκὸ φῶς τῆς χαρᾶς, ἡ δύστυχη κείνη μητέρα εἶδε τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς κόρης της, ποὺ τ' ἀγνοοῦσε ὡς τότε.

Ἡ Λευκὴ ντὲ Μιρεμπέλ, κα- τὰ τὴν ἀτέλειαν ὥρες τῆς μο- ναξίας της ἐσχημάτισε βέβαια μὲ τὴν φαντασία της μιὰ μορ- φὴ ἰδανικὴ, τὴν ὁποῖαν ἔπρεπε νὰ εἶχε ἡ κόρη της. Καὶ τὴν εἰκόνα αὐτὴν τὴν ἐστόλισε μὲ ὅσα προτερήματα μπορούσε νὰ τῆς δώσῃ ἡ μητρικὴ στοργή.

Εἶνε λοιπὸν εὐκολώτερον νὰ φαντασθῇτε τώρα παρὰ νὰ πε- ριγράψουμε τὴ συνέβη στὴν ψυχὴ τῆς μητέρας, ὅταν εἶδε πῶς ἡ πραγματικὴ μορφή τῆς κόρης της ἦταν κατὰ πολὺ ἀ- νώτερη ἀπ' αὐτὴν ποὺ εἶχε πλάσει μὲ τὴ φαντασία της.

Πέρασαν ἔτσι δύο μέρες.

Κανένας ἀμεσὸς κίνδυνος δὲν ἀπειλοῦσε τὶς δύο γυναῖ- κες.

Ἐν πρώτοις ὁ Ἀντίντ ντὲ Μοντεγκιού δὲν βρισκόταν στὸν πύργο, καὶ ἐξ ἄλλου, μιὰ ἐπισκεψί του στὸν πυργίσκο τῆς Βελόνης δὲν ἦταν καὶ τόσο ἀκίνδυνον.

Εἶχε παραπάνω ἀπὸ δεκα- πέντε μέρες νὰ περάσῃ τὸ κα- τῶφλι αὐτοῦ τοῦ πυργίσκου, καὶ ὁ ὑπὸ κρητὴς ποὺ ἔφερχε τὰ τρώφιμα τῆς Λευκῆς ἔκανε τὸ

ἴδιο περὶ τοῦ ὅτι καὶ μὲ τὸν Τριστάνον ντὲ Σὰμ Ντ' Ἰ- βέρ στὴ φυλακὴ τῆς δεξια- νῆς, ἀφῆκε δηλαδὴ ἕνα καλὰ- νὴ γεμάτο τροφὲς στὸ πρῶτο σκαλοπατί τῆς μαριμαρῆνης σκάλας κ' ἔφευγε δίχως ν' ἀ- νέβῃ παραπάνω, δίχως νὰ πῇ μιὰ λέξι στὴν κρατουμένη.

Ἡ Λευκὴ, ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ ξαναβόηκε τὴν θυγατέρα της χαϊρόταν τὶς θεσπέσιες ἐ- κεινὲς στιγμὲς τῆς ψυχικῆς γαλήνης, τὶς ὁποῖες θὰ ἤθε- λε νὰ διακωλύσῃ. Ξεχνούσε τὰ περασμένα καὶ δὲν ἐνδιαφε- ρόταν καθόλου γιὰ τὰ μέλλον- τα. Ἦταν τόσο εὐτυχισμένη, ποὺ φανταζόταν πῶς ὁποιαδή- ποτε ἀλλαγὴ θὰ ἦταν καταστρε- πτικὴ γι' αὐτήν.

Ἡ Ἑγκλιαντίνα ὅμως δὲν ἦταν τῆς ἴδιας γνώμης. Κάθε στιγμὴ ὑπενθύνετο στὴ γλαυ- κὴν γυναῖκα τὰ λόγια τοῦ λο- χαγού : «Θαρθῶ γρήγορα νὰ σὰς ἐλευθερώσω καὶ τὶς δύο !» Καὶ παρακαλοῦσε νάρθῃ ὅσο τὸ δυνατόν πρὶν συντομία αὐτὴ ἡ στιγμὴ τῆς ἀπελευθερώσεως.

Ἐν τῷ μεταξύ, κατὰ τὸ δειλινὸ τῆς δευτέρας ἡμέρας μιὰ ἀόριστη ἀνησυχία ἄρχισε νὰ ταράξῃ τὴν εὐτυχία τῆς Λευκῆς. Βαρειὰ μαῦρα σύννε- φα ἐσκέπαζαν τὸν οὐρανὸ τῆς ψυχῆς της.

Ὅλη τὴν ἡμέρα, κατὰ δια- στήματα, ἡ δύστυχη γυναῖκα ἄκουε στὸν πύργο συγκρουέ- νους θορυβούς καὶ κλαγγὴ ὅ- πλων, ποὺ μαρτυροῦσαν τὴν πα- ρουσία πολλοῦ στρατοῦ.

Ὅταν ἀπλώθηκε τὸ σκοτάδι ἔγινε πάλι σιγὴ, ἀλλὰ μέσα ἀπ' αὐτὴ τὴ σιγὴ ἀκούονταν θόρυ- βοι μακρυνοί, ὅμοιοι μ' αὐ- τοὺς ποὺ ἀκούονται στὸν δέ- ρα ὅταν πλησιάζῃ μιὰ σφοδρὴ καταιγίδα.

Τὶ ἐσημειῖται ὅλ' αὐτὰ ; Μή- πως δὲν εἶχαν ἀκόμη τελειώ- σει τὰ βασανὰ τῶν δυστυχι- σμένων ἐκείνων γυναικῶν ποὺ εἶχαν ὑποστῇ τόσες δοκιμα- σίες ;

Κοιρασμένη ἀπὸ τοὺς κό- πους τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώ- ματος, ἡ Ἑγκλιαντίνα εἶχε ἔσχαλθῃ ντυμένη στὸ κρεββά- τι καὶ ἀποκοιμήθηκε βαθεῖα.

Ἡ Λευκὴ, ὁρῶν μπροστὰ στὸ παράθυρον ποὺ κοιτοῦσε πρὸς τὴν κοιλιάδα τοῦ Ἰλαί, εἶχε καρφώσει τὸ βλέμμα στὸ βα- θὺ σκοτάδι κ' ἔτεινε τὴν ἀ- κοή της στοὺς ἀορίστους ἐκεί- νους θορυβούς γιὰ τοὺς ὁ- ποίους ἐμύλησεν παραπάνω.

Ἐξάφνα, ἡ σάλπιγγα τοῦ Γκαρμπὰς ἀντήχησε στὸ σκο- τάδι, σκορπώντας στὸν ἀέρα τὶς ἀργὲς καὶ θλιβερὲς νότες τοῦ σάλπισματος τοῦ.

Ἡ Λευκὴ τινάχτηκε.

Ἡ πένθιμη ἐκείνη μελω- δία, γεμάτη φρίκη καὶ ἀπειλή, ἦταν ἀπόλυτα ἐναρμονισμένη μὲ τὴν κατάστασι τῆς ψυχῆς της.

Ἡ Ἑγκλιαντίνα κοινοῦταν βαθεῖα.

Μετὰ τὸ σάλπισμα ἀκούστη- κε ἡ φωνή.

Τὰ λόγια ποὺ ἐξαρχαίτη- ραν τὸν Ἀντίντ ντὲ Μοντεγ-

κιού ἀρχοντα τοῦ Ἀετοῦ, τρεῖς φορὲς προδότη καὶ τρεῖς φορὲς ἐπίορκον, ἀντήχησαν παρὰ ἕνα μέσα στὴν καρδιὰ τῆς Λευκῆς.

— Ἀκούς ;... Ἀκούς ;... ἐ- μμουρμούρισε πλησιάζοντας στὸ κρεβδῶν καὶ πιάνοντας τὰ χεῖρα τῆς Ἑγκλιαντίνας.

— Τί εἶνε μητέρα μου ; ἐ- ρώτησε ἡ νέα ποὺ ἔβγινε ἀ- πότομα.

— Ἐρχονται ! Ἦρθαν !...

— Ποιοί ;

— Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἀνταρ- τῶν... οἱ ἥρωες... οἱ ἐλευθε- ρωταί !... Ὁ Λακουζόν, ὁ Βα- ρδὲς, ὁ Μαρκίς.

— Ἀχ ! ἐφώνασε ἡ Ἑγκλιαν- τίνα μὲ παραφορὰ, πηδώντας κάτω ἀπ' τὸ κρεβδῶν. « Ἀς εἶνε εὐλογημένος ὁ Θεός !... Σωθήκαμε, εἵμαστε ἐλεύθεροι !

Ἐκείνη τὴ στιγμή ἀκούστη- κε ἡ φωνὴ τοῦ Μοντεγκιού, νὰ δίνει τὴν τρομερὴν ἐκείνην ἀπάντησι στὶς ἀπειλὲς τῶν ἀνταρτῶν. Καὶ γιὰ τὶς δύο γυναῖκες ἡ φωνὴ ἐκείνη ἦταν σὰν νὰ ἔλεγε : « Ὁχι ἀκόμα ! »

Ἐπειτα, μιὰ φοβερὴ ὁμο- δροντία ἔβγαλε τὸν πύργο μὲ φωτιά καὶ καπνὸ.

— Μητέρα μου !... Μητέρα !...

Ἐτραυλίσεν ἡ Ἑγκλιαντίνα, πέ- φτοντας στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Λευκῆς. Τὸν σκότωσαν ! Χα- θήκαμε !

Ἀλλὰ δὲν εἶχε τελειώσει ἀ- κόμη τὴ φράσι της, καὶ ἡ φωνὴ τοῦ λοχαγού ἀκούσθηκε πρὶν ἔλθῃ ἀπὸ τὶς ντουφεκιές, ποὺ ἔλεγε :

— Ἐφροδός !... Ἐμπερὸς γεν- ναίοι ἀντάρτες !...

Ὁ τρόμος διαλύθηκε ἀμέ- σως ἀπ' τὴν ψυχὴ τῆς νέας καὶ τὸν ἀντικατέστησε ἀμέ- σως ἡ ἐμπιστοσύνη. Ἐσήκωσε ξανά τὸ κεφάλι, καὶ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ποὺ εἶπε : « Χα- θήκαμε ! » ἐμυρμούρισε πάλι :

— Σωθήκαμε !

Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ

Ὁ Ἀντίντ ντὲ Μοντεγκιού, καθὼς εἶπαμε, εἶχε τὸν φόβο ὅτι ὁ καρδινάλιος Ρισελιέ θὰ ἀπεκάλυπτε τὸ μυστικὸν τῆς προδοσίας στοὺς ἀρχηγούς τῶν ἀνταρτῶν. Καὶ ἐγνώριζε κα- λὰ, ὅτι ἂν συνέβαιναν ἕνα τέ- τοιο πρᾶγμα δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένῃ ἀπ' αὐτοὺς οὔτε χά- ρι οὔτε ὄλκτο.

Ἀποφάσισε λοιπὸν νὰ ἐ- τοιμάσῃ μιὰ καλὴν ἔμψυ, μὲ τὴν πεποιθισί, ὅτι ὁ πύργος τοῦ, ἐφωδιασμένους μὲ καλὴ φρονεῖα, ἦταν πρῶτης τάξεως φρούριο, σχεδὸν ἀπρόσβητο.

Ἐτσι, ἐνῷ αὐτὸς ἔστεινε τὴν γνωστὴν ἐνέδρα κατὰ τοῦ λοχαγού γιὰ νὰ τὸν σκοτώσῃ (ἐνέδρα ποὺ ἀπέτρεχε καθὼς ἔξερχον) ἔστειλε ἕναν ἔμψυ στὸν τοῦ Κλαυδίου γιὰ νὰ σηκωνετρεῖται ἕνα μικρὸν στρα- τὸ ἀπὸ 250 Πρασίνους καὶ νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ ἀμέσως στὸν πύργον τοῦ Ἀετοῦ.

Οἱ μισοφόροι ἐκείνοι ἐ- φθασαν στὸν πύργον σχεδὸν μαζὶ μὲ τὸν κύριόν τους.

Ὁ κόμης τοὺς ἐτοποθέτησε ἀμέσως στὶς θέσεις τους, τοὺς ἔδωσε ἄφθονα πυρομαχικά, τοὺς ἐπλήρωσε προκαταβολι- κῶς ἕνα μισθὸ καὶ τοὺς διέ- ταξε νὰ εἶνε πάντα ἐτοιμοί, γιὰτὶ μπορούσαν νὰ ὑποστούν ἐπιθεῖσι ἀπὸ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη.

Οἱ προβλέψεις του αὐτές, καθὼς ἔξερχον, δὲν ἀρχισαν νὰ ἐπαληθεύουν.

Ἄν οἱ ἀναγνώσται μας δὲν ἔξεχασαν τὶς λεπτομέρειες τῆς περιγραφῆς τοῦ πύργου καὶ τὰ ἀμυντικά του μέσα, εἶνε περιττὸ νὰ ἐπαναλάβουμε ὅτι τὸ φρούριον ἦταν ἀπρόσβητο ἀ- πὸ τὸ μέρος τῆς κοιλιάδος τοῦ Ἰλαί ἐξ αἰτίας τοῦ θράχους ποὺ ἦταν κομμένος κατακόρυ- φα σ' αὐτὸ τὸ μέρος.

Ἀπὸ τὴν πλευρὰ ὅμως τοῦ Σιν ντὲ Μομπιέφ, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς κυρίας εισόδου, τὰ ἐμπόδια ἦσαν μικρότερα καὶ μπορούσαν νὰ ὑπερπηδη- θοῦν πρὶν εὐκόλως.

Τὸ σχέδιον τῆς ἐπιθέσεως, ποὺ εἶχε καταρτισθῇ ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἀρχηγούς, ἦταν ἀπλού- στατο. Γιὰ νὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ- μως χρειαζόταν ὅλη ἡ ἀκατα- νίκη τὸλμῃ τῶν ὁρεινῶν ἀν- ταρτῶν καὶ τῶν ἀρχηγῶν τους.

Δύο ὁμάδες, ἀπὸ πενήντα ἄνδρες ἡ κάθε μιὰ, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Μαρκίς, ἀνέλα- βαν νὰ ξεκαθαρίσουν μὲ συνε- χῆς πῦρ τὸ μέρος ἐκεῖνον τοῦ προμαχῶνος ὅπου βρισκόταν ἡ πρώτη πύλη καὶ ἡ πρώτη κρεμαστὴ γέφυρα.

Ἐνῷ οἱ καλύτεροι σκοπευ- τὰ τῶν ἀνταρτῶν ἐκτελοῦσαν τὴν ἀποστολὴν αὐτὴ μὲ κατα- πηκτικὴν ἱκανότητα, σκοτώ- νοντας ὅλους ἐκείνους τοὺς Πρασίνους ποὺ ἦσαν προφυλα- γμένοι πρὶν ἀπὸ τὶς ἐπάλ- ξεις, ὁ Βαρδὲς καὶ ὁ Λακουζόν κατέβηκαν στὴν τάφρον σ' ὅ- ποιο ἀκούστησαν μερικὲς σκὰ- λες στοὺς τοίχους καί, μὲ τὸ τοσκούρι στὸ ἕνα χεῖρ καὶ τὸ σπαθὶ στὸ ἄλλο, ἀναρριχθῆ- καν στὴν κορυφὴ τοῦ προμα- χῶνος, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τοὺς πρὶν γενναίους.

Ἐκεῖ τοὺς ἐπερίμενε μιὰ πεισματάρικη ἀντίστασι, ἡ ὁ- ποία ὅμως ἀντίθετος τῇ ὁμῇ της. Ὁ κύ- κλος τῶν ὑπερασπιστῶν γινό- ταν διαρκῶς πλατύτερος ἀπὸ τοὺς ἀντάρτες ποὺ κρατοῦσαν τοὺς Πρασίνους σὲ ἀπόστασι, μὲ τὰ τοσκούρια τους τὰ ξύλινα δο- κάρια στὰ ὁποῖα ἦταν στερεω- μένες οἱ ἀλυσίδες τῆς κρεμα- στῆς γέφυρας.

Ἐνῷ τὸ ξύλον ἔσπαζε στὸ χτύπημα τῶν τοσκουριῶν, οἱ σφαίρες γύρω ἔφευγαν χαλά- ζι. Οἱ πολιορκηταὶ ἐξέσκαζον τοὺς ἀντάρτες ἀπὸ τὸν πύργον νὰ σκαρφαλῶνουν ἀπ' τοὺς ἀνεμόσκαλες, καὶ οἱ Πρά- σινοι ἀρχισαν νὰ ὑποχωροῦν μπροστὰ τους, ἀν καὶ ὑπερ- σπιδόμενοι τὸ ἔδαφος ποὺ ἔ- χαναν σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴ.

Ἐξάφνα, ἀκούστηκε ἕνας

πάταγος ὅμοιος μὲ τὸ γκρέμι- σμα ἑνὸς βουνοῦ. Καὶ ἀμέσως κατόπιν μιὰ κραυγὴ χαρᾶς καὶ θριαμβοῦ ὄγκηκε ἀπ' τὰ στήθη τῶν πολιορκητῶν.

Ἡ κρεμαστὴ γέφυρα εἶχε πέσει.

Οἱ ἀντάρτες ὤρμησαν πρὸς τὴν στοὰ τῆς εισόδου, ἔσπα- σαν τὴν πύλη ποὺ τοὺς ἐκλει- νε τὸ πέρασμα καί, νομίζον- τας πῶς εἶνε πιά κύριοι τοῦ πύργου, κατέκλυσαν τὸν πρῶ- τον περιβόλον.

Ἀλλὰ ἡ νίκη αὕτη, ἂν καὶ πολὺ σπουδαία, δὲν ἦταν ἀ- κόμη τελικὴ.

Ὁ Ἀντίντ ντὲ Μοντεγκιού ποὺ πολέμουσε στὴν πρώτη γραμμὴ καὶ ριψοκινδύνευε δι- αρκ

ΤΟ ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ

Ένα αισθηματικό αριστουργηματάκι της σύγχρονης ιταλικής φιλολογίας

— Καί τώρα, είπε ο καθηγητής στρεφόμενος στη νεαρά του μαθήτριά, μπορείς να πές να ταχυδρομήσεις τα γράμματά σου, Μιλένα.

Η Μιλένα πάντα είχε να ταχυδρομήσει κάποιο γράμμα, που τώπαιρνε μαζί της, μέσα στο βιβλίο της αγγλικής γραμματικής, βγαίνοντας με τον καθηγητή. Καί όταν αυτός της έδινε την άδεια, σηκώνονταν από το παγκάκι όπου εκάθονταν συζητώντας μετά το μάθημα, καί απομακρυνόταν θιαστικά, ενώ ο καθηγητής την παρακολουθούσε με το βλέμμα.

Έτσι γινόταν κάθε μέρα. Έγνωρίζονταν από τον καιρό που ο καθηγητής διαωρίστηκε σ' αυτή την πόλι κι' ενοίκιασε ένα δωμάτιο στο σπίτι της Μιλένα, όπου ή νέα έμενε με τη χήρα μητέρα της.

Εκείνη την εποχή η Μιλένα ήταν άνομη κοριτσάκι, καί όταν έμεγάλωσε, έγινε μαθήτριά του καθηγητού στο «Τεχνικόν Ίνστιτούτον». Αυτός ανέκαθεν ένοιωθε μιά πατρική στοργή γιά τη Μιλένα. Τώρα όμως τελευταία ή χαριτωμένη εκείνη νέα του προκαλούσε σκέψεις πολύ διαφορετικές από τις περασμένες, χωρίς ωστόσο να του λείπει ο σεβασμός. Στο κάτω-κάτω δεν είναι πολύ σπάνιο, ένας καθηγητής να κάνει γυναίκα του μιά μαθήτριά. Καί από τη μιά μέρα στην άλλη ή σκέψις αυτή ριζωνόταν βαθύτερα μέσα του.

Έν τω μεταξύ είχε άρχισι να συνοδεύη την Μιλένα στους καθημερινούς της περιπάτους, γιά να της μάθει και πρακτικώς τη γλώσσα. Μετά το μάθημα, καί τον περίπατο φυσικά, αλθιανόταν την ανάγκη ν' αναπαυθί λιγάκι. Καθόταν, λοιπόν, στο παγκάκι, ενώ ή Μιλένα έτρεχε στο γραμματοκιβώτιο, που δεν ήταν πολύ μακριά απ' εκεί.

Κάθε μέρα όμως, άργουσε καί πιο

πολύ να επιστρέψη. Κι' εκείνο το απόγευμα πιά..

Εκείνο το απόγευμα, καθώς την περιμένε, ο καθηγητής έκαμε μιά σπουδαίαν ανάσκαλψη. Η Μιλένα είχε ξεχάσει την αγγλική γραμματική επάνω στο παγκάκι, καί μέσα απ' τις σελίδες του βιβλίου έπρόβαλε το περίφημο γράμμα, άκριβώς εκείνο που έπρόκειτο να ταχυδρομήσει.

Επειδή ή περιέργεια δεν είναι προνόμιο των γυναικών μονάχα, ο καθηγητής έπηρε το γράμμα στά χέρια του, καί με μεγάλη έκπληξι είδε πως ήταν μονάχα ένας φάκελλος άνοιχτός κι' ένα άγραφο χαρτί. Η Μιλένα, λοιπόν, έλεγε ψέματα: Καί με ποιά σκοπό; Έπρεπε όπωσδήποτε να μάθη, ο κύριος καθηγητής.

Μιά κυρία έπλησίαζε εκείνη τη στιγμή. Ο καθηγητής έτράβηξε κοντά του τις έφημερίδες που ήταν άπλωμένες στο παγκάκι κι' έχαιρέτησε ευγενικά. Ίσως ήταν δεσποινίς, όχι πιά νέα, με ύφος σοβαρό καί το καπέλλο κατεβασμένο ως τα μάτια. Ωραία μάτια, κατάνυρα καί λαγνά.

— Έδρόσισε άρκετά ο καιρός, είπε, μετά τις πρώτες τυπικές φράσεις.

— Ναι, άρκετά, έκαμε ο καθηγητής. — Όταν πηγαίνη κανείς σε μιά νέα πολιτεία δεν ξέρει πως να ντυθί. Έφόρεσα ένα έλαφρό ρούχο καί..

— Δεν είσαστε απ' εδώ;

— Όχι. Με μετέθεσαν απ' το τρίτο γυμνάσιο του Ρίμινε.

— Καθηγήτρια;

— Ναι. Της σωματικής άγωγής.

Την εκύτταζε λιγάκι απογοητευμένος. Δεν έμοιαζε καθόλου με τις άνερwach εκείνες καθηγήτριες της σωματικής άγωγής που τις παρομοιάζουν με τεντωμένα τόξα. Ήταν ένα λεπτό πλοσματάκι, ίσως λιγάκι φιλάσθενο. Όχι όμως δυσάρεστο στην όψη, τούναντίον μάλιστα. Έμιλήσαν γιά τα σχολεία τους καί γιά τους μαθητάς: είχαν

τις ίδιες αντίληψεις στο ζήτημα της παιθαρχίας, των μαθημάτων, της άνατροφής των παιδιών. Έπειτα ή συζήτησις άπλώθηκε: ή οικογένεια, το σπίτι... Έκείνη έξούσε μόνη.

— Είναι πολύ δύσκολο γιά μιά γυναίκα να θρῆ έναν καλό σύντροφο. Καί έξ άλλου ή ηλικία του έρωτος πέρασε πιά!

Η Μιλένα επέστρεφε τώρα, λαχανιασμένη.

— Άργησες, της είπε σοβαρά ο καθηγητής. Γιατί;

— Το πήραν απ' εδώ το γραμματοκιβώτιο κι' έτρώμαξα να το θρώ.

— Το βρήκες, επί τέλους;

— Ναι, έμουρμούρισε αυτή όχι καί τόσο σταθερά.

— Καί το γράμμα τώρριξες; έπέμεινε ο καθηγητής, τραβώντας τον φάκελλο από το βιβλίο μ' ένα χαμόγελο έπικειάς.

Η Μιλένα τον άρπαξε, δαγκώνοντας τα χείλη, κι' έγινε κατακόκκινη.

— Έλα, πήγαινε στο σπίτι, της είπε με πατρικό ύφος. Έχεις να διαβάσης άρκετά.

Η Μιλένα απομακρύνθηκε τρέχοντας, πειστωμένη.

— Είναι άνεψιά σας; έρώτησε ή δεσποινίς καθηγήτρια.

— Όχι, είναι κόρη της σπιτονοικοκυράς μου, άπάντησε αυτός με άδιαφορία.

— Τις κάνει καλά τις δουλειές της; Την είδα σήμερα, καί χθές καί προχθές, την ίδια ώρα, δίπλα από το γραμματοκιβώτιο, εκεί κάτω. Έκουθενίαζε με έναν ψηλό νέο, μεκόκκιναμαλλιά.

— Άλήθεια; Έκαμε ο καθηγητής άναγνωρίζοντας από την περιγραφή έναν από τους έξυπνότερους μαθητάς του.

— Καί δεν είναι άλήθεια πως τώθγαλαν το γραμματοκιβώτιο απ' εκεί. Πρόόλιγου το είδε στη θέσι του.

— Άλήθεια; έπανελαβε ο καθηγητής προσποιούμενος τον άδιάφορο.

Η ύγρασία τους υποχρέωσε να σηκωθούν. Άρχισαν να περιπατούν άργά, ο καθένας μιλώντας γιά τη μοναξιά του, γιά τη μελαγχολική ζωή στα έπιπλωμένα δωμάτια, μέσα σε ξένο σπίτι.

— Μοϋ φαίνεται περίεργο, είπα ξάφνου ο καθηγητής τολμηρά, ότι μ' αυτά τα υπέροχα μάτια δεν παντρευτήκατε άκόμη.

— Έχετε δίκιο! άπάντησε αυτή χωρίς μετριοφροσύνη. Άλλά ο γάμος έρχεται όταν δεν τον περιμένη κανείς.

Ο καθηγητής την εκύτταζε καί είδε πως έβάδιζε με άρκετη χάρη, καί πως ήταν πολύ άραιότερη απ' ότι την είδε στην άρχή. Ήταν, πραγματικά, πολύ έλκυστική.

— Βλέπετε; έρώτησε αυτή σάν έφθασαν στη γωνία της μικρής πλατείας, ενώ έδειχνε το γραμματοκιβώτιο, γελαστή. Έκεί σταματάει ή μικρούλα σας καί κουθενιάζει με τον καλό της.

Εκείνος έκαμε μιά κίνησι άδιαφορίας καί την έπηρε άγκαζέ.

— Άφήστε τους, είπε. Είναι παιδιά άκόμη. Άλλά, στο κάτω-κάτω, ο έρωας είναι άραιός σε όποιονδήποτε ηλικία.

ΠΙΝΑ ΟΛΙΒΟ

Χιούμορ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΠΑΠΟΥ ΚΑΙ ΕΓΓΟΝΟΥ

— Παπού, κλείσε σε παρακαλώ τα μάτια σου.

— Γιατί, παιδί μου;

— Γιατί ή μαμά έλεγε χθές στον μπαμπά πως σάν κλείσουν τα μάτια σου θα πῶς να κατοικήσωμε στο δικό σου το σπίτι.

Ξαναγίνεται λόγος γιά τη

ΣΥΝΤΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Πώς καί πότε θά έπέλθη Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

Καί πάλι, λοιπόν, γίνεται λόγος γιά τη συντέλεια του κόσμου, από τους έπιστήμονας, φυσικά. Γιατί ο άλλος κόσμος, καθώς είναι άπασχολημένος με άμεσώτερους κινδύνους που άπειλούν την ανθρωπότητα, δεν έχει καιρό να μελετησά άστρονομικά προβλήματα.

Πρό δύο άκόμη μηνών, στις 4 Αυγούστου, κατά τις προβλέψεις μερικών, ή Γη έπρόκειται να συγκρουσθί με τον Άρη, καί λίγο άργότερα να περάση μέσα από την δηλητηριώδη ούρα του κομήτου Γιούρλωφ-Χάσελ. Εύτυχώς όμως ούτε το ένα ούτε το άλλο συνέβη, καί ή ανθρωπότης έξακολουθεί άκόμη να ύφίσταται στην έπιφάνεια του πλανήτη μας.

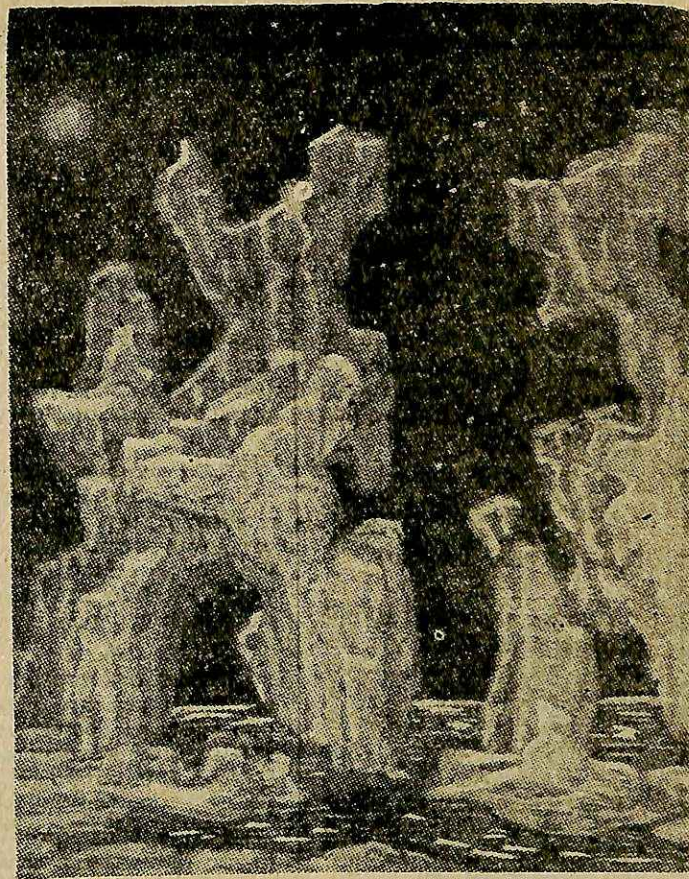
ΟΒΙΔΕΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

Πρέπει να σημειωθί, ότι κανένας σοβαρός άστρονόμος δεν είπε ποτέ ότι ή Γη διατρέχει τέτοιους κινδύνους. Ένας τέτοιος κίνδυνος δεν υπάρχει, ή τουλάχιστον έχει τόσο λίγες πιθανότητες, ώστε να θεωρη-

ται άνυπαρκτος. Η άρχιτεκτονική του Σύμπαντος είναι τελειοτάτη καί από τον καιρό που έγινε ο δικός μας κόσμος, μιά τέτοια σύγκρουσις στον ούρανόν δεν έχει πραγματοποιηθί.

Κάποτε γίνονται δομθαρδισμοί από τον ούρανόν. Κομμάτια από νεκρά άστρα που περιπλανώνται στο άπειρον, πέφτουν επάνω στη Γη. Ποτέ όμως δεν έπροκάλεσαν μεγάλες καταστροφές καί δεν άπείλυσαν την ύπαρξί του ανθρωπίνου γένους. Τα ούράνια αυτά θλήματα μόλις μπούνε στην άτμόσφαιρα, άναφλέγονται από την μεγάλη τριβή καί σκάνε σάν βόμβες.

Τέτοιου είδους δυστυχήματα έγιναν πολλά, θέβαια, καί τα σπουδαιότερα είναι τα έξής: στα 1907 το άγγλικό σκάφος «Έκλάιψ», ενώ έταξίδευε στον ώκεανόν, χτυπήθηκε από ένα τέτοιο μετέωρο καί θυσιήθηκε άμέσως. Άλλά ο φοβερότερος ούράνιος θομβαρδισμός έγινε στις 30 Ίουνιου 1908. Όλη ή Γη έτρεντάχτηκε όταν στη Σιβηρία έπεσε ένα γιγαντιαίο μετέωρο, το θάρος του όποιου

Το χλωμό φως του ήλιου θά ρίχνη τις τελευταίες του άκτίνες άπάνω στη Γη, που θά έχη τελείως έρημωθί.

όπολογίστηκε σε 300 χιλιάδες τόνους. Στο μέρος όπου έπεσε, άνοιξε έναν κρατήρα πλάτους 9 χιλιομέτρων καί βάθους άρκετών εκατοντάδων μέτρων. Ο κρότος της πτώσεως αυτής άκούστηκε σε πολλές χιλιάδες χιλιόμετρα καί οι σεισμογράφοι όλου του κόσμου έσημείωσαν το γεγονός. Είναι θέβαιον ότι αν ο μετεωρίτης αυτός έπεφτε σε μιά μεγαλόπολι, δεν θά έμενε άπολύτως τίποτε όρθόν, καί τα θύματα θά ήταν έκατομμύρια. Εύτυχώς όμως τα φαινόμενα αυτά είναι σπανιώτατα.

ΘΑΝΑΤΟΦΟΡΑ ΑΕΡΙΑ

Ο πλανήτης μας, λοιπόν, δεν πρόκειται να πεθάνη από τέτοιου είδους δυστυχήματα.

Έπειτα, πολλοί έπίστεψαν πως ή νύχτα της 20 Μαΐου 1910 θά ήταν ή τελευταία του κόσμου. Στην Άμερική πολλοί κατέφυγαν σε θωρακισμένα ύπόγεια, όπου είχαν άποθηκεύσει άρκετά όξυγόνο, καί στην Γερμανία 16 άνθρωποι αυτοκτόνησαν γιά να μην παραστούν στο τέλος της ανθρωπότητος. Ένας άπειρίγματος πανικός άπλώθηκε σε όλη τη Γη. Τι συνέβαινε;

Τα έημερώματα της 20 Μαΐου (στις 4.25', ώρα κεντρικής Ευρώπης) ή Γη έπρόκειτο να περάση μέσα από την ούρα του περιφ-

μου κομήτου του Χάλλεϋ. Καί έπειδή μερικοί υπέστηριζαν πως ή ούρα αυτή είχε άέρια δηλητηριώδη καί θανατηφόρα, ο κόσμος έπίστεψε πως ή ανθρωπότης έπρόκειτο να χαθί. Εκείνη τη νύχτα πολλοί λίγοι κοιμήθηκαν. Τα έημερώματα ή Γη έπέρασε πραγματικά από την ούρα του κομήτου, αλλά κανείς δεν το κατάλαβε καί το πρωί έπήγαν όλοι στις δουλειές τους, αλλά σδωι καί άθλασθείς. Έτσι, όταν τον Αυγούστον του 1985 ο κομήτης αυτός παρουσιαστή πάλι στον όρίζοντά μας, κανείς δεν θά τρομάξη.

ΠΩΣ ΘΑ ΠΕΘΑΝΗ Η ΓΗ;

Η καταπληκτική έπιστημονική πρόοδος που έπραγματοποιήθηκε κατά τα τελευταία χρόνια, με την κατάρτησι των μυστηριωδών δυνάμεων της φύσεως από τον άνθρωπον, μπορεί κατά έναν όποιονδήποτε τρόπο να προκαλέση μεγάλες καταστροφές στον πλανήτη μας.

Όταν ο Γάλλος χημικός Μοασάν, χρησιμοποιών ήλεκτρικόν ρεύμα ύψηλόν έντάσεως, κατώρθωσε ν' άναφλέξη τον άέρα του έργαστηρίου του, μερικοί έκρουσαν τον κώδωνα του κινδύνου. Θά μπορούσε, λοιπόν, ο άνθρωπος να προκαλέση την άνάφλεξι όλου

(Τα τέλος στη σελ. 47)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΡΟ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

— Μίλα μου ακόμη αγάπη μου! Νά σ' ακούω, νά μεθώ με τή γλυκειά φωνή σου, αυτή είναι ή μόνη μου ευχαρίστησις.

★

»Νά ζήσω χωρίς έσένα, ούτε μπορώ, ούτε το θέλω. Προτιμώ τόν θάνατο!

★

»Έσένα μόνο θα αγαπώ αιώνια! Έσύ είσαι για μένα τo πάλι! Ποτέ ή ματιά μου δεν θα πέση σ' άλλη γυναίκα. Θα σου είμαι πιστός ως τo τάφο.

★

»Ω! Τι απόλαυσις, νά χορεύη κανείς μαζί σου και νά μεθώ με τo άγγελικό σου χαμόγελο!

★

»Για σένα, άγγελέ μου, θα μεταμορφώσω τή γη σε παράδεισο. Λουλούδια θα σπέρνω στο δρόμο σου και θάχης, ό,τι ποθήσης!

★

»Κάθε επιθυμία σου θα είναι διαταγή για μένα. Θα τήν μοντερώ στα μάτια σου και μόνη μου χαρά είναι νά σε υπακούω.

★

»Θά σου φέρω, χρυσή μου, και τή νέα έκδοσι του «Ρωμαίου και Ιουλιέττας». Διάδασέ τήν, 'Ιουλιέττα μου, και νά θυμάσαι τόν Ρωμαίο σου, πού δεν σε ξεχνά ποτέ.

★

»Μή μιλάς έτσι, αγάπη μου! Χωρίς έσένα δεν μπορεί νά υπάρξή ζωή για μένα. Έάν εσύ, Θεός φυλάξει, πάψεις νά ζής, ό ίδιος τάφος θα δεχθί κι έμένα.

★

»Ποτέ! Ποτέ δεν θα μπορέσω ν' ανήκω σ' άλλην! Όχι ποτέ. Χωρίς έσένα δεν θα μπορούσα νά υπάρξω.

ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΓΑΜΟ

— Τρομερό! Σ' όλα πρέπει ν' ανακατεύεσαι. Θεέ μου! Δεν έννοείς νά σωπάσης ούτε για μία στιγμή

★

»Πάλι γκρίνιες; Σοθ είπα χίλιες φορές, ότι ένπυσκεπτομαι, τήν Λέλα σάν άπλή συμπατριώτισσα. Είναι μόνη, ή δυστυχισμένη χωρίς κανέναν στόν κόσμο Αυτό είναι όλο.

★

»Ξέρεις ότι χορεύω χωρίς όρεξι και ότι ό χορός μου προξενεί δύσπνοια. Όχι! Έγώ θα κάτω νά παίξω, κι' έσύ κύτταζε!

★

»Πάλι στο θέατρο; Ούτε μήνας δεν πέρασε από τότε πού πήγαμε στο Βασιλικό. Νομίζεις πώς θα κάμω όποια κουταμάρα σοι κατέβη στο κεφάλι;

★

»Μπορείς, θαρρώ, νά φωνάξεις τήν υπηρέτρια νά σοι φέρη τo κάθισμα ή νά σηκωθείς μόνη σου νά τo πάρης. Έγώ θαρήθηκα πιά, μα τήν αλήθεια.

★

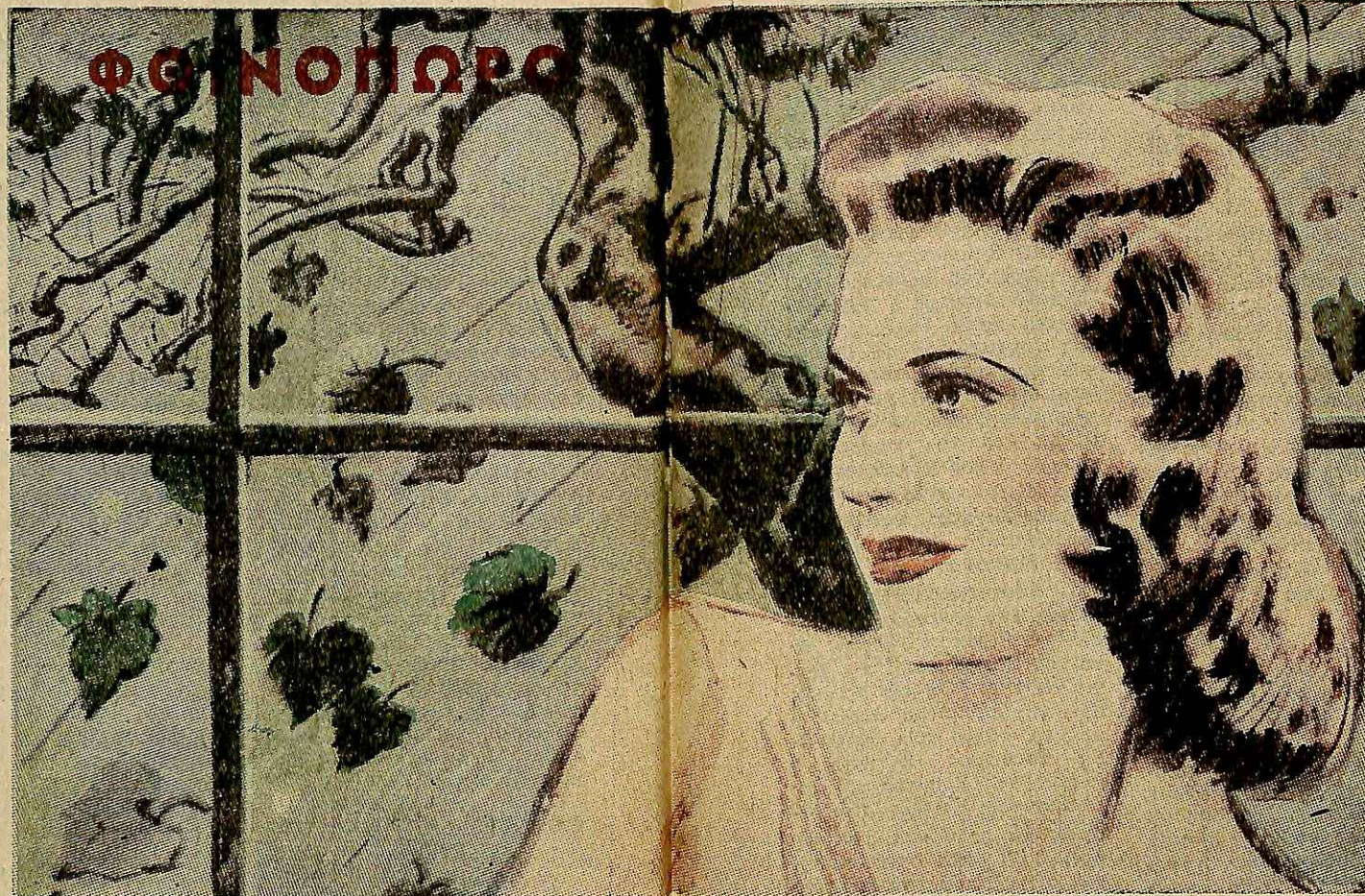
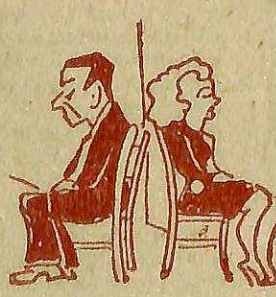
»Μου φαίνεται πώς, αντι νά διαβάξης τά άνούσια αυτά μυθιστορήματα, θάταν καλύτερα νά διάβαζες συχνότερα τo βιβλίό της μαγειρικής. 'Ισως νά τρώγαμε και κανένα φαί τής προκοπής!

★

»Μετά βαθυστάτης όδύνης άγγέλλομεν στούς φίλους και γνωστούς τόν αφνίδιον θάνατον τής συζύγου τού Κ. Ν. Παρακαλούμεν τούς ευαρεστουμένους κτλ. κτλ.»

★

»Μικρά άγγελίαι. Νέος χήρος, κάτοχος σημαντικής περιουσίας, επιθυμεί νά νυμφευθί νέαν ηλικίας κτλ. κτλ.»

»Ακούτε, κυρία, τά βιολιά τού φθινοπώρου! Οί λυγμοί τους γεμίζουν τήν πλάσι. Στο φόντο τού παραθύρου γράφει τήν άργή, τρεμουλιαστή τροχιά του ένα φύλλο, πού πέφτει. Έπάνω του άρμενίζει ή θλίψις.

»Ας αφήσωμε τήν ψυχή μας νά δάλλη άσσο άσκητό. Και νά προσέλθη στήν λειτουργία της μελαγχολίας. Είναι μία στιγμή ιερή, σάν τo φώς κεριού, πού καίει μπροστά σέ άγαπημένο νεκρό. Στιγμή γλυκειά και λεπτή, σάν νότα άρμονίου. Κάθε τι τo χοντρό και θορυβώδες δεν έχει έδώ θέσι. Καί ή εὐθυμία είναι κάτι τo πολύ χοντρό και τo πολύ θορυβώδες. 'Η εὐθυμία δεν έχει κανένα βάθος. Μόνο με τήν μελαγχολία, πού είναι μία μορφή συμπόνιας για τo αιώνιο δράμα τού κόσμου, μπορεί κανείς νά έγγισή τά βάθη τής ψυχής τών όντων.

Εὐτυχώς για σάς, κυρία, μπορείτε και μελαγχολείτε. Και αυτό είναι σοβαρό, γιατί θά πη πώς έχετε στιγμές περισυλλογής. Τήν ώρα, πού στένεσθε κοντά στο τέταμο, όπου έβουν τά δάκρυα τής δροχής, διαβάζω στο πρόσωπό σας, αυτό πού σάς συμβαίνει. Έναρμονίζετε τήν ψυχική σας διάθεσι με τήν θαρειά, τήν σακατεμένη καρδιά τού κόσμου.

Υπάρχει πολύς πόνος στόν κόσμο, κυρία. Περισσότερος άπ' όσον υποπτευόμαστε. Και τo φθινόπωρο είναι ή εὐσπλαχνική εποχή, πού έρχεται νά ραντίση με θρήνους και μαρμαμένα φύλλα τήν πονεμένη γη. Ναι, είναι πολύ εὐσπλαχνική αυτή ή εποχή. Δεν κουράζεται, νά σαθανώσει με τo γκρίζα, χλωμά πέπλα της κάθε τι πού πεθαίνει στή φύσι και στήν ψυχή μας.

Ποιός δεν έχει τούς νεκρούς του; Κάποια όνειρα, κάποια σχέδια, κάποιες χαρές μας δεν ζούν πιά.

Μήν πητε τίποτε, κυρία. Ξέρω. 'Η ιστορία είναι πάντα ή ίδια, τόσο κοινότητα! Μία εὐτυχία χρυσή έφάνη ότι άντέλλε κάποτε, σάν μία άνοιξιάντικη μέ-

ρα. Όλα έπλεαν σέ ξανθό φώς, όλα γελοούσαν. Εὐωδίες έβδων διαπνέονταν τήν άπόσπαιρα. 'Η ψχή μέσα στο έρωτικό όνειρό της παραλφούσε. Έλεγε για μία αιώνια εὐτυχία...

Μά άργότερα, άσ όσα πρίν έλαμπαν, άρχισαν νά ξεθωιάζουν. Τo φώς δεν ήταν πιά τόσο ξανθό. Και τά ρόδα έχλώμασαν. Κάτι τo παγερό έχύθη στήν άτιμόσπαιρα. Καί ή ψυχή άνατρίχιασε και είδε, ότι εκείνο, τού έκρατούσε ήταν ή σια τής εὐτυχίας, όχι ή ίδια ή εὐτυχία. 'Ηταν τo άντικαταπείρισμα τής χαράς, όχι ή ίδια ή χαρά.

Όποτε τόσο έναστήκαμε; Μά δεν θέλει ρώτημα. Μήπως κάνωμε τίποτε άλλο

στη ζωή μας έκτός από τo νά γελιώμαστε; Είναι έντελώς άσκοπο νά ρωτήσωμε, τί έγιναν ή πραγματική εὐτυχία και ή χαρά. Διότι πρέπει νά ξέρωμε, ότι τά διαβατάριμα πουλιά, θόρηθ μία μέρα, πού θα φύγουν γι' άλλους τόπους. Και τότε σημαίνει φθινόπωρο.

Κυττάξετε πάλι: Κάτω άπ' τo σκιθρωπό ούρανό ταξιδεύει ένα κοπάδι. Είναι οί έφήμερες, διαβατάριμες εὐτυχίες μας, πού μας αφήνουν. Μή τραπεήτε, κυρία, νά σταθίτε στο παράθυρο και νά τις άποχαιρετίσετε με τήν θλιμμένη ρέμβη τού βλέμματός σας. Στο καλό! Πίσω μένει άδειος ό ούρανος. Μονάχα ή κατήφεια τών νεφών σέρνεται άργά στο κενό. Φθινόπωρο...

Δεν άκούτε σάν ύπόκωφος, μακρυνοές χτύπους; Είναι ό Καιρός, άκούρατος έξολόκοπος, πού καρφώνει, όπως λέγει ό ποιητής, κάσους για νεκρούς. Για ό,τι πεθαίνει στήν φύσι, και στήν ψυχή μας. 'Ο ούρανος τού φθινοπώρου καλείται νά προσφέρει τά συμπνετικά δάκρυά του. Καί ή δενδροστοιχία νά ράνη με μαρμαμένα φύλλα, τήν πένθιμη πομπή...

Άλλ' άς μήν τo άπασχολούμε τo έφετεινό φθινόπωρο με τά δικά μας μικροβάσανα. Έχει τραγικότερα καθήκοντα νά έπιτελέση. Έκει πρός τόν Βορρά και τή Δύσι, φυλλαροει έφέτος και τo Δέντρο τής ζωής. Καί κορμιά στρώνονται στα πεδία τών μαχών. Άς έξαντλήση τά δάκρυά του τo έφετεινό πρωτοθόρι και πάνω σ' αυτούς τούς νεκρούς...

Η καταστροφή έσπασε τόν μακάριο χορό της έπάνω στήν οίκουμένη. Γυμνό και μαύρο προβάλλει τo έδαφος πίσω άπό τo πέραςμά της. Και τo φθινόπωρο σένει τήν θλίψι του έπάνω στήν έρσημασι.

Τί λέτε, κυρία; Δεν θά πρόφθασε νά κρυφθί μέσα στήν μαρσοιτοκαπινομένη νή κάποιος σπόρος, πού θα φέρη μία νέα Άνοιξη στόν κόσμο;

ΑΣΗΜ. ΓΤΑΛ.

ΓΥΩΜΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΣΙΑΥΑΠΙΟ

ΥΠΕΡ

★ Γάμος χωρίς διαζύγιο, είναι άτμομηχανή χωρίς δικλείδα άσφαλείας.

Γεωργία ΣΑΝΔΗ

★ Τίποτε δεν συντείνει περισσότερο στήν άμοιβαία άφροσύνη από τo δικαίωμα τού διαζυγίου: συνηθίζει κανείς νά υποφέρει πιδ ύπομνητικά μία άλυσσιδα όταν ξέρη πώς νά τήν σπάση.

ΜΟΝΤΕΣΚΙΕ

★ "Όταν τά δεσμά τού γάμου μπορεί νά θραυνώνται, γίνονται πιο άπαλά, γιατί καθέννας φροντίζει νά γίνετα πιο ευχάριστος, ένώ ό αδιάρρηκτος γάμος έξασφαλίζει τήν άτιμωρησία στούς δύστροπους συζύγους.

ΖΥΛ ΣΙΜΟΝ

★ Τo διαζύγιο είναι τόσο φυσικό, ώστε, σε πολλά δέν ξέρουν σχεδόν τίποτε σπία, κοιμάται κάθε βράδυ μεταξύ τών δύο συζύγων.

Κατήργησαν τo διαζύγιο ως άφύσικο. Νομίζω ό,τι γελάστηκαν. Μετά τήν κατάργησι τού διαζυγίου, τo είδαν ν' αντικαθίσταται, κατά μίαν άνησυχητικήν πρόσδον από τo άρσενικόν.

Τo νόμιμον αδιάλυτον τού γάμου είναι ό συνηθής έρωας, έξω από τά άνδρόγυνα.

ΝΤΕ ΖΙΡΑΡΝΤΕΝ

★ Τo διαζύγιο; Για τά παιδιά είναι ό παράδεισος, διότι δεν άκούνε πιά τίς φοβερές σκηνές πού προηγούνται τού διαζυγίου και μετά έχουν τo πλεονέκτημα ό,τι τά διεκδικούν δύο τρυφερότερες πού ζήτουν νά τά προσεγγίσουν.

ΟΝΤΕ ΝΤΥΛΑΚ

★ Πρέπει νά σεδώμεθα τόν γάμο έφ' όσον είναι ένα καθαρτήριο, αλλά νά τόν διαλύωμε όταν γίνεται κόλασις.

ΕΡΑΣΜΟΣ

ΚΑΤΑ

★ Τo διαζύγιο... όπωσδήποτε οδηγεί στήν όδόν τής άπωλείας.

ΜΠΟΥΡΝΤΟΝ

★ Άνοχή τού διαζυγίου είναι παρότρυνσις τής άσωτείας και νομιμοποίησης τής μοιχείας.

ΝΤΕ ΜΠΟΝΑΛΤ

★ 'Ο άνδρας θα έγκαταλείψη τόν πατέρα και τήν μητέρα του και θα προσκολληθί στήν σύζυγό του και οί δύο έξονται σάρκα μία». Έτσι δεν θα είναι δύο, αλλά ένας μόνον. Άνθρωποι, μη χωρίζετε ούς ό Θεός συνέζευξε.

ΙΗΣΟΥΣ (Ματθαίος)

★ 'Ο αδιάλυτος γάμος έχει τήν αξία ό,τι είναι μία περιπέτεια, για τήν όποία δεν ξέρουν σχεδόν τίποτε όταν δεσμεύονται σ' αυτήν: έχει τήν όμορφιά τού ξεκινήματος για τo άγνωστο, και τήν γοητεία τού άπρόοπτου. Τo διαζύγιο, διορθώνοντας ένα μεγάλο μέρος άτυχημάτων, καταστρέφει τήν όμορφιά αυτή.

Η άπλή δυνατότης μίας διαλύσεως άφαιρεί από τόν γάμο τήν αξιοπρέπεια του, τήν ιερότητά του και τήν ένότητα τής οικογενείας.

ΖΥΛ ΣΙΜΟΝ

★ Έξέφρασα ήδη δλη μου τήν φρίκη για τo διαζύγιο πού καταστρέφει έναν όρκο και μία μυσταγωγία πού είναι άρνησις όλων τών πατρικών και μητρικών αίσθημάτων: όταν δυο υπάρξεις δημιουργούν άλλες υπάρξεις είναι σάν νά αφαιρούν από τήν προσωπικότητά τους κάτι για νά τo δώσουν στο έργο τους. Τo διαζύγιο όμως βασανίζει και άνηθικοποιεί τά παιδιά.

Κα Άλφόνσου ΝΤΩΝΤΕ

ΜΙΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΠΛΑΝΗ

Ο πρόεδρος σηκώθηκε σοβαρός στη θέση του και στράφηκε παγερά προς τον κατά-χλωμο κατηγορούμενο:

— Κατηγορούμενε, ύ-πάρχουν περιπτώσεις κα-τά τις οποίες το δικαστή-ριον είναι υποχρεωμένο να καταδικάσει θανατιζόμενο σ' ένδειξις μόνο, και όχι σ' αθετικές αποδείξεις. Μία από τις περιπτώσεις αυτές είναι και η δική σου. Όλα σ' κατηγορούν μολοντί τίποτα, δεν αποδεικνύε-ται. Ο κλέφτης δεν μπο-ρεί να είναι άλλος από έ-σένα. Σ' είπα! "Εκλε-ψες αλλά, λόγω έλλεί-ψως θετικών αποδείξεων της πράξεώς σου γλυτώ-νεις τὰ καταναγκαστικά έργα με τὰ οποία τιμω-ρείται η πράξις σου. Έρ-γάσθηκες πολύ καλὰ. "Αν ένας λωποδύτης αξίζει συγχαρητηρίων για μια έ-πιτυχημένη κλοπή του, τὸ δικαστήριο σ' συγχαίρει! Τὸ γεγονός όμως ὅτι εκλε-ψες ἀριστοτεχνικά, δὲν σου εξασφαλίζει καὶ τὴν ἀτιμωρησία. Καταδικά-ζεσαι εἰς τεσσάρων ἐτῶν φυλάκισιν κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἔχῃς τὸ δικαίωμα νὰ δέχεσαι τοὺς συνηγόρους σου καὶ τοὺς φίλους σου ἐ-κείνους, οἱ ὅποιοι καὶ μετὰ τὴν καταδίκη σου θὰ πι-στεύουν στὴν ἀθωότητά σου! Εὐχομαι νὰ κατορθώ-σουν οἱ φίλοι σου αὐτοὶ νὰ ἀποδείξουν ἔστω καὶ ἓκ τῶν ὑστέρων τὴν ἀθωότη-τά σου, ὅποτε καὶ θὰ ἀ-ποζημιωθῇς ὡς θύμα δι-καστικῆς πλάνης. Δικαιώ-ματα εἰς ἀποζημιώσιν θὰ ἔχῃς καὶ μετὰ τὴν ἐκτίσιν τῆς ποινῆς σου στὴν περί-πτωσι πού οἱ φίλοι σου δὲν κατορθώσουν τίποτα κατὰ τὴν τετραετίαν καὶ κατορθώσῃς μόνος σου με-τὰ τὴν ἀπελευθέρωσίν σου νὰ ἀποδείξῃς ὅτι ἐπλήρω-σες ἔγκλημα ἄλλου.

— Ένας γυναικίος λυ-γμός ἀκούσθηκε ἀπὸ τὰ πρῶτα καθίσματα καθὼς οἱ ἀστυνομικοὶ παραλάμ-βαναν τὸν χλωμό κατάδι-κο, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν συγ-κίνησιν πού δὲν κατάρθρωσε νὰ ἀρθρώσῃ λέει.

Μιά νέα γυναίκα ἔκλαι·

γε με ἀναφυλλήτᾳ. Μερι-κοὶ στράφηκαν πρὸς αὐ-τὴν συγκινημένοι. "Ενας ψηλὸς συμπαθητικὸς νέος με γαλανὰ μάτια καὶ δολό-χρυσά μαλλιά, ἔτρεξε πρὸς αὐτὴν καὶ τῆς ἔδωσε τὸ μπράτσο του γιὰ νὰ μὴ πέσῃ.

— Υποφέρετε, μίς.
— Πολύ. Εἶναι τρομε-ρό! Εἶναι ἀθῶος!
— Ἀδελφός σας; Σὺζυ-γός σας;
— Ἀρραβωνιαστὴς ὢς. Εἶναι τερατῶδες τζέν-τλεμαν!

— Μὴν ἀπελπίζεσθε μίς. "Αν εἶναι ἀθῶος θὰ ἀπο-δειχθῇ ἡ ἀθωότης του. Κάποιος μοῦ ἔδωσε τὸν λόγο του πὼς θὰ ἐνδια-φερθῇ γιὰ τὴν τύχη του. Μοῦ ἐπιτρέπετε μίς νὰ σὰς συνοδέψω ὡς τὸ σπίτι σας;

— Εἰσθε πολὺ εὐγενής, "Ὡς τὸν σταθμὸ τοῦ ὑπο-γείου σιδηροδρόμου. Θὰ με υποχρεώσετε. Φοβάμαι μὴ με ἐγκαταλείψουν οἱ δυνάμεις μου στὸν δρό-μο.

— Εἶμαι στὴ διάθεσί σας, μίς.

Καὶ ὁ συμπαθητικὸς νέος προχώρησε μαζί τῆς πρὸς τὴν ἐξοδο τοῦ δικα-στηρίου, ὅπου ἀντίκρουσε τὸ εἰρωνικὸ χαμόγελο ἑ-νὸς ροδοκόκκινου καὶ πα-χύσαρκου ἀνδρὸς ἀκαθό-ριστης ἡλικίας.

— Γειά σου Μάρτεν!

— Καλημέρα Σοῦμερ.

— ἔχεις δουλειά;

— Γιὰ τὴν ὥρα ὄχι.

— Πλησιάζει μεσημέρι.

— Ἐλα νὰ φάμε σπίτι μου.

— Ἐλὰ νὰ φάμε σπίτι μου.

— Ἐλὰ νὰ φάμε σπίτι μου.

— Ἐλὰ νὰ φάμε σπίτι μου.

— Ἐλὰ νὰ φάμε σπίτι μου.

— Ἐλὰ νὰ φάμε σπίτι μου.

— Ἐλὰ νὰ φάμε σπίτι μου.

— Ἐλὰ νὰ φάμε σπίτι μου.

— Ἐλὰ νὰ φάμε σπίτι μου.

— Ἐλὰ νὰ φάμε σπίτι μου.

— Λοιπὸν Μάρτεν; Οἱ ἐντυπώσεις σου ἀπὸ τὴν δίκη τοῦ Φέλιξ Μπόουεν;

— Δικαστικὴ πλάνη!

— Μιλὰς με τόσο θετι-κότητα!

— Καὶ ἦταν τόσο χλια-ρὴ ἡ δικαιολογία τῆς κα-ταδίκης!

— "Ὅχι Μάρτεν! Ἡ δι-καιολογία κάθε ἄλλο πα-ρὰ χλιαρὴ ἦταν! Ἡ περι-πτώσις τοῦ Φέλιξ Μπόουεν εἶναι σπανία!

— Δὲν καταδικάζουν ἑ-ναν ἄνθρωπο με ἐνδεί-ξεις!

— "Ὡστε κατὰ τὴν γνώ-μη σου, ἕνας ἀριστοτέ-χνης λωποδύτης πρέπει νὰ ἀμείβεται με τὴν ἀτιμω-ρησία! Τί ἀστεῖο! Αὐτὸς ἔκλεψε Μάρτεν! Δὲν μπο-ροῦμε νὰ τὸ ἀποδείξωμε, ἀλλὰ καὶ δὲν μποροῦμε νὰ μὴ τὸν τιμωρήσουμε!

— Ἐπαναλαμβάνω ὅτι ἡ πε-ρίπτωσις τοῦ εἶναι σπα-νία! Γι' αὐτὸ καὶ δὲν κα-ταδικάσθηκε σ' ἐκτελέσθη-σαν χωρὶς ἀποδείξεις, ἀλ-λά μόνο με ἐνδείξεις! Μὴ ξεχνᾷς τὴν πολύτροπὴ ὑ-πόθεσι Λανδρὺ. Οἱ ἐνδεί-ξεις ποῦστευαν τὸν Λαν-δρὺ στὴν λαιμητόμο, ἐ-στειλαν καὶ τὸν Φέλιξ Μπόουεν στὴν φυλάκην. Πρόκειται περὶ ἐνδείξεων πού ἔχουν βαρύτητα με-γαλύτερα τῶν ἀποδεί-ξεων! Ἀλλὰ ἂς πάρουμε τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν ἀρ-χή. Φέλις;

— Μολοντί παρηκολού-θησα προσεκτικὰ τὴν δι-κασίαν, ἂς τὰ συζητή-σουμε οἱ δύο μας. Λέγε λοιπὸν.

— Μὴ κλοπὴ ἔγινε στὸ σπίτι τοῦ χρηματιστοῦ "Ὁσκαρ Μέγερ. Ὁ "Ὁσκαρ Μέγερ δὲν ἔχει οἰκογέ-νεια, Ζῇ μόνος του σ' ἐνὶ μονοκατοικίᾳ πού τὴν ἀ-γύρασε πρὸ ἐννέα μηνῶν, "ἔχει τρεῖς ὑπαλλήλους πιστοῦς, πού τὸν ὑπηρε-τοῦν χρόνια. Τὸν μάγειρό του, δέκα χρόνια στὴν ὑ-πηρεσία του. Τὸν κηπουρὸ του, δώδεκα χρόνια στὴν ὑπηρεσία του. Καὶ τὸν οἰ-κονόμο του, δεκαπέντε χρόνια στὴν ὑπηρεσία του. ἔχει μὴν γρηὰ πού ἐγὴ-

ρασε στὸ σπίτι του καὶ ἡ ὁποία διευθύνει σατραπ-ικὰ δούλους! Οὐτὲ ἀνηψιὸς ἔχει ἡ γρηὰ αὐτῆς, οὔτε γιουίος, καὶ ἐραστάς! Πρὸ ἑπτὰ μηνῶν, ὁ "Ὁ-σκαρ Μέγερ προσλαμβά-νει ἕνα νέο ὡς ἰδιαιτέρων γραμματέα του. Ὁ νέος αὐτὸς εἶναι ὁ Φέλιξ Μπό-ουεν. Δυὸ μῆνες μετὰ τὴν πρόσληψιν τοῦ νέου, γίνε-ται μὴ ἀριστοτεχνικὴ κλο-πὴ μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ "Ὁσκαρ Μέγερ! Ἐξαφα-νίζεται κατὰ τὸ διάστημα τῆς νύχτας ἀπὸ τὸ δωμά-τιό του, μὴ ἱστορικὴ ἀν-δραμαντοκόλλητη χρυσὴ σι-γαροθήκη, ἀνυπολόγιστος ἀξίας καὶ τὸ πορτοφόλι του με ἑπτὰ χιλιάδρας!

— Καὶ ἀδασανίστως, συλλαμβάνεται καὶ κατα-δικάζεται ὁ νέος ὑπάλλη-λος! Μπράβο!

— Ἀδασανίστως ὄχι! Τὴν κλοπὴ τὴν ἀνακάλυψε ὁ ἴ-διος ὁ "Ὁσκαρ Μέγερ, ἀ-νοίγοντας τὸ πρῶτ' ἐν-δοῦν! Ὁ "Ὁσκαρ Μέγερ, ἔχει τὴν συνήθειαν ἀνοίγον-τας τὰ μάτια του, νὰ ἀνά-βῃ τσιγάρο! Ἐπύνησε ὁ ἄνθρωπος καὶ κατὰ τὴν συ-νήθειά του, γύρισε τὴν σι-γαροθήκην του καὶ δὲν τὴν ἔβρισκε. Ἐψάξε στὴν τσέπη τοῦ σακκακιῦ του καὶ δὲν ἔβρισκε οὔτε τὸ πορτοφόλι του! Πῶς ἐξαφανίσθηκαν μέσα ἀπὸ τὸ δωμάτιό του; Τὸ παράθυρό του, ἦταν κλειστὸ ἀπὸ μέσα καὶ προ-στατευόταν ἀπὸ σιδερένια κάγκελλα. Κλειστὴ ἀπὸ μέ-σα καὶ ἡ πόρτα του καὶ μάλιστα ἀμπαρωμένη! Ἀ-ποκλείεται ἐπομένως ἡ διάρρηξις. Πρὶν κατακλι-θῇ, εἶχε φωνάξῃ στὸ δω-μάτιό του τὸν Φέλιξ Μπό-ουεν, γιὰ νὰ τοῦ ὑπαγορέ-ψῃ μὴ ἐπιστολή, γιὰ νὰ τὴν χτυπήσῃ στὴ γραφομη-χανὴ πρῶτ' ἐνδοῦν. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι, ὁ Φέλιξ Μπό-ουεν ἐπωφελήθηκε κάποιας στιγμῆς καὶ σούφρωσε τὴν σιγαροθήκην καὶ τὸ πορτο-φόλι με τὶς ἑπτὰ χιλιάδες λίρες.

— Ἀποκλείεις νὰ τοῦ κλε-ψε στὸν δρόμο κάποιο πορ-τοφόλι, τὸ πορτοφόλι καὶ τὴν σιγαροθήκην; Μέσα σ' ἐνὶ κάποιο συνωστισμό;

— Ἀποκλείεται αὐτό! Οἱ ὑπάλληλοι εἶδαν καὶ τὸ πορτοφόλι καὶ τὴν σιγαρο-θήκην! Ἐπρόφερε τσιγάρο στὸν οἰκονόμο του καὶ τοῦ-δωσε γιὰ νὰ πληρώσῃ κά-ποιο φόρο, τὸ μοναδικὸ ἐ-κατοντόλιρο πού εἶχε στὸ πορτοφόλι του, μαζί με τὰ ἑπτὰ χιλιάδρας! Καὶ σ' ἐνὶ πα-ρακαλῶ Μάρτεν, νὰ μὴ ὑ-πομνησθῇς οὔτε γιὰ μὴ σι-γαροθήκην πῶς ἦταν δυνατό νὰ ἐξαφανισθῇ ὁ ἴδιος ὁ "Ὁ-σκαρ Μέγερ τὸ πορτοφόλι του καὶ τὴν σιγαροθήκην

του, γιὰ ἕνα ὁποιοδήποτε λόγο.

— Δὲν τὸν ὑποψιάζομαι. Εἶναι ἄνθρωπος ἐκτός ὑ-ποψίας. Πλούσιος, ἀλτρου-ιστής, φιλόανθρωπος, κάθε χρόνον προσφέρει μεγάλα ποσὰ ὑπὲρ φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων. Ὁ ἄνθρωπος ἔ-πεσε θύμα κλοπῆς. Τὸ ζή-τημα εἶναι ἂν ὁ λωποδύ-της εἶναι ὁ Φέλιξ Μπόουεν ἢ ἄλλος.

— Δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλος Μάρτεν! Ὑστερα, ἔχουμε καὶ ἄλλα πολλὰ πού ἐπιβαρύνουν τὴν θέσιν σου. Γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τὴν ἡμέρα πού εἶχε προσ-ληφθῇ στὴν ὑπηρεσία τοῦ "Ὁσκαρ Μέγερ, ὅγινε τὴ νύχτα ἀπὸ τὸ σπίτι! Βγῆκε ἀμέσως μόλις πλάνιασε ὁ "Ὁσκαρ Μέγερ καὶ ἐπέστρε-ψε τὸ πρῶτ' ἐνδοῦν. Μὴ κανένα τρόπο δὲν στάθηκε δυνατό νὰ τὸν πείσουμε νὰ μᾶς πῇ, πού ἦγε ἐκεῖνο τὸ ἑν-δοῦν. Ἐπίσης, πληροφορηθή-καμε ὅτι ἔλασε δολοκλήρη περιουσία στὸν ἱππόδρομο καὶ ὅτι ἦταν θουτηγμένος ὡς τὸν λαιμὸ στὰ χρέη.

— Ὑστερα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἦ-ταν δυνατό νὰ μὴ καταδι-κασθῇ ὁ ἄνθρωπος αὐτός; Ὁπωδῆποτε, δὲν σοῦ ἀπο-κρίνω ὅτι με χαρὰ δὲ μά-θαινα πῶς κατάρθρωσε νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀθωότητά του.

ΔΥΟ ΑΛΗΤΕΣ

Τὸ ἴδιο θράδυ λίγο πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ἕνας παχύσαρκος ἀλῆτης κάθη-σε σ' ἕνα παγκάκι τῆς λεω-φόρου ἀπέναντι ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ "Ὁσκαρ Μέγερ καὶ ἀρχισε νὰ ροκα-νίζει ἕνα ξεροκόμματο ρί-χνοντας ἐρευνητικὰς ματιὰς πρὸς ὅλες τὶς διευθύνσεις. Δὲν πέρασαν λίγες στιγμῆς καὶ ἕνας ἄλλος τύπος ἀ-λῆτου, ψηλὸς καὶ ἀδύνα-τος, κάθησε παραπλευρῶς του, στὸ ἴδιο παγκάκι. Ὁ παχύσαρκος τοῦρριξε μὴ λοξὴ ματιὰ ἐξακολουθών-τας τὸ ροκάνισμα.

— Καλησπέρα συνάδε-λφε, ἔκαμεν ὁ ἀδύνατος.

— Συνάδελφος; Τί δου-λειὰ κάνεις;

— Τὴ δική σου! Ἀλῆτης κι' ἐγὼ ὅπως καὶ σὺ. Κε-σάτια ἔ;

— Χμ! Δύσκολοι και-ροί.

— Καὶ κάνει διαβολέμε-νο κρῦο.

— Ναι! Τὸ νοιώθω στὰ κόκκαλά μου.

— Ὁλόκληρη λεωφόρος καὶ νὰ μὴ πέφτῃ κανένα παλτὸ ἀπὸ τὴ ράχη κανε-νὸς μεθυσμένου! Μήπως μπορεῖς νὰ μοῦ δώσῃς τὴ διευθύνσιν κανενὸς ἀριστο-κρατικοῦ ξενοδοχείου;

— Οὐμ! Εὐχαρίστως. Λί-γο πρὶν πέρα ἀπὸ δὲ εἶναι τὸ ξενοδοχεῖο «Μπουδρου-

μιον».

— Τὸ εἶδομαι ἀστυνομι-κὸ τμήμα; Τὸ ξέρω. Κοι-μήθηκα ἀρκετὰ θράδυα κεῖ μέσα. Εἶναι λιγάκι ἀκρι-βὸς ὡστόσο.

— Ἀκριβὸς; "Ὅχι! Παίρ-νεις μὴ πέτρα, σπάζεις ἕ-να τζάμι ἂν ὄχι ἕνα κεφάλι καὶ σ' ἐπυγαίνουν ὡς ἐ-κεῖ... αὐτοκινητάδα!

Καὶ λέγοντας αὐτὰ, ὁ παχύσαρκος ἀλῆτης, ἔβγα-λεν ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα ἀποσίγαρο ρωτῶντας:

— Μήπως κατὰ τύχην, περνώντας ἀπὸ κανένα πε-ρίπτερο, ἔπεσε κανένα κου-τὶ με σπέρτα στὴν τσέπη σου;

— Ὁ ἄλλος ἀναψε χαμογε-λώντας ἕναν ἀναπτήρα.

— Χμ! Ἀναπτήρας! "Ε-χεις ἀναπτήρα καὶ θέλεις νὰ μὴ κοιμηθῇς στὸ ὑπαι-θρο; Ἀρκεῖ νὰ τὸν δῇ στὰ χέρια σου ἕνας πόλισμαν πού ἦγε στέγην σου εἶναι ἐ-ξασφαλισμένη!

— Ναι! Καὶ ἂν ἔβλεπε αὐτὰ στὰ χέρια μου; ῥώ-τησε ὁ ἀδύνατος ἀλῆτης, θγάζοντας μὴ ἀσημένια σιγαροθήκην.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ παχύ-σαρκος ἐγούρλωσε τὰ μά-τια του.

— Ἀσημένια εἶναι; Ἀλ-λά τότε φίλε μου μὴν ἀνῇ-συχῇς γιὰ τὸν βαρὺ χει-μῶνα! "ἔχεις ἐξασφαλι-σμένη γιὰ κάμποσα χρό-νια τὴν κατοικία σου! Ἐ-πιτρέπεις;

Καὶ λέγοντας αὐτὰ, πῆ-ρε τὴν σιγαροθήκην καὶ τὴν ἀνοίξε γιὰ νὰ πᾶρῃ τσιγά-ρο ἀπ' αὐτήν, ἀλλὰ ἔμεινε σὰν ἀπολιθωμένος κυττά-ζοντας τὴν.

— Νὰ με πᾶρ' ὁ διάλογος ἂν ἡ ταμπакιέρα αὐτῆς...

Καὶ χωρὶς νὰ ἀποτελειώ-σῃ τὴν φράσιν του, ἔβγαλε ἕ-να κλεφτοφάντασμα, τὸ ἀνά-ψε καὶ ἔβριξε τὴν ἀχτίδα στὸ πρόσωπο τοῦ συνομι-λητοῦ του.

— Μάρτεν! Σὺ;

— Σβύσε τὸ κλεφτοφά-ναρό σου Σοῦμερ! "Ὡς ἔ-δω τὰ πράγματα πάνε κα-λὰ. Μὴ γυρεύεις νὰ τὰ χα-λάσῃς!

— Τί γυρεύεις ἐδῶ καὶ μάλιστα μ' αὐτὴ τὴ μεταμ-φίσει;

— Τὴν ἀθωότητά τοῦ Φέ-λιξ Μπόουεν!

— Χμ! Δύσκολο νὰ τὴν ἔβρῃς.

— Σὺ, τί ζητᾷς στὸ ἴδιον μέρος; Μεταμφιεσμένος καὶ σὺ;

— Ἐγὼ; Χμ! Θέλω νὰ ἡσυχάσω τὴ συνείδησί μου γιὰ τὸ ἐγὼ ἐπίασα τὸν Φέ-λιξ Μπόουεν!

— Χμ! Δύσκολο νὰ τὴν ἔβρῃς.

— Σὺ, τί ζητᾷς στὸ ἴδιον μέρος; Μεταμφιεσμένος καὶ σὺ;

— Ἐγὼ; Χμ! Θέλω νὰ ἡσυχάσω τὴ συνείδησί μου γιὰ τὸ ἐγὼ ἐπίασα τὸν Φέ-λιξ Μπόουεν!

— Χμ! Δύσκολο νὰ τὴν ἔβρῃς.

— Σὺ, τί ζητᾷς στὸ ἴδιον μέρος; Μεταμφιεσμένος καὶ σὺ;

— Ἐγὼ; Χμ! Θέλω νὰ ἡσυχάσω τὴ συνείδησί μου γιὰ τὸ ἐγὼ ἐπίασα τὸν Φέ-λιξ Μπόουεν!

— Χμ! Δύσκολο νὰ τὴν ἔβρῃς.

— Σὺ, τί ζητᾷς στὸ ἴδιον μέρος; Μεταμφιεσμένος καὶ σὺ;

— Ἐγὼ; Χμ! Θέλω νὰ ἡσυχάσω τὴ συνείδησί μου γιὰ τὸ ἐγὼ ἐπίασα τὸν Φέ-λιξ Μπόουεν!

— Δὲν σοῦ εἶπα; Ψάχνω νὰ ἐρῶ ἰσπύου ἐδῶ κοντὰ τὴν ἀθωότητα τοῦ Φέλιξ Μπόουεν!

Καὶ γελώντας, ὁ ἀλτρου-ιστὴς ἀριστοκράτης, ἀπό-μακρύνθηκε καὶ χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι τῆς δεν-δροστοιχίας.

Ο «ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ - ΦΑΝΤΑ-ΣΜΑ» ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ

Τὴν ἄλλῃ μέρα, κατὰ τὶς ἐννέα τὸ πρῶτ' ἐνδοκατοι-κίας τοῦ "Ὁσκαρ Μέγερ πλημμυρίζε ἀπὸ δικαστι-κοὺς καὶ ἀστυνομικοὺς οἱ ὁποῖοι θ' ἀπεσφράγιζαν τὴν κρεβάτοκάμαρα. Ἐφ' ὅσον ἡ ὑπόθεσις εἶχε ἐκδι-κασθῇ, δὲν συνέτρεχε κα-νένας λόγος νὰ παραμῆνῃ τὸ δωμάτιο ἐκεῖνο σφραγι-σμένο. Μεταξὺ τῶν ἀστυ-νομικῶν ἐρισκόταν καὶ ὁ ἱνσπέκτωρ Σοῦμερ λιγάκι ἀκεφὸς γιὰ τὴν ἔχει περασεῖ ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Μάρτεν Ντάλ γιὰ νὰ τὸν παραλά-βῃ μαζί του καὶ λέν τὸν ἔβρισκε. Ὁ Μπλίκινγκ τὸν πληροφοροῦσε ὅτι τὴ νύχτα, δὲν εἶχε κοιμηθῇ στὸ σπίτι του.

Κατὰ τὶς ἐννέα καὶ τέ-ταρτο, ἔφθασεν ὁ εἰσαγγε-λεὺς καὶ διέταξε τὴν ἀπο-σφράγισιν. Οἱ δικαστικοὶ ἐ-πιθεώρησαν τὶς σφραγίδες, τὶς ἔβρικαν ἐν τάξει καί, ἀφοῦ τὶς ἔσπασαν, διέτα-ξαν τὸν "Ὁσκαρ Μέγερ νὰ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα του, γιὰ νὰ ἀποσφραγίσουν καὶ τὰ ἐρμάρια καὶ συρτάρια.

Μία κατάπληξι ὡστόσο περιμένε ὅλο τὸν κόσμον μόλις ἀνοίξῃ ἡ πόρτα.

Στὸ κρεβάτι τοῦ "Ὁ-σκαρ Μέγερ... ροχάλιζε σὰν ἀτιμωμένη σκουρια-σμένη ἕνας ἀλῆτης!

Ὁ "Ὁσκαρ Μέγερ ἔμει-νε σὰν ἀπολιθωμένος:

— Ποῖος εἶν' αὐτός; καὶ πῶς μῆκε δῶ μέσα;

— ἕνας ἀλῆτης!

— Πῶς μῆκε ἀφοῦ ἡ πόρτα ἐβρέθηκε σφραγισμέ-νη καὶ τὸ παράθυρο κλει-στό;

Ὁ Σοῦμερ προχώρησε πρὸς τὸν ἀλῆτη, τὸν ἀνα-γνώρισε καί, μολοντί ἦ-ταν βέβαιος πῶς ἐπροσ-ποιεῖτο τὸν κοιμισμένο, τὸν τραβήξε ἀπὸ τὸ χέρι φω-νάζοντας του:

— "Εἰ! Σὺ! Ξύπνα λοι-πὸν!

Ἐκεῖνος ἀνοίξε τὰ μά-τια του, τὰ ἔβριξε λίγο κι' ἀνασηκώθηκε:

— Ὁ ἱνσπέκτωρ Σοῦμερ! Τί ἀσχολοῦ ἔμπνημα!

— Ποῖος εἶσαι;

— Σὺ, ὁ ἱνσπέκτωρ Σοῦμερ, ρωτᾷς ποῖος εἶ-μαι; Δὲν ἀναγνωρίζεις τὸν «Λωποδύτη - Φάντασμα»;

— Ἄν σ' ἀναγνωρίζω!

Δὲ βλέπεις πῶς ἔχω κιόλας

ἔτοιμες τὶς χειροπέδες μου;

— "Αἱ Μπράβο! ἔχετες ἔτοιμες γιὰ τὴν θά σου χρη-σιμέψουν!

— Τί ζητᾷς ἐδῶ;

— Τὴν ἀθωότητα τοῦ Φέλιξ Μπόουεν!

— Πῶς μῆκε;

— Ὅπως καὶ ὁ κλέφτης τοῦ "Ὁσκαρ Μέγερ!

— Λέγει!

— Τραβήξου πέρα λοι-πὸν! Πῶς νὰ μιλήσω καὶ πῶς νὰ κινηθῶ καταθλιβό-μενός ἀπὸ τὴν γαστέρα σου;

Καὶ παραμερίζοντας λί-γο τὸν Σοῦμερ, κατέθηκε ἀργά-ἀργά ἀπὸ τὸ κρεβ-βάτι, προχώρησε κουτσάι-νοντας ἐλαφρὰ καὶ ἔχον-τας τὸ μισοκακόμοιρο ὕφος του πρὸς

Τò τραγικò εἰδύλλιο τοῦ Βενετοῦ ἀρχιπειρατοῦ Κονράδου

Ἔπνιξε τὴν πολυαγαπημένη
του μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια

Κλεισμένος μέσα στὸν ἀπρόσιτο
κι' ἀπόρρητο πύργο του, στὴν Κορώνη,
ὁ Βενετὸς κουρσάρος Κονράδος
κάνει καινούργια σχέδια γιὰ νέες
πειρατικές ἐξορμήσεις.

Ὁ Κονράδος εἶναι ὁ τρόμος καὶ
τὸ φόβητρο τῶν τουρκικῶν στόλων
ποῦ ἐπεχείρησαν κατὰ καιροῦς, μὲ
τὴν ἐντολὴ τῆς Πύλης, νὰ τοῦ κά-
ψουν τὴν πειρατικὴ φωλιὰ καὶ νὰ
τὸν ἐξολοθρέψουν.

Τ' ὄνομά του τὸ διαλαλοῦν τρομα-
γμένα τὰ ἑλληνικά ἀκρογιάλια. Ἐ-
χουν γνωρίσει τὸ τρομακτικὸ κούρ-
σεμά του καὶ τὴν φοδερὴ μανία
του.

Ὁλόγυρά του τώρα συναγμένα τὰ
παλληκάρια του προσμένουν τὴ δια-
ταγὴς του. Ἀγρυπνοῦν στὰ πλευρά
του ἔτοιμοι νὰ χυμῆξουν στὸ πρῶτο
νεῦμα του καὶ νὰ γίνουν κομμάτια
γιὰ τὴν δόξα του.

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΕΡΧΕΤΑΙ!

Ξαφνικά, ἀκούγονται θήματα
στὴν ἀσπὴ, κάτω. Ἡ βαρεῖα πύλη
τρίζει στοὺς ἀρμούς της ἐπάνω κα-
θὼς ἀνοίγει.

— Ποῖος εἶναι; ρωτᾷ ὁ Κονράδος.
— Κάποιος ξένος, ἀρχηγέ. Γιατὶ
ἡ φρουρὰ ἀρπάξε τὰ ὅπλα.

Ὁ Κονράδος συνοφριώνεται. Ἡ
σκοτεινὴ ματιά του πετᾷ φλόγες
τώρα, στὴ σκέψη μιᾶς νέας ταρα-
χῆς.

Γιὰ μιὰ στιγμή ἀνοίγει ἡ πόρτα
καὶ παρρυσιάζεται τὸ ἔμπιστό του
πρωτοπαλλῆκαρο, ὁ Ζουάν.

— Ἀρχηγέ, λέει αὐτὸς μὲ τὴν
θροντοπὴ φωνή του. Ὁ Ἕλληνας κα-
τὰσκοπος μᾶς ἐμήνυσε πὼς φάνη-
καν στὸν ὀρίζοντα πάλι τουρκικὰ
καράβια. Αὐτὴ τὴν φορὰ ὅμως εἶναι
πολύαριθμα καὶ ὁ κίνδυνος σοβαρός.

Ἡ νύχτα ποῦ ἔρχεται θὰ σημά-
νη μιὰ μεγάλη νίκη ἢ καταστροφὴ.
— Καλὰ! ἀπάντησε λακωνικά ὁ
Κονράδος.

Οἱ πειρατὲς ποῦ τὸν περιβάλλουν
ἀλληλοκυτιάζονται μὲ ἀνυπομονη-
σία. Κρυφομυλοῦν σκυφοὶ καὶ προσ-
μένουν τὴς διαταγὴς του.

— Θὰ φύγωμε ἀμέσως! λέει τέ-
λος ἀποφασιστικά ὁ ἀρχιπειρατής.
Τώρα ποῦ φασὰ πρὸς τὸ πέλαγος
γιὰ νὰ ἀνταμώσουμε τὸν ἐχθρό. Δὲν
πρέπει νὰ μᾶς προλάβῃ πάλι στὴ
φωλιὰ μας. Ζουάν, φέρε τὴ σάλ-
πιγγα καὶ καθάρισε τὸ μακρύκαννο
ντουφέκι μου. Καὶ τὴν λαβὴ τοῦ χαν-
τζαριοῦ μου πλατυνέ τὴν ἀκόμα γιὰ
νὰ σφίγγεται καλὰ στὸ χέρι μου
ποῦ δὲν θὰ τ' ἀφήσῃ.

Αὐτὲς ἦσαν ὅλες οἱ διαταγὴς τοῦ
ἀτρόμητου κουρσάρου, μπροστὰ στὸν
μεγάλον κίνδυνον ποῦ πλησίαζε.

ΜΙΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑΚΗ ΑΓΑΠΗ

Ὡστόσο, στὰ θάλα τῆς ψυχῆς τοῦ

ὁ Κονράδος νοιώθει μιὰ μεγάλη τα-
ραχή. Δὲν εἶναι οὔτε ὁ φόβος γιὰ
τὴν ἐκδοσὴ τῆς νίκης ποῦ τὸν κάμει
ν' ἀγωνιᾷ οὔτε ἡ λιποψυχία.

Ὁ Κονράδος σκέφτεται πὼς θὰ
ἐγκαταλείψῃ μιὰν ἀκόμη φορὰ τὴν
πολυαγαπημένη του Μεδώρα, τὴν γυ-
ναῖκα ποῦ σκλάβωσε τὴν ἀνυπόταχτη
ψυχὴ του καὶ ποῦ νόμιμη πιά σύζυ-
γός του, τοῦ χαρίζει τὴν μοναδικὴ
εὐτυχία τῆς ζωῆς μὲ τὴν ἀγάπη
τῆς.

Ἐνα μακρόσυρτο λυπητρὸ τρα-
γοῦδι φτάνει ὡς τ' αὐτιά του... εἶναι
αὐτὴ. Πληροφορήθηκε τὴν νέα ἀνα-
χώρησί του καὶ πικραμένη τραγου-
δᾷ.

Τρελλὸς ἀπὸ πόνο σπεύδει στὰ δώ-
ματά της.

Ὁ σκληρὸς κουρσάρος, ποῦ ἡ ψυ-
χὴ του εἶναι ἀσυγκίνητη στοὺς σφα-
γμούς καὶ τὸ αἷμα, τρέμει σὰν πού-
λι μπροστὰ στὴν καλὸτατη γυναῖκα
ποῦ τὸν λατρεῖ.

Γιατὶ, πλάι στὸ κακὸ καὶ κάποιο
καλὸ πάντα ἀνθίζει. Στὰ θάλα τῆς
καρδιάς φωλιάζει τὸ γλυκύτερο ἀν-
θρώπινο πάθος. Ὁ ἔρω, ποῦ, τοῦ
πυρώνει τὰ στήθεια.

— Γιατὶ εἶναι τόσο θλιμμένο τὸ
τραγοῦδι σου, ἀγαπημένη; ρωτᾷ ὁ
Κονράδος τὴν Μεδώρα.

— Ἐμαθα ἀγαπημένη πὼς πάλι
φεύγεις. Πάλι στὴν μοναχικὴ μου
κλίνη ξαπλωμένη θὰ περάσω ἀτέ-
λειωτες νύχτες ἀγωνίας καὶ θὰ κυτ-
τάξω τᾶστρα γιὰ νὰ μαντέψω τὴν
τάχῃ σου... Καὶ δὲν θὰ ξέρω ἀν ζῆς
ἢ ἀν εἶσαι κουφάρι ἀψυχο, στὰ θά-
λα τῶν θαλασσῶν. Τί ζητᾷς, Κον-
ράδε στὰ νέα κουρσέματά σου... Χρή-
ματα καὶ πλοῦτη ἔχεις. Καὶ περι-
φρονᾷς τὸν ἔρωτά μου γιὰ ν' ἀπο-
κήτῃς τί;

— Μισῶ τὸν ἐχθρό ποῦ μὲ κατα-
διώκει καὶ θέλω νὰ κερδίσω τὴν ἐ-
λευθερίά μου.

— Κι' ἀν καμμιά φορὰ φύγῃς καὶ
δὲν ξανάρθῃς;
— Ὅσο ζῶ κι' ὅσο στὸν κόσμον ὁ-
πάρχει ἡ ἐλπίδα, θὰ ξανάρχωμαι.

— Κι' ἀν πεθάνῃς; Ἄν σὲ σκοτώ-
σουν;

— Μὴ φοβάσαι... Τὴν Κορώνη ἀ-
πόρρητη ἄμα κάμω, δὲν θὰ μείνῃς
πιά μοναχὴ σου. Καὶ τὴν ἀγάπη μας
θὰ χαϊρόμαστε ἡσυχοὶ πιά.

Ἡ Μεδώρα ὠρμησε καὶ τὸν ἀγκά-
λιασε μ' ὀρμή. Πόσες καὶ πόσες φο-
ρὲς δὲν ἔχει ἀκούσει τὰ ἴδια λόγια
ἀπ' αὐτόν... Αὐτὸς τὴν σφίγγει μὲ
μανία καὶ τὴν φιλεῖ τρυφερά.
Ἐνα κανόνι θρονεῖται. Τὸ σύνθημα
τῆς ἀναχώρησής.

— Χαῖρε! τοῦ ψιθυρίζει χλωμῇ.
Καὶ πέφτει ἀνήμπορη ἀπ' τὴν συγ-
κίνησι σ' ἕνα θρόνι.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΧΘΡΟ

Ὁ Κονράδος ἐκίνησε μὲ θουή,
κραυγὲς καὶ κρότους. Ὁ περήφανος
στόλος του προχωρεῖ γοργὰ πρὸς τὸ

πέλαγος. Τὰ κουπιὰ τρίζουν στοὺς
σκαρμούς καὶ χτυπᾷ τὴν θάλασσα
ρυθμικά. Τὰ πανιά, φουσκωμένα,
σπρώχνουν τὰ κουρσάρικα καράβια
πρὸς τ' ἀνοιχτά, ποῦ πετοῦν σὰν ἀε-
τοί.

Πίσω ἀφήνουν τὸ μικρὸ βασίλειον
τοῦ Κονράδου καὶ τὰ πλήθη τῶν ὑ-
πηκόων του ποῦ τὸν ἀποχαιρετοῦν
μαζωμένα στὴν ἀκτὴ.

ΟΙ ΚΟΥΡΣΑΡΟΙ ΝΑΥΜΑΧΟΥΝ

Ὅμως, ὁ τουρκικὸς στόλος φάνη-
κε στ' ἀνοιχτά... Τοὺς εἶχε προλάβει!

— Ὁ στόλος τοῦ Σεῖδ πασά! ἀ-
ναφωνεῖ ὁ Ζουάν.

— Θὰ τὸν χτυπήσουμε στ' ἀνοι-
χτά! διατάζει ἀτάραχος ὁ Κονρά-
δος, ποῦ τίποτε τὸ ἀπρόοπτον δὲν
τὸν τάραξε. Ἐτοιμάστε τὰ πυρπο-
λικά!

Δέκα μικρὲς θαρκοῦλες γιομάτες
ἐκρηκτικὲς ὕλες κατεβάσσονται μὲς
τῇ νύχτα. Δυὸ κουρσάρικοι ἐρρίσκονται
σὲ κάθε μιὰ. Καὶ κωπηλατοῦν γοργὰ
πρὸς τὴς ἐχθρικές ἀρμάδες.

Σὲ λίγο μιὰ φωτιά πελώρια ἀνά-
βει μὲς τὸ πέλαγος. Καὶ ἕνα ἄγριο
κανονίδι ἀντηχεῖ... Ἡ μάχη ἀναψε.

Τὸ κύμα καίγεται καὶ ἡ θάλασσα
γεμίζει αἷμα. Φρενιασμένοι κι' οἱ
δυὸ στόλοι, ἔχουν ριχτῇ ὁ ἕνας πᾶ-
νω στὸν ἄλλο καὶ ἀλληλοχτυποῦν-
ται μὲ μανία καὶ λύσσα.

Οἱ Τούρκοι ἀπαυθύν τὸν κουρσά-
ρικο στόλον πίσω, στὸ λιμάνι τῆς
Κορώνης. Αὐτὸ ποῦ φοδῶταν ὁ Κον-
ράδος ἔγινε. Τὸν ἀπώθησαν γιὰ νὰ
τὸν τσακίσουν μὲς τῇ φωλιᾷ του.
Σὲ λίγο, πηδοῦν στὴν ἀκτὴ καὶ οἱ
ὀθωμανοί.

— Τὸν πύργο, τὴν Μεδώρα, τὸ χα-
ρέμι! φωνάζει ὁ Κονράδος στὰ παλ-
ληκάρια του καθὼς μάχεται σὰν ὁ-
περὰνθρωπος.

Τὸ αἷμα τρέχει σὰν ποτάμι. Οἱ
κουρσάρικοι χτυποῦν ἀπελπισμένα.
Χάμα σέρνονται κομματιασμένα τὰ
πλατεῖα σαρκία. Τὰ σπαθιά στριφ-
γυρίζουν καὶ σκορποῦν τὸν θάνατον.

Τὸ περιγιάλι φλέγεται ὀλόκληρο
ἀπ' τὰ καράβια ποῦ πυρπολοῦνται.
Μὰ καὶ ἡ χώρα σὲ λίγο φεγγοδο-
λά.

— Φωτιά στὸ κάστρο τοῦ Κονράδου
θάλαν! κραυγάζει ἕνας. Ἡ φρουρὰ
θὰ παραδοθῇ!

Πραγματικά, ὁ κουρσάρικος πύρ-
γος καίγεται, σὰν λαμπάδα. Οἱ ὀ-
θωμανοὶ τοῦθάλαν φωτιά καὶ τὸν
ληηλατοῦν.

— Πολεμάτε καὶ ἔφτασα! φωνάζει
μὲ τὴν στεντορεῖα φωνή του ὁ Κονρά-
δος μὲς τὸν σάλαγο τῆς μάχης.
Πᾶω νὰ σώσω τὴν Μεδώρα! Ζουάν,
ἀντικατάστησέ με!

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΜΕΔΩΡΑΣ

Σὰν ἀστραπὴ περνᾷ μες ἀπ' τὸν
ἐχθρό. Προχωρεῖ στὰ καπνίζοντα ἐ-
ρεῖπια καὶ, ἀτρόμητος, ἐνῶ γύρω
του χιλιάδες κόκκινες σπιθὲς τὸν ζώ-
νουν, φτάνει στὴν πύλη.

Ἀνεβαίνει θιαστικά τὰ σκαλιά
ποῦ τριζοβολοῦνε.

— Μεδώρα! φωνάζει κάθε τόσο.
Μεδώρα!

Μέσ' στοῦ καπνοῦ τὴν κόλασι μᾶ-
ταια ἀναζητᾷ τὸ μοναδικὸ πλάσμα
ποῦ ἀγαπᾷ τὸν κόσμον.

Φθάνει στὰ δώματά της. Ἄδεια!
Ἡ Μεδώρα ἢ πολυαγαπημένη λεί-
πει... Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ δικοὶ του

καὶ ὀθωμανοὶ μάχονται. Πολεμοῦν
μὲ μανία κι' ἀνδρεία. Μάχεται κι'
αὐτὸς ἀπελπισμένος.

Μὰ οἱ λαθωματίσματα ποῦ δέχεται
τὸν κουράζουν. Τὸν τσακίζουν. Καὶ
γιὰ μιὰ στιγμή πέφτει χάρω ἀποκα-
μμένος.

Ἐχεῖ προδοθῇ ἀπ' τὴν νίκη. Νι-
κημένος, δίχως ἄρματα, θαρτυλη-
γμένος, θογγᾷ ἀπ' τὸν διπλὸ πόνο:
τῆς ἡττας καὶ τῆς ἀρπαγῆς τῆς Με-
δώρας.

Οἱ ἐχθροὶ τοῦ τὸν κύκλωσαν στὸ
μεταξύ. Καὶ τὸν μετέφεραν στὸν
τρομερὸ ἀρχηγό τους μπροστὰ, τὸν
φοδερὸ Σεῖδ πασά.

ΠΟΘΟΙ ΠΑΣΑ

Καὶ ἡ Μεδώρα; Αἰχμάλωτη τοῦ
τρομεροῦ Σεῖδ, κλαίει μπροστὰ στὰ
πόδια του:

— Γιατὶ, σωμαίνετε; ὀδύρεται, Για-
τὶ δὲν μιλάτε; Σὰς ἐξορκίζω, τὴν
τύχη τοῦ Κονράδου πέστε μου,

— Αἰχμάλωτός μας ἐρίσκει καὶ
ἄλυσσος ἐμὸς στή φυλακὴ κέλλεται,
ὅπου καταδίκη μαύρη τὸν περιμένει.

Ἡ Μεδώρα ὀλοῦζει στὸ ἄκουσμα
τῶν λόγων αὐτῶν:

— Σεῖδ, πᾶνσχυρε, ἱκετεύει. Μὴν
σκοτώσης τὸν πολυαγαπημένο μου.
Ἀυτῆσου τὴν σφριγηλὴ νεότητά του
καὶ τὴν παλληκαριστὰ καρδιά του...
Πολέμησε γενναῖα καὶ γενναῖος πρέ-
κει νὰ φανῇς καὶ ὁ' στὸν ἡττημένο.

Τὰ μάτια τοῦ σκληροῦ πασά ἀ-
βτράφτουν. Χλωμὴ καὶ ὠραία κα-
θὼς ἀντικρύζει τὴν υπέρκαλλη Με-
δώρα, ἀγνωροὶ πόθοι γεννιῶνται ἐξ-
αφνικὰ μέσα του. Τὸ θερμὸ αἷμα του
κοχλάζει μὲ μανία στὴ θωριὰ τοῦ
καλλίγραμμου, λατταριστοῦ κορι-
μιοῦ της, ποῦ ξεχωρίζει κάτω ἀπ' τὰ
λεπτὰ πέπλα της.

Λαίμαργο τὸ μάτι του διατρέχει
ἀπ' τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια τὴν ὠ-
χρόλευκὴ αὐτὴ ὄπτασις ποῦ, γονα-
τισμένη στὰ πόδια του τὸν παρακα-
λεῖ.

— Ἴσως νὰ τοῦ χαρίσω τὸν θά-
νατον, ἀν... λέει ἀργὰ ὁ πασάς. Καὶ
σταματᾷ, δισταζόντας νὰ ἀποτελειώ-
σῃ τὴν βαρεῖα, ἀτιμωτικὴ φράσι.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΘΥΣΙΑ

— Ἄν, ἀν... ρωτᾷ ἡ Μεδώρα μ' ἄ-
γωνία.

— Βασανιστήρια φρικτὰ τὸν περι-
μένουν καὶ ἀργὸς θάνατος, ξαναλέει
ὁ πασάς μὲ σαδισμό. Θὰ τὸν ἀφήσω
νὰ σβύνῃ ἀργὰ ἀπ' τοὺς πόνους καὶ
τὰ μαρτύρια... Μοῦχει κάψι ὅλο
τὸν στόλο μου καὶ μοῦ σκότωσε τὰ
καλλίτερα παλληκάρια...

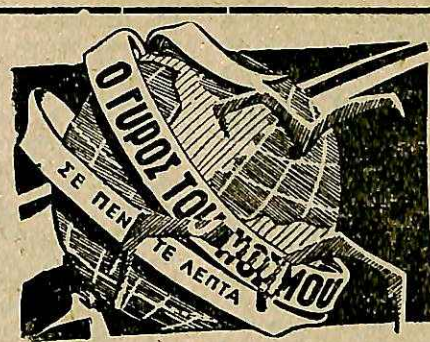
— Δυστυχία μου! κλαίει ἡ Μεδω-
ρα.

— Ὅμως, σοῦ εἶπα, συνεχίζει ὁ
πασάς. Ἄν τὰ μαγικά σου κάλλη
θελήσῃς νὰ μοῦ χαρίσῃς γιὰ μιὰ
βραδυά, ἴσως, ἴσως νὰ μεταλλάξω
γνώμη...

— Αἱ κραυγάζει ἡ τίμια νέα,
καθὼς μὲ φρίκη ἀποστρέφει τὸ πρό-
σωπό της.

— Ἄν δεχθῇς, συνεχίζει ὁ πασάς,
θὰ τὸν ἀπελευθερώσω! Καί, κρυφὰ
κατόπιν καὶ τοὺς δύο, θὰ σὰς θάλω
σ' ἕνα πλοῖο, νὰ φύγετε μακριὰ ὅ-
που θέλετε...

Ἡ Μεδώρα ἀναρριγᾷ. Στὴ σκέψη
ὅτι ἀπ' αὐτὴν ἐξαρτᾶται ἡ σωτηρία
τοῦ πολυαγαπημένου της, λησμονεῖ

ΜΙΑ ΚΑΠΝΟΔΟΧΟΣ 250 ΜΕΤΡΩΝ

Οἱ κάτοικοι τῆς γερμανικῆς πόλεως Χάτ-
τιγκεν ὑπέφεραν πολὺ τελευταίως ἀπὸ
ἕνα σύννεφο λεπτοτάτης μαύρης σκόνης
ποῦ ἐσκέπαζε διαρκῶς ὅλην τὴν πόλιν καὶ
δὲν τοὺς ἀφῆνε οὔτε τὸν ἥλιον οὔτε τὸν
ὄρατον. Ἀπὸ τὴς ἔρρευσεν αὐτὴ
ἐγινον ἐξαιρεθῆκε ὅτι ἡ σκόνη αὐτὴ
προήρχετο ἀπὸ ἕνα μεγάλον μεταλλουργικὸ
ἐργοστάσιον ποῦ ἔκαψε χημικὰ κάρβουνο
γιὰ τὴν παραγωγὴν κινητήριον δυναμῆος.
Γιὰ ν' ἀπαλλαγῇ οἱ κάτοικοι ἀπὸ τὴν
φοδερὴ αὐτὴ ἐνόλησι ἐποθεύσαν καπνὸν
σφαλκτικὸν ἐν κορυφῇ τῆς καπνοδόχου,
ἀλλὰ τὸ μέτρον ἀποβλήτικον ἀνεπαρκές.
Τότε ἀναγκάστηκαν νὰ κτίσουν μιὰ γιγαν-
τιαστικὴ καπνοδόχον ὕψους 250 μέτρων,
εἰς τὴν ὥστε ἡ λεπτὴ αὐτὴ σκόνη κολλᾷ
στὰ ἐσωτερικὰ τοῖματά της καπνοδόχου
ποῦ εἶναι ἀπὸ μέσας πάντας ὕλης καὶ δὲν
σκορπίζει στὴν ἀτμόσφαιρα.

ΜΙΑ ΛΙΜΝΗ ΠΟΥ ΣΤΕΓΝΩΝΕΙ

Ἡ λίμνη Ὀτόδα στὸ Μίτσιγκαν τῆς Ἀ-
μερικῆς ὑπόκειται σ' ἕνα πολὺ περιε-
ργο φαινόμενο. Κατὰ ὠρισμένα χρονικά
διαστήματα (τὴν πρώτη φορὰ ἄρχισε στὰ
1873) τὰ νερά της γίνονται τελείως καὶ
δὲν μένει παρά ἕνα στομάχι καθαροῦ πά-
γου κάτω ἀπὸ τὸ ὅπου ἐρρίσκονται πα-
γωμένα ψάρια. Νερὸ δὲν μένει οὔτε στα-
γόν!

Ἐπειτα διώκε, ἀγνωστον πῶς, τὰ νερά
ξανάρχονται καὶ γίνονται τὴν λίμνη, ποῦ
παίρνει πάλι τὴν συνήθειά της ὡς πρὸς
τὸ περιεργὸ αὐτὸ φαινόμενο πιστεύεται ὅτι
θὰ ἐπαναληθῇ τὸν ἐρχόμενον χειμῶνα.

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟ ΠΥΛΙ

Κατὰ τὴν διάρκεια τῶν τελευταίων ἀ-
νακαλύψεων ἐν Μεσοποταμίᾳ ἐρέθη-
κε ἕνας κύλινδρος ἀπὸ διάφανον γυᾶλι,
ποῦ θεωρεῖται τὸ ἀρχαιότερον τοῦ κόσμου.
Τὸ γυᾶλι αὐτὸ κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἐλ-
κῶν, ἔχει κατασκευασθῇ 2,700 χρόνια πρὸ
Χριστοῦ.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΤΕΡΟ ΠΟΥΛΙ

Τὸ μικρότερον πτηνὸ τοῦ κόσμου λέγε-
ται «πουλί σιαράνδι» καὶ τὸ σῶμα
τοῦ δὲν εἶναι μεγαλύτερον ἀπὸ μείλισσαν. Τὸ
πουλί αὐτό, ποῦ εἶναι μοναδικὸν στὸν κόσμον
ἐρίσκει ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως ὀρθοῦ
λόγον τοῦ Μπελφόρ. Τὸ μικροσκοπικὸν πτη-
νὸν καταγίνεται ἀπὸ τὰ νύχια Σαμῶα καὶ
εἶναι τὸ μόνον ποῦ ἔχει νὰ μεταφερθῇ
ὡς τὴν Εὐρώπην.

Ἡ συντήρησις του εἶναι πάρα πολὺ δύσ-
κολη. Πρέπει νὰ ἐρίσκει πάντοτε σὲ μιὰ
θερμοκρασίαν 30 βαθμῶν καὶ τρέφεται μὲ
μέλι καὶ γάλα συμπυκνωμένο. Ὁ ὄργανο-
νισμός του εἶναι τόσο λεπτός, ὥστε ἀν με-
νῇ ἐπὶ δύο ὥρας χωρὶς τροφὴν ὑπάρχει
κίνδυνος νὰ φοβήσῃ ἀπὸ αἰτία.

τὸ μέγεθος τῆς θυσίας τὴν ὅποια θὰ
κάμῃ...

Καί, δίχως νὰ κινηθῇ περισσότερο,
δέχεται!

Ἡ ἱστορία γράφει τὴς ἀκόλουθες
λεπτομέρειας γιὰ τὸ τέλος τοῦ κουρ-
σάρικου αὐτοῦ εἰδυλλίου:

Ὁ Σεῖδ πασάς, πιστὸς στὸ λόγο
του, ἐλευθέρωσε τὸν γενναῖον Κονρά-
δο. Καὶ ἐπιβιβάζοντάς τον σὲ ἕνα
πλοῖο, μαζί μὲ τὴν Μεδώρα, τοὺς ἀ-
φῆσε νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἐλεύθεροι ὅ-
που ἤθελαν...

Η ΠΑΤΡΙΚΗ ΣΤΟΡΗ ΕΝΟΣ ΨΑΡΙΟΥ

Εἰς ἀπὸ τὰ πρὶ ἐνδιαφέροντα ψάρια ποῦ
ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ οἱ στίς λί-
μνες τῆς Αἰθιοπίας εἶναι τὸ Φιλάπτιον. τὸ
ἀρσενικὸν τοῦ ὁποῦ ἔχει ὑπερβολικὰ ἀνε-
πτυγμένον τὸ πατρικὸ αἰσθημα. Καὶ εἶναι
πραγματικὰ συγκινητικὸ τὸ ἐνδιαφέρον
τοῦ ψαριοῦ αὐτοῦ γιὰ τὰ παιδιὰ του.

Μόλις τὸ θηλυκὸ γεννήσῃ τ' αὐτὰ ὁ
ἀρσενικός τὰ μαζεύει στὸ στομάχι του καὶ τὰ
κλωσάει ἐκεῖ ἐπὶ 5 ἕως 6 μέρες συνεχῶς.
Μπορεῖτε νὰ προσφέρετε στὸ ψάρι αὐτὸ
τὸν καλύτερον μεζέ, ἀλλὰ δὲν θ' ἀνοίξῃ
τὸ στομάχι του γιὰ νὰ τὸν φάῃ, γιὰτὶ ἔ-
ρει ὅτι θὰ τοῦ φύουν τὰ αὐγά καὶ προτι-
μᾷ νὰ πεῖναι. Μόνον μετὰ τὸ τέλος τῆς
ἐκκολάφσεως, ὅταν σκάσουν τ' αὐγά καὶ
ἐγνοῦνται τὰ μικρὰ ψαράκια, τότε ὁ πατέρας
ἀποφασίζει νὰ φάῃ. Τὰ ψαράκια διώκε δὲν
ἀπομακρύνονται πολὺ καὶ ἐπιστρέφουν πάλι
στὸ πατρικὸ καταφύγιον ὅπου μένουν
ὡς ποῦ νὰ μεγαλώσουν ἀρκετά.

ΜΗ ΒΑΣΑΝΙΖΕΤΕ ΤΑ ΖΩΑ!

Μια ἐταιρεία προστασίας ζώων ἔδωσε
δείγματα μεγάλης ψυχολογικῆς ὀξύ-
δερκειας στὴν ἐνστάση μιᾶς ἐκκλήσεως πρὸς
τὸ κοινὸν γιὰ νὰ ἴσῃ κακοποιῇ τὰ ζῶα.
Ἄντι νὰ περιορισθῇ ἡ σὺν συνήθειες τυ-
πικῆς φράσεως «ἀγαπᾷτε καὶ προστατεύ-
ετε τὰ ζῶα κλπ. ἡ ἐταιρεία αὐτὴ εἶπε
καθάρως ὅτι ἡ κακοποιήσις τῶν ζώων ἔχει
ἀμεσον ἀ

Παρά τὸ πλευρὸν τῶν ἀνδρῶν

Ἕνα στράτευμα στοργῆς καὶ τρυφερότητος

Ἡ συμβολὴ τῶν γυναικῶν
στὰ πολεμικὰ μέτωπα

Εἶναι ἄγνωστον ἀκόμη ποιά
νέα ὅπλα, ποῖες καινούργιες
ἐκπλήξεις θὰ μᾶς ἀποκαλύψῃ
ὁ σημερινὸς πόλεμος, ποὺ ἐ-
ξέσπασε στὴν Εὐρώπῃ. Ἀλλὰ
μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἐκ-
πλήξεις του εἶναι ἀσφαλῶς ἐ-
κείνη ποὺ ἀφορᾷ τὸν ρόλο τῶν
γυναικῶν σ' αὐτόν.

Δὲν εἶναι καμιά ὑπερβολὴ
τὸ ὅτι, στὴ Γαλλία καὶ τὴν
Ἀγγλία ἰδίως, οἱ γυναῖκες
μάχονται, ὅχι βέβαια ὡς οἱ
ἄνδρες, ἀλλὰ παρὰ τὸ πλευρὸν
τῶν ἀνδρῶν. Αὐτὸ ὑπῆρξε τὸ
ἀποτέλεσμα τῆς πελώριας ἐθε-
λοντικῆς ἐπιστρατεύσεως τῶν
γυναικῶν, ποὺ ἐγένε στίς δύο
αὐτὲς χώρες ταυτόχρονα μετὰ τὴν
κηνητοποίησιν τοῦ κυρίως στρα-
τοῦ.

Πραγματικά, θὰ μπορούσε νὰ
πῇ κανεὶς ὅτι ἡ Γαλλία καὶ ἡ
Ἀγγλία, διαθέτουν σήμερα ἕ-
να στρατὸ γυναικῶν, ποὺ εἶ-
ναι ἰσάριθμος μετὰ ἐκείνον ποὺ
μάχεται στὸ μέτωπο.

Ὁ ρόλος τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ
εἶναι μέσα στὸ πλαίσιον τῶν
γυναικείων ἱκανοτήτων. Εἶναι
ἕνας «στρατὸς τρυφερότητος,
στοργῆς, ἀφοσιώσεως καὶ συ-
χνὰ μάλιστα αὐτοθυσίας.

Ἀπὸ τὴν γυναῖκα δὲν μπο-
ρεῖ κανεὶς νὰ ζητήσῃ νὰ πο-
λεμήσῃ μετὰ τὸ ὅπλο στὸ χέρι,
μολοντὶ ὁ τελευταῖος ἰσπανι-
κὸς ἐμφύλιος πόλεμος μᾶς ἔ-

δωσε ἕνα πλῆθος τέτοιων πα-
ραδειγμάτων. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ
ἐπιστρατεύσις τῶν γυναικῶν
ἦταν πρὸ πολλοῦ μιὰ ἐπιστράτευ-
σις τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν χα-
ρισμάτων τῆς γυναικείας ψυ-
χῆς, ποὺ εἶναι ἀνεξάντλητα.

ΛΟΧΟΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ἀλλὰ πῶς εἶναι ὁργανωμέ-
νος καὶ πῶς λειτουργεῖ αὐτὸς
ὁ στρατὸς;

Πρόκειται περὶ ἐνὸς μικροῦ
θαύματος, ποὺ συνετελέσθη
χάρη στὴν πρωτοβουλία ὠρι-
μένων γυναικῶν, ὅπως εἶναι
ἐξαφνα στὴν Ἀγγλία ἡ κόρη
τοῦ ἀρχιστρατήγου Γκόντ καὶ
ποὺ ἐπραγματοποιήθη μετὰ
ταχύτητα καταπληκτικῇ.

Κάθε λόχος ποὺ θρῖσκεται
στὴ γραμμὴ Μαρνὸ ἢ στὰ ἄλ-
λα σημεῖα τοῦ μετώπου ἔχει
καὶ ἕνα ἀντίστοιχο λόχο γυ-
ναικῶν, ποὺ θρῖσκεται σὲ κά-
ποια πόλιν τῆς Γαλλίας, τῆς
Ἀγγλίας ἢ τῆς Σκωτίας.

Ὁ λόχος αὐτὸς ἔχει τὴν ἴ-
δια δύναμι γυναικῶν καὶ διοι-
κεῖται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπο.
Κάθε στρατιώτης τοῦ μαχομέ-
νου στὸ μέτωπο λόχου ἔχει
μιὰν ἀδελφὴν μεταξὺ τοῦ λόχου
αὐτοῦ τῆς στοργῆς καὶ τῆς τρυ-
φερότητος.

Ἡ πρώτη ὑποχρέωσις μιᾶς
γυναικῆς ποὺ ὑπηρετεῖ σὲ ἕ-
ναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς λόχους
εἶναι νὰ ἀλληλογραφῇ τακτικά
μετὰ τὸν «ἀδελφὸν» τῆς, ποὺ θρῖ-
σκεται στὸ μέτωπο, νὰ φρονι-
μίξῃ νὰ τὸν πληροφορῇ γιὰ τὴν
κατάστασιν τῆς οἰκογενείας τῶν

καὶ τὴν πορεία τῶν ὑποθέσεών
του καὶ γενικά νὰ τοῦ παρέ-
χῃ ὅλη ἐκείνη τὴν ἠθικὴ ἐνί-
σχυσι ποὺ μιὰ γυναῖκα ἔχει
νὰ παρέχῃ σ' ἕνα ἄνδρα.

Εἶναι ὁ παρήγορος ἀγγελὸς
του, μιὰ ἀδελφὴ ψυχῆ τῆς δι-
κῆς του ψυχῆς, ποὺ φροντίζει
πάντα νὰ γλυκαίνῃ τὸν πόνο
του, νὰ τοῦ μεταδίδῃ ἐλπίδες
καὶ νὰ τὸν κινήσῃ νὰ θρῖσῃ
λιγότερο σκληρῇ τῇ ζωῇ τοῦ
ἀνθρώπου ποὺ πολεμᾷ καὶ ποὺ
περιορίζεται σὲ κάθε του στιγ-
μὴ καὶ σὲ κάθε θῆμα ἀπὸ τὸ
θάνατο.

ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΑ ΠΟΛΥΤΙΜΑ ΔΩΡΑ

Ἀλλὰ δὲν περιορίζεται μόνο
σ' αὐτὰ ὁ ρόλος τῶν γυναικῶν
ποὺ ἀνήκουν σ' αὐτοὺς τοὺς
λόχους.

Κατορθώνουν ἀκόμη μετὰ τὴν
ἐργασία καὶ τὶς φροντίδες
τῶν νὰ στέλλουν στοὺς μαχομέ-
νους στρατιώτες μερικὰ ἀπὸ τὰ
πράγματα ἐκεῖνα ποὺ τὸ ἐπίση-
μο κράτος εἶναι ἀδύνατον νὰ
τοὺς δώσῃ.

Φαντάζεσθε, ἐξαφνα, τὴ χα-
ρὰ ἐνὸς στρατιώτου, ποὺ ξη-
μεροβραδυάζεται μετὰ τὸ ὅπλο
στὸ χέρι, ὅταν ἕνα πρωὶ τὸν
καλέσῃ ὁ λοχαγὸς του, γιὰ νὰ
τοῦ δώσῃ ἕνα μάλ्लινο τρικὸ
πλεγμένο ἀπὸ τὰ χέρια τῆς
«ἀδελφῆς» του, ἕνα ζευγάρι
πλεκτὰ γάντια, ἕνα μικρὸ σπι-
τικὸ γλῆκισμα, μερικὲς σοκο-
λάτες, μιὰ σατσάρα, ἢ ὅ,τι
δήποτε τέλος;

Καὶ δὲν εἶναι αὐτὰ τὰ μόνα
πράγματα ποὺ θγαίνουν ἀπὸ
τὰ χέρια τῶν γυναικῶν — ἀ-
δελφῶν τοῦ γαλλικοῦ καὶ τοῦ
ἀγγλικοῦ στρατοῦ.

Διοργανώνουν συχνὰ εορτές,
παραστάσεις, συναυλίες κ.λ.π.,
καὶ μετὰ τὰ ἔσοδα ποὺ πραγματο-
ποιοῦν κατορθώνουν νὰ στέλ-
λουν στοὺς ἐνόπλους «ἀδελ-
φούς» τῶν βιβλία, τσιγάρα, ἄλ-
μπουμ, ἕνα σωρὸ ἄλλα μικρο-
πράγματα, ποὺ, ἐνῷ στοιχί-
ζουν πολὺ λίγα πράγματα σ' ἐ-
κείνες ποὺ τὰ στέλλουν, παίρ-
νουν μιὰ τεράστια σημασία στὰ
μάτια ἐκείνου στὸν ὁποῖον ἀ-
πευθύνονται.

ΗΡΩΙΚΕΣ ΑΥΤΟΘΥΣΙΕΣ

Παράλληλα πρὸς τὴν ὁργά-
νωσιν αὐτῶν τῶν γυναικείων λό-
χων λειτουργεῖ ἐπίσης μιὰ ἄλ-
λη θαυμασία ὁργάνωσις, ποὺ
δὲν τονώνει ἀπλῶς τὸ ἥθικόν

τῶν μαχομένων, ἀλλὰ στρατο-
λογοῦν τὰ μέλη τῆς μεταξὺ
τῶν γυναικῶν ἐκείνων ποὺ εἶ-
ναι ἔτοιμες νὰ θυσιάσουν τὰ
πάντα, γιὰ νὰ σώσουν τὴ ζωὴ
ἐνὸς στρατιώτου.

Πρόκειται γιὰ τὴν ὁργάνω-
σιν τῶν γυναικῶν ποὺ προσφέ-
ρουν τὸ αἷμα των γιὰ τὴν σω-
τηρίαν τῶν τραυματιῶν.

Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ μόνον ἡ
πρόθυμος προσφορά. Χρειάζε-
ται ἀκόμη τὸ προσφερόμενο αἷ-
μα νὰ εἶναι κατάλληλον.

Καὶ βλέπει κανεὶς συγκινη-
τικὸ θέαμα στὰ εἰδικὰ λατρεία,
ποὺ ἔχουν ἰδρυθῇ πρὸς τὸ σκο-
πὸ αὐτὸ καὶ στὰ ὁποῖα γίνε-
ται ἡ ἐξέτασις τοῦ προσφερο-
μένου αἵματος.

Γυναῖκες ποὺ ἡ προσφορὰ
τῶν ἔγινε δεκτὴ φεύγουν γε-
μάτες χαρὰ, μετὰ τὴν ψυχὴ πλημ-
μυρισμένη ἀπὸ ἀγαλλίασιν καὶ
εὐτυχίαν, γιὰτὶ θὰ μπορέσουν
καὶ αὐτὲς νὰ κάμουν κάτι, γιὰ
νὰ μετριάσουν τὴν ἔκτασιν τοῦ
ὀλέθρου καὶ τῆς συμφορᾶς, ποὺ
ἀπλώθηκε ἐπάνω στὴν ἀνθρω-
πότητα.

Ἄλλες πάλι φεύγουν σκυ-
φτές καὶ περὶλυπες. Τὸ αἷμα
τῶν δὲν ἐκρίθη κατάλληλον. Ἡ
αὐτοθυσία των εἶναι μάταιη
καὶ περιττή.

Τὸ ὅτι ἕνα αἷμα μπορεῖ νὰ
κριθῇ κατάλληλον καὶ ἕνα ἄλλο
ὄχι, δὲν πρέπει νὰ σὰς φανῇ
παράξενο. Οἱ λατροὶ κατατάσ-
σουν τὸ ἀνθρώπινον αἷμα σὲ
τέσσαρες κατηγορίας καὶ σὲ
κάθε ἀρρωστο πρέπει νὰ ἐξευ-
ρεθῇ τὸ ἀντίστοιχο αἷμα.

ΓΑΜΟΙ.. ΔΙΑ ΠΛΗΡΕΞΟΥ- ΣΙΩΝ

Μία ἀκόμη ἐπιτυχία τῶν γυ-
ναικείων αὐτῶν ὁργανώσεων
εἶναι μιὰ ἐγκύκλιος ποὺ ἐξε-
δόθη τελευταία ἀπὸ τὸ Ὑπου-
ργεῖον Στρατιωτικῶν τῆς Γαλ-
λίας.

Μετὰ τὴν ἐγκύκλιον αὐτὴ ἐπε-
τρέπη στοὺς στρατιώτες ποὺ
θρῖσκονται στὸ μέτωπο νὰ παν-
τρεύωνται διὰ πληρεξουσίου,
ὅπως γινότανε καὶ κατὰ τὸν
Μεσαίωνα.

Τὸ μέτρον αὐτὸ ἐλήφθη διότι
λόγω τῆς αἰφνιδιαστικῆς ἐπι-
στρατεύσεως, πολλοὶ γάμοι ποὺ
ἐπρόκειτο νὰ γίνουν ἐματαιώ-
θησαν.

Ἐδωκε ὅμως ἀφορμὴ στὴ
γυναικεία αὐτοθυσία νὰ φθά-
σῃ ὡς τὸ ὑπέρτατο αὐτῆς ση-
μεῖο. Γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς
γάμους αὐτοὺς, ἔγινεν ἕνα πλῆ-
θος ἄλλων γάμων μεταξὺ
στρατιωτῶν ποὺ ὑπηρετοῦν στὸ
μέτωπο καὶ κοριτσιῶν ποὺ θρῖ-
σκονται στὸ ἐσωτερικόν.

Ποιά μεγαλύτερη αὐτοθυσία
ὑπάρχει γιὰ μιὰ νέα νὰ παν-
τρευθῇ ἕνα ἄνδρα ποὺ σχεδὸν
δὲν τὸν ξέρῃ.

Χάρη στὴ γυναῖκα, ὁ σημε-
ρινὸς πόλεμος ἔχει χάσει ἕνα
μεγάλον μέρος ἀπὸ τὴν βαρβα-
ρότητα του. Πλαί στίς δυνά-
μεις τοῦ ὀλέθρου, ἐργάζονται
οἱ δυνάμεις τοῦ καλοῦ, τῆς αὐ-
ταπαρνήσεως, τῆς ἀγάπης...
Μέσα στὴ θύελλα κάποια φρι-
κτενὴ καὶ θερμὴ ἀκτίς ἤλιου...

M. N. ΣΕΝΟΣ

Ἀυτότελῆς τρυφερὴ νομβέλλα ὑπὸ ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΥΝ

Μιὰ τρομερὴ διαπίστωσις

Ἡ Ἐλεν ἐκάθησε σὲ μιὰν ἀπόμερη γωνιά τῆς δημοσίας δι-
βιβλιοθήκης, ἔπλεξε ἕνα περιοδικὸ καὶ ἀρχισε νὰ τὸ ξεφυλ-
λίξῃ μηχανικά, χωρὶς νὰ τὸ διαβάσῃ. Ἐπειτα τὸ περιο-
δικὸ ἔπεσε στὰ γόνατά της καὶ ἡ Ἐλεν, χωρὶς πάλιν νὰ τὸ κα-
ταλάβῃ, ἀρχισε νὰ παίζῃ μετὰ τὸ πέτσινο χέρι τῆς τσάντας της.

Ἐκανε ἀπεγνωσμένες προσπάθειες νὰ θρηνήσῃ τὴ σκέψιν τῆς
ἀπὸ τὴν δίνῃ τῶν κομματοσμένων στοχασμῶν ποὺ τῆς ἀρρω-
σταίνουν τὴν ψυχὴ. Στὴν παραχρῆ τῆς, ἔβγαλε νὰ βεθ τὴ δύναμιν
γιὰ νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ σπίτι της. Καὶ δὲν μπορούσε νὰ θυμῇ
πῶς εἶχαν ἔρθει ἐκεῖ πέρα.

Οἱ διαβάτες, ἡ κίνησις τῶν δρόμων καὶ τὸ χλωμὸ φῶς τῆς
ἀνοιξιᾶτικῆς μέρας τῆς φαινόταν ὡς ψεύτικα. Θυμῶταν πῶς
εἶχε δοκιμάσει τὸ ἴδιον ἀκριβῶς συναίσθημα πολλὰ χρόνια πρὶν,
ὅταν ἦταν μικρὸ παιδί, ὅταν ἐπερίμενε τὴν ἀναπόφευκτὴ τι-
μωρία τοῦ πατέρα της ὕστερα ἀπὸ μιὰν ἀταξία. Καὶ τῆς ἐρχό-
ταν ἀκόμη στὸ νοῦ τὸ σπῆτι μετὰ τὸν κῆρυ γύρω, καὶ τῆς ψηλὲς
καστανιᾶς, ὅταν σὲ ὄνειρο.

Ἔτσι καὶ τώρα ἀντιμετώπιζε μιὰ τιμωρία. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ
φορὰ ἦταν πολὺ πρὸ αὐστηρῆς, ἀμείλικτῆς στὴ σκληρὴ πραγματι-
κότητα. Καὶ τῆς φαινόταν πολὺ ἄδικο νὰ τὴν ὑποστῇ τώρα αὐτὴ
τὴν τιμωρία, ἀφοῦ μπορούσε νὰ γίνῃ μιὰ ἀναβολή.

Τὴν περασμένη νύκτα εἶχε ἀποφασίσει νὰ χαρίσῃ στὸν ἐαυ-
τόν της μιὰ χρονιά ἐλεύθερη, ξέγνοιαστὴ, εὐχάριστη, χω-
ρὶς φροντίδες καὶ στενοχώριες. Εἶχε πάρει τὴν ἀπόφασιν ὅσοι-
ρα ἀπὸ μύριους διστηγμούς, ἀφοῦ ἀκουσε τὸν ἐφημέριον νὰ τῆς
ἀναφέρει μετὰ τρόπο τὴ φιλία τοῦ Φίλιπ μετὰ τὴν Σάλυ Ρίβς, ἀφοῦ
ὑπόμεινε καρτερικὰ τὶς δυσκολίες ποὺ ἀντίκρουε στὴν ἀνατρο-
πὴ τῶν δύο μικροτέρων παιδιῶν της.

Στὸ τέλος ὅμως πῆρε τὴ μεγάλη ἀπόφασιν: Στὰ γενεθλιά της
—τὴ γελήγορα, ἀλήθεια, ποὺ πέρασαν αὐτὰ τὰ τριαντάξιν χρό-
νια!— θὰ ἐπαίρνε τὴν κληρονομία τῆς θείας της Ἀμέλιας, καὶ
θὰ χαίρονταν ἐπὶ τέλους δώδεκα ἐλεύθερους μῆνες, ὅς γινό-
ταν πάλιν ἡ Ἐλεν Ρέινολντς, μιὰ γυναῖκα μετὰ ἀτομικότητα. Θὰ
γλεντούσε, θὰ δημιουργοῦσε καινούργιες φιλίες, θὰ ἐγνώριζε
νέους τύπους, θὰ μπορούσε ν' ἀνταμείψῃ τὸν ἐαυτόν της γιὰ

ὅλη τὴν πενηχρότητα καὶ τὴν ἀπογοήτευσιν τῆς ζωῆς της. Μὰ
ὅλ' αὐτὰ ἦταν σχέδια καὶ ἐλπίδες, πολλὰ μακριὰ ἀπ' τὴν πραγ-
ματικότητα!

Πρὶν ἀρχίσῃ αὐτὴ τὴ μαγικὴ, ἐλεύθερη χρονιά, ἔπλεξε στὸν
γιατρὸ, γιὰτὶ αἰσθανόταν τὸν ἐαυτόν της κουρασμένον. Καὶ ἡ-
θελε νάναι γερὴ καὶ δυνατὴ.

Ὁ δόκτωρ Μακάρθυ, οἰκογενειακὸς φίλος καὶ πολλὸ συμπα-
θητικὸς ἄνθρωπος, τὴν ἐξέπληξε ἀπότομα ἀπὸ τὸ γλυκὺ ὄνει-
ρό της.

—Δὲν ξέρω πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ, Ἐλεν, τῆς εἶπε, ἀλλὰ δὲν
πρέπει νὰ σὲ γελᾶσω. Παραμέλησες πολὺ τὸν ἐαυτόν σου καὶ ἡ
ἀρρώστεια ἐσκῆψε θαθεῖα τὰ θεμέλια τῆς ζωῆς σου. Στὴν κα-
τάστασιν ποὺ θρῖσκεσαι τώρα, θὰ μπορέσης νὰ ζήσης ἕνα χρό-
νο ἀκόμη, ὅχι παραπάνω.

Φαινομενικὰ ἡ Ἐλεν δέχθηκε ψύχραμα αὐτὴ τὴν εἰδησιν. Τὰ
λεπτὰ χαρακτηριστικά της ἐμεῖναν ἀτάραχα καὶ καμμιὰ ἀνη-
συχία δὲν ἐθόλωνε τὸ ἀπαλὸ βλέμμα της. Τίποτε δὲν ἐπρόδιδε
τὸ ἐσωτερικὸ τράνταγμα τοῦ ἐγὼ της.

—Ὅλοι μας κάποτε θὰ φύγωμε γιὰ τὸ τελευταῖον ταξίδι, εἶπε
ἀπλᾶ.

Καὶ ἡ κοινὴ αὐτὴ, χιλιοεπιτομένη φράσις ἀντήχησε τόσο ἤρε-
μα, μ' ὅλον τὸν ἀθρόμβον κρυφὸ σπαραγμὸ τῆς, ποὺ ὁ γιατρός
συγκινηθῆκε. Τὴν ἐκύτταξε γιὰ λίγο ἀμίλητα, μετὰ καλωσύνη,
ὅς ν' ἐπαινοῦσε τὴν καρτερία της, καὶ μετὰ ἐπρόσθεσε:

—Θέλω νὰ πᾶς καὶ σ' ἕναν εἰδικόν.

—Θὰ κάμω ὅ,τι μοῦ πῆτε, ἀπήντησε ἡ Ἐλεν. Μόνο σὰς πα-
ρακάω, γιατρέ, μὴν πῆτε τίποτε στὸν Φίλιπ καὶ στὰ παιδιά.

Ὁ δόκτωρ Μακάρθυ ἀκούμπησε ἀπαλὰ τὸ στιβαρὸ χέρι του
στὸν ὄμο τῆς νέας γυναίκας.

—Ἐχεις δικήν, κορίτσι μου, τῆς εἶπε. Ἀφῆσέ τους νὰ εἶναι
ὅσο μποροῦνε πρὸ πολλοῦ εὐτυχισμένοι.

Ἡ μεγάλη ἀπόφασιν

Ἡ Ἐλεν ἐστέναξε θαθεῖα στὴν ἀπόμερη γωνιά τῆς ἐρημῆς
διβιβλιοθήκης. Ἐβγαλε τὰ γάντια της καὶ ἀρχισε νὰ παί-
ξῃ μετὰ τὸ διαμαντένιον δαχτυλίδι, ποὺ ἔλαμπε ἀδιάκοπα
στὸ κρινένιον τῆς δαχτύλου ἀπ' τὴν ἡμέραν τὸν ἀρραδῶνων της
μετὰ τὸν Φίλιπ.

«Ἡ Στὶβ θὰ πάρῃ αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι», ἐσκέφθηκε ὀδύρῃ
καὶ ἀμέσως ἀνατρίχασε. Ἐρριξε μιὰ ματιά στὸν σκονισμένον
καθρέφτη τοῦ ἀναγνωστηρίου ποὺ κρεμόταν ἀπέναντί της. Ἦ-
ταν παράξενο καὶ ὅμως ἀληθινόν· δὲν φαινόταν γιὰ ἀρρωστη-
μάδα της δὲν ἦταν ἀσυνήθιστη, γιὰτὶ ἡ καστανοξανθὴ ὀμορφιά
τῆς δὲν τῆς εἶχε πᾶρῃ χαρίσει πλοῦσια χρώματα.

Μ' ὅλη τὴν ἐντασιν τῶν νεύρων της, στὴν τρομερὴ ἀποκαλύ-
ψιν, κατάλαβε ὅτι ἡ ἡλικία της προδινόταν ἀπὸ μερικὲς ἀσημέ-
νιες τριχὲς ἀνάμεσα στὰ πικνὰ κυματιστὰ μαλλιά καὶ ἀπὸ κά-
ποιες ἀραιὲς καὶ ἀδιόρατες ρυτίδες ποὺ αὐλάωναν τὸ γλυκὸ
πρόσωπό της καὶ χαρίζαν σημάδια πόνου στὴν εὐγενεῖά της
καὶ πολὺ λίγο νεανικὴ μετὰ τὴν πολμηρὴ ἐκφρασί, τῆς ἐντονης
ματιῶς της.

Ὅταν πρωτόνοιωσε τὴν ἀδυναμία τοῦ ὁργανισμοῦ της ἀμέ-
σως παράτησε τὸν ἀθρόμβον τῆς νεότητος καὶ τὸ κέφι, καὶ
δὲν ἔκανε τίποτε γιὰ νὰ διατηρηθῇ δραστήριη καὶ φαιδρὴ. Ἄλλως
ὄχι; Ἐκόντευε λοιπὸν νὰ φθάσῃ στὴν ἐπικίνδυνον καὶ φαιδρὴ τῆς
ζωῆς της πάντα ὁμορφῇ, ἀρχοντικῇ, ἀμειπτῇ, χωρὶς νάχη νοιώ-
σῃ πλέρεια τὴν χαρὰ καὶ τὴν γλυκύτητα τῆς ζωῆς.

Μετὰ τὸν ἴδιον σκληρὸ τρόπο ποὺ ἐσχεδιάζε χθὲς πῶς θὰ περ-
νοῦσε τὴν ἐλεύθερη χρονιά της, ἀντίκρουε σήμερον ἕνα
φρικτὸ ἕνα περιωρισμένον μέλλον. Μετὰ ἕνα χρόνο ἐπρόκειτο
αὐτὸ τὸ λεπτόν, αὐτὴ ποὺ ζοῦσε καὶ ἀνέπνευε, θὰ θρῖσκεταν...

Στὴ συνειδήσιν της ἡ Ἐλεν εἶχε νοιώσει πολὺ θαθεῖα τὸ φο-
βὸ τοῦ θανάτου. Αὐτὴ ἦταν ἡ μυστικὴ ἀδυναμία τῆς ραγισμέ-
νης της υπάρξεως. Δὲν θυμόταν ἀπὸ πότε εἶχε ἀρχίσει νὰ φο-
βάται τὸν θάνατον. Ἴσως ἀπὸ τὴν κηδείαν κάποιου ξεχασμένου
λουιδίου καὶ οἱ θλιβερὲς διακυβερνέτες ὁμιλίες, εἶχαν ποτὶς
σκεφθῇ λογικὰ γιὰ τέτοια πράγματα.

Ἴσως πάλιν, μικρὴ ἀκόμα, εἶχε διαβάσει τέτοια βιβλία ποὺ
ἀναπόφευκτο τέλος της. Ὅποια καὶ ἂν ἦσαν τῆς ζωῆς καὶ στὸ
θρῖσκόνταν ἐκεῖ φωλιασμένοι ἀπὸ ἀντίκρουε στὴν ἀνατρο-
πὴ τῶν δύο μικροτέρων παιδιῶν της.

Φοβότανε τόσο πολὺ!.. Ὅχι, δὲν ἔπρεπε, δὲν ἤθελε νὰ πε-
τά!.. Τώρα πᾶ δὲν ὑπῆρχε κινδυνὸς γιὰ τὴν κατὰ τὸν κόσμο,
αὐτὸν ποὺ τῆς φαινόταν πρὸ καλὸς καὶ ὁμορφος παρὰ ποτὲ.

Η Έλεν έφανε επάνω στὸ τραπέζι τὸ περιοδικό, ἐπέντασε λίγο τὰ πόδια της κι' ἐνοιωσε ἀπὸ μέσα της νὰ ὀργίζεται. Ἡ ζῶη δὲν τὴν ἱκανοποίησε ἀρκεῖτα ἔως τότε. Δὲν μπόρεσε νὰ ἐκπληρώσῃ τὶς ἐπιθυμίες ποὺ εἶχαν γεννηθῇ μέσα της. Ἀκόμη καὶ τὴν ἐλευθερὴ χρονιά ποὺ εἶχε ὑποσχεθῇ στὸν ἑαυτὸ της μὲ τόση λαχτάρα, τῆς τὴν ἀρπαζάν θάναυσα καὶ τὴν ἐδίωχναν μακριὰ της, ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ κατάρθωνε τὴν πραγματοποίησης της.

Ἡ καρδιά της ἐπαναστάτησε σ' αὐτὴ τὴν ἀδικία. Ὁ θυμὸς τὴν ἐρέθισε σὰν νὰ ἦταν διεγερτικό. Τὰ δόντια της σφίχτηκαν πεισμαμέντα. Τίποτε δὲν θὰ τὴν ἐμπόδιζε νὰ κάμῃ τώρα αὐτὸ ποὺ ἤθελε. Θὰ περνοῦσε χωρὶς φροντίδες τὴ χρονιά στὸ σπίτι της. Θὰ ζοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτὸ της, ἀκριβῶς ὅπως τὸ εἶχε σχεδιάσει, χωρὶς νὰ νοιάζεται γιὰ τίποτα, χωρὶς νὰ βασανίζεται ἀπ' τὴ ζήλεια καὶ τὶς λογομαχίες, θὰ ζοῦσε ἐγωϊστικὰ ὅσον καὶρ ἀκόμα θὰ χτυποῦσε ἡ καρδιά της.

« Ἀφ' οὗ τοῦ νὰ εἶναι ἐντυχιμένοι, εἶχε πῇ ὁ δόκτωρ Μακάριον μιλώντας γιὰ τὴν οἰκογένειά της... Ναι, ἀλλὰ δὲν ἦταν ἐντυχιμένοι, τὸ ἤξερε. Ποτὲ δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ τοὺς ἱκανοποιήσῃ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἐλπίζῃ ὅτι μέσα σὲ μιὰ χρονιά θὰ ἦταν δυνατόν νὰ μεταμορφώσῃ εὐχάριστα τὸ σπίτι της. Ἦταν πολὺ ἀργά. Δὲν μποροῦσε νὰ κερδίσῃ πάλι τὸν Φίλιπ, μέσα σὲ δώδεκα σύντομους μῆνες, οὔτε νὰ κατακτήσῃ τὰ παιδιά ποὺ εἶχαν ἀνένδοτα ἀντισταθῇ σ' ὅλες τὶς προσπάθειες.

Ὅχι, δὲν μποροῦσε τίποτα νὰ κάμῃ, γιὰ κείνους καὶ ἑπ' αὐτῶν νὰ σκεφθῇ λιγάκι καὶ τὸν ἑαυτὸ της. Μὰ καὶ ὅταν ἀκόμα ἀποφάσιζε νὰ ἐφαρμόσῃ αὐτὸ τὸ ἐγωϊστικό, τὸ ταπεινωτικό σχέδιο γιὰ νὰ διώξῃ τὴ σκοτεινιά ποὺ ἀπλόωνταν μπροστά της, ἐνοιωσε θαθεῖα ὅτι ἤθελε νὰ βροῦκεται στὸ σπίτι της. Μ' ὅλο ποὺ μεταξύ τους δὲν ὑπῆρχε ἡ παραμικρὴ ὁμιλία, δὲν μποροῦσε νὰ βλέπῃ νὰ διαβαίνουν αὐτοὶ οἱ τελευταῖοι μῆνες μακριὰ ἀπ' τὸν Φίλιπ, ἀπ' τὸ γυῖο της, ἀπ' τὶς κόρες της. Ἀναγνώρισε θαθεῖα στὴν ψυχὴ της, ὅτι ἐνοιωσε στοργὴ γιὰ τὰ τόσα τοὺς ἐλαττώματα.

Ἡ Έλεν ἐδίωξε κάθε ἄλλη σκέψι, γιὰ νὰ θυσιάζῃ στὴ θύμῃ ἄλλων εἰκόνας καὶ νὰ προσπλῶσῃ τὸ μυαλό της στὸ φλόαρο νεανικὸ στοματάκι τῆς Στάρ, στοῦ Ντάβιντ τὴν διαρκὴ ἀνυπακοή, στίς νόστιμες ἀταξίες τῆς μικρούλας Μπέτσου, καὶ στοῦ ἀνδρός της τὴν κακοκεφαλιά, ποὺ διαρκῶς τὸν ἔκανε νὰ βροῖσκῃ προσφασίες γιὰ νὰ πηγαίνῃ στὸ σπίτι τῆς Σάλυ Ρίβς.

Μὰ κι' ἐκείνη τώρα θὰ ζοῦσε ὅπως ἤθελε. Καὶ ἄρχιζε νὰ περιποιεῖται τὸν ἑαυτὸ της ὅσο μποροῦσε πὺ πολὺ. Πρῶτα τὸ ἱνστιτούτο καλλονῆς καὶ ὕστερα στὰ μαγαζιά: καινούργιο φόρεμα, καπέλλο, παπούτσια, νερυλίζε πολυτελέστατο. Ἡ κληρονομία τῆς θείας Ἀμέλιας ἦταν ἀρκετὴ γιὰ νὰ τῆς προμηθεύσῃ πράγματα ποὺ ἡ Έλεν ἀπὸ καιρὸ ἐπιθυμοῦσε καὶ ποὺ εἶχε ζήσει χωρὶς αὐτά. Θὰ ἔμοιαζε μὲ τὴν Σάλυ Ρίβς, ὅπως ἦταν τότε ποὺ τὴν εἶχε ἰδῇ γιὰ τελευταία φορὰ, κομψὴ καὶ θελκτικὴ. Ὅταν ἡ Έλεν δρεθῆκε ἔξω, στὸν πολυθρόνῳ φωτισμένῳ δρόμῳ, ἀισθάνθηκε τὸν ἑαυτὸ της παράξενα δυνατό καὶ ἐκπληκτικὰ καλοδιάθετον καὶ ἡσυχον.

Μιά νέα ζωή

ΤΑΝ ἐμπῆκε στὴν τραπέζια τοῦ σπιτιοῦ της, τὸ ἴδιο βράδυ, ἦταν περασμένες ἔξη. Ἡ Στάρ ἦταν ἐκεῖ, ἐτοιμὴ ντυμένη γιὰ νὰ βγῇ ἔξω, περιμένοντας δὺσημην καὶ ἀνυπόμονη, τὸν γυρισμὸ τῆς μητέρας της. Ὁ Ντάβιντ, ὁ δωδεκάχρονος γυιὸς της, ἐδιάβαζε ἕνα σατυρικό περιοδικὸ στὴν πὺ σκοτεινὴ γωνιά τῆς κάμαρας. Ἡ μικρὴ τῆς Μπέτσου, μὲ τὶς πυνκνές, ἀκατάστατες μπούφιες καὶ τὸ ὀλοστρόγγυλο προσωπάκι της, στοχαστικὰ, προσπαθοῦσε μάταια νὰ μεταμορφώσῃ ἕνα κόκκινο κουρέλι σὲ φόρεμα τῆς κόκκιλας της.

Κανένα ἀπὸ τὰ παιδιά δὲν ἐχαιρέτησε τὴν μητέρα του, καὶ ἡ Έλεν γιὰ πρώτη φορὰ παρατήρησε πῶς δὲν τὸ συνήθιζαν αὐτὸ καθόλου. Ἡ ὁμίλη ποὺ τὴν εἶχε περιζώσει πικρὴ, ὕστερα ἀπὸ τὸ τράνταγμα ποὺ ἐνοιωσε μὲ τὴν ἀποκάλυψι τοῦ γιαιτροῦ, εἶχε διαλυθῇ πιά, καὶ ἡ γυναῖκα ἦταν τώρα ἱκανὴ γιὰ τὴν πὺ ὀρθὴ καὶ ἀντικειμενικὴ παρατήρησι. Ἐξήταξε τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ γεγονότα καὶ εὗρε κατὰ παραπάνω ἀπὸ τὴν ἀξία ἐνὸς μηχανικοῦ μέλους στὴν ἀτελὴ καὶ δυσάρεστη ζωή.

Ἀναρωτιόταν γιατί αὐτὰ τὰ παιδιά ποὺ τὰχε σκληρὰ ἀναθρεφθεῖ καὶ τὰ εἶχε ἀγαπήσει μὲ ὅλη τὴν καρδιά, στέκονταν μακριὰ ἀπ' αὐτὴν ἀπὸ τὰ πρῶτα τοὺς ὁρμη. Τώρα θάφευγε μακριὰ ἀπ' αὐτά, καὶ δὲν τὰ εἶχε ποτὲ γνωρίσει κατὰ βάθος. Ἐνα κύμα φλογερῆς ἐπιθυμίας φούσκωνε μέσα της. Ἦθελε τρομερὰ νὰ τὰ προσφάσῃ διὰ προτοῦ εἶναι πολὺ ἀργά.

Ἡ Μπέτσου πέταξε χάμω τὸ ράψιμό της, θαρραλεμένη. Ἡ Έλεν, ἀπὸ ἀπλὴ συνήθεια, ἄπλωσε τὸ χεῖρ στὸ κεφάλαιό της μικρῆς καὶ τῆς εἶπε μαλακά:

—Θὰ σὲ βοηθήσω ἐγώ, μετὰ τὸ φαί.

—Δὲν ἐτοιμάσα τὸ δείπνο, εἶπε ἀπότομα ἡ Στάρ, γιατί ἤξερα πῶς ὅτι καὶ ἂν ἔκανα δὲν θάτανε σωστό.

Ἡ Έλεν παραβλεπόμενη στὸν τόνο τῆς φωνῆς τῆς μεγάλης κόρης της καὶ ἀκούσθησε ἐπάνω στὸ τραπέζι ἕνα σωρὸ πακέτα.

Ὑστερα ἐβγαλε τὸ καινούργιο της καπέλλο.

—Πόσο φαίνεσαι ἀλλαγμένη, μητέρα! εἶπε ἡ Στάρ.

Τὸ ἀπλό φῶς τῆς λάμπας χάρειψε τὶς ἀπαλὲς μπούφιες τῆς Έλεν, ποὺ στολίζαν τὸ καλοχτενισμένο κεφάλι της, τὸν κολεατικὸ μακιγιάρισμά τοῦ προσώπου της, τὴν πτυχωτὴ γραμμὴ τοῦ νέου της φορέματος.

—Σ' ἀρέσει; ρώτησε μὲ φανερὴν ἀνυπομονήσῃ γιὰ νὰ δεχθῇ τὴν ἐπιδεικμασία τῆς Στάρ.

Ἡ νέα καπέλλα εἶχε ἤδη παραδόσει τὰ δῶλα.

—Ναι, πολὺ, ἀπήντησε μὲ κάποιον δισταγμό. Μὰ φαίνεσαι τόσο διαφορετικὴ!..

Ἡ Έλεν ἐκάθισε μὲ νοσήλεια σὲ μιὰ ἄκρη τοῦ ντιβανιοῦ ἀντὶ νὰ τρέξῃ στὴν κουζίνα.

—Ἀναψε τὴ λάμπα κοντὰ σου! ἐφώνησε στὸν Ντάβιντ.

Μὰ ὁ μικρὸς ἐξακολουθοῦσε τὸ διάβασμά του χωρὶς νὰ κουνηθῇ.

—Ἐσὺ διαρκῶς μὰς ἔκανες φασαρία γιὰ νὰ μὴν ξεδεύωμε τὸ ἡλεκτρικό! τῆς ὑπενηθύνσε ὁ μικρὸς.

Αὐτὴ ἡ αὐθάδεια δὲν κατάρθωσε νὰ ὀργίσῃ τὴν Έλεν. Ἐκείνητα μ' εὐχαρίστησε τὰ ῥόδινα, θερμικωμένα νύχια της. Δὲν μποροῦσε νὰ θυμῇ πότε εἶχε ἀισθανθῇ τὸν ἑαυτὸ της τόσο καλά. Βέβαια, θὰ φοβόταν ἂν ἄρχιζε πάλι νὰ σκέπτεται «γι' αὐτό». Δὲν θὰ τὸ συλλογιζόταν ποτὲ πιά!

—Τὸ ἡλεκτρικὸ εἶναι φθηνότερο ἀπ' ἐκεῖνο ποὺ θὰ μὰς στοίχισαν τὰ κουρασμένα μάτια σου. Δὲν μπορεῖς νὰ διαβάσῃς πούθεν ἀλλοῦ ἀπ' ἐκείνη τὴ γωνιά;

—Ὡστε μπορῶ νὰ καθίσω στὸ τραπέζι; μουρμούρισε ὁ μικρὸς, ἀπορρίπτοντας γιὰ τὴν εὐγενικὰ φροντίδα τῆς μητέρας του.

Ἡ Έλεν ἐκτύπησε τὴ Στάρ καὶ τὴν ὥρμησε πολὺ θελκτικὴ στὴ λάμψι τῶν δεκαοκτῶ της χρόνων. Τὸ θαυμάσιό της φόρεμα ἦταν λίγο μακρὺ γιὰ ἕνα νέο κορίτσι μὲ μιὰ παιδιαστικὴ ἔκφρασι. Μὰ ἀπόψε τῆς πῆγαινε θαυμάσια, καὶ ἡ Έλεν σκέφθηκε μὲ ἱκανοποίηση ὅτι ἡ κόρη της δὲν εἶχε τίποτε τὸ κοινὸ μέσῳ σ' αὐτὴ τὴ ροζ μουσελίνα. Ἐμοιασε πολὺ μὲ τὴ Στάρ τῶν δύο χρόνων, ὅταν ἐβγαζε τὸ σγουρὸ της κεφαλάκι μὲς ἀπὸ τὴ ρόδινη κουνοπιέρα τῆς κοῦνιας της. Ἦταν ἰδέα ἀρκετὰ ἀισθηματικὴ τοῦ Φίλιπ νὰ δώσουν στὴν κόρη τους τὸ ὄνομα Στάρ (ἀστέρι), γιατί εἶχε ἀκουστῇ ἡ πρώτη της φωνούλα τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Ἐσπερος ἀστραφτεῖ στὸν γλαυρὸ ὁρίζοντα. Τώρα, εἰς πείσμα τῆς πτυχῆς ποὺ ἐξάρωνε τὰ χεῖλη της, ἡ Έλεν ἀνεγνώρισε ὅτι τὸ ὄνομα αὐτὸ τῆς ταίριαζε περὶφημα.

—Εἰσὶν πολὺ χαριτωμένη, τῆς εἶπε. Μὲ πόσον θὰ ὀργῇ ἔξω!

Τὸ πρόσωπο τῆς Στάρ ἐμαλάκωσε ἀκούοντας τὸ ἀπρόοπτο αὐτὸ φιλοφρόνημα τῆς μητέρας της. Ὑστερα ἐνοιωσε πάλι δυσπιστία, στὴ θύμῃ τοῦ χθεσινοδραδυνοῦ κανηγά.

—Μὲ τὸν Τόμπυ Ἀντριους, ἀπήντησε ἀπότομα, ἐτοιμὴ ν' ἀντιμετωπίσῃ τὴ θύελλα.

—Γιατὶ δὲν τοῦ λὲς νῆρθ μέσῳ ὅταν γυρίζετε; ρώτησε ἡ μητέρα της. Μπορεῖς νὰ κάνῃς μερικὰ σάντουιτς, κι' ἐγὼ θὰ σὰς ἐτοιμάσω λίγο παγωτό.

Τὸ πρόσωπο τῆς Στάρ καθρέφτιζε τὴν ἐκπλήξι της, ποὺ τὴν διαδέχθηκε μιὰ ἔκφρασις εὐχαριστήσεως καὶ αὐτὴν πάλι ἡ προηγούμενη δυσπιστία.

—Ὑστερα ἀπ' αὐτὰ ποὺ εἶπες γιὰ τὸν Τόμπυ χθὲς τὸ βράδυ; εἶπε κοφτά.

—Ὅταν θὰ σὰς βλέπω ἐδῶ κοντὰ μου θὰ στενοχωροῦμαι λιγότερο παρὰ νὰ ξέρω πῶς εἰσάσει ἄλλοι, ἀπῆντησε ἡ Έλεν. Πῆγαινε τώρα νὰ φᾶς κατὰ ἀφοῦ θὰ ὀργῇ. Ποῦ εἶναι ὁ μαμαπᾶς σου!

—Ἐπιτεφώνησε ὅτι θ' ἀργήσῃ γιατί εἶχε νὰ διορθώσῃ κατὰ γραφτά, εἶπε ἡ Στάρ.

Ἡ φωνὴ τῆς ἦταν ἀδιάφορη, μὰ ἕνα ἀδύνατο χρώμα φάνηκε στὰ βλεφάρων, παιδιαστικὰ μάγουλά της. Ἡ Έλεν διερωτήθηκε τί ἄρα γε νὰ εἶχε ἀκούσει γιὰ τὴν προτίμησι τοῦ πατέρα της στὴ συντροφιά τῆς Σάλυ Ρίβς. Ἡ ὑπόθεσις θὰ ἦταν τώρα γνωστὴ σὲ ὅλους. Καὶ θάταν πολὺ ἄσχημο ἂν ἡ Στάρ ἤξερε, πολὺ κακὸ ἂν ἐνοιωσε τὴ μειωμένη θέσι τῆς μητέρας της. Ἐνας δυνατός πόνος διαπέρασε τὴν ἡρεμία τῆς Έλεν καὶ γρήγορα χάθηκε. Ἦταν πολὺ ἀργά, ἀκόμα καὶ γιὰ νὰ πονέσῃ.

—Ἄργε, ὅτι θέλετε γιὰ νὰ φάτε, εἶπε στὰ παιδιά. Ἐφερα ἕνα γλυκίσμα σοκολάτας. Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ φάω τίποτα. Στάθηκε στὸν κῆπο τοῦ Κολλεγίου ν' ἀκούσῃ τὴ συνάλια κι' ἐπῆρα ἐκεῖ κατὶ. Δὲν πεινῶ καθόλου. Πηγαίνετε, παιδιά!..

Τὸ γέλιο τῆς Στάρ ἀντήχησε ἀπροσδόκητο.

—Γιατὶ τὰχυσες, Μπέτσου; Τί μοῦτρα εἶν' αὐτά; Ὅθὰ τὸ πῶ στὸν μπαμπά νὰ σοῦ τὶς δρῇ.

Ἡ Έλεν διέκρινε ἕνα θερμὸ τόνο στὴν κουβέντα τους κι' ἐχαμογέλασε.

—Μπέτσου, ἐφώνησε σὲ λίγο, φέρε μου τὸ ράψιμό σου, ἅμα φᾶς, καὶ τὸ καλαθάκι μου μὲ τὶς κλωστές. Θὰ βροῦμε λίγο μετὰξωτὸ νὰ γυρνῇμε τὸ φουστάνι τῆς κόκκιλας σου.

Ἡ μικρὴ ἤθελε κοντὰ της καὶ ἡ Έλεν παρετήρησε τὰ μαντισμένα νυχάκια της.

—Ἀκουσε, τῆς εἶπε. Ἄν ἔχῃς τὰ νυχάκια σου καθαρά καὶ τὰ μαλλάνια σου καλοχτενισμένα ἐπὶ ἕνα μῆνα, θὰ σοῦ πᾶρω μιὰ κασετίνα τοῦ ἐργοχείρου καὶ μιὰ γαλάζια κορδέλλα γιὰ τὰ μαλλιά σου.

—Ἀχ, μαμάκα μου, τί καλὴ ποὺ εἶσαι!.. ξεφώνισε ἡ Μπέτσου, κι' ἔτρεξε στὸ μάντιο νὰ πλυθῇ.

Καὶ ἡ Έλεν ἀναρωτιόταν πῶς οἱ ἀρχές της εἶχαν ἀλλάξει τόσο ριζικά! Πάντα εἶχε ἀποδοκιμάσει τὸ γλυκὸτροπο ντάντεμα τῶν παιδιῶν καὶ εἶχε ἐφαρμόσει ἕνα σύστημα πειθαρχίας καὶ ἐπιβολῆς. Μὰ τώρα ἡ ἰδέα μόνο τῶν κανόνων τῆς αὐστηρῆς ἀνατροφῆς τῆς ἦταν ἀνυπόφορη. Δὲν τοὺς θεωροῦσε σπουδαίους πιά. Ὁ κρότος τῶν πιάνων ἐφθανε ἀπ' τὴν κουζίνα συνοδευόμενος ἀπὸ φλύαρες κουβέντες καὶ γέλια, καὶ τὴν εὐχαριστοῦσε.

—Ἐσὺ!.. Δὲν σπάζουν ἔτσι τ' αὐγὸ. Στάσου νὰ σοῦ δείξω...

—Μπέτσου, κάθισε καλά!..

—Μὰ ποῦ εἶναι τὸ πιπέρι;

—Τὰ μπιζέλια κοστέρα δὲν μ' ἀρέσουν. Θέλω φασολάκια.

—Γιὰ πές, Ντάβιντ, τί πηγαίνει μ' αὐτὸ τὸ γλυκίσμα;

—Θάνα περίφημο μὲ λίγο κομπόστα ροδάκινο.

—Ἐχει δίκιο: κατέβασε τὸ δάξο. Ποιὸς τῆς φταίει τῆς μαρᾶς ἂν τὰ βρῇ ὅλα ἄδεια; Ἀς μὴ μὰς ἔλεγε νὰ φάμε ὅτι θέλουμε.

—Ἐλα, τρώγε, μὴν τὸ μετανοίωσῃ ξαφνικά!..

Τάτρωγαν ὅλα. Ἡ Έλεν χαμογέλασε μὲ τὴ λαμαργία τους. Μὰ ξαφνικά τινάχθηκε. Ἄν εἶχαν κολλήσει ὅλοι ἀπ' τὴν ἀρρώστεια τῆς; Μὰ καὶ σ' αὐτὴ τὴ σκέψι δὲν εἶδε καμμιὰ ταραχή. Μόνο ἔκλεισε ἥρεμα τὰ μάτια της.

Ὅταν τάνοιξε, ὁ Τόμπυ Ἀντριους στεκόταν δειλὰ στὴν πόρτα. Ἦταν ἕνα ὁμορφὸ παλληκάρι, μὲ πολὺ καλὸ παρουσιαστικό, καλοντυμένο, σφιχτό, μὲ μιὰ φυσιογνωμία ἀνοιχτόκαρδη καὶ τίμια. Ἦταν ἀρκετὰ μορφωμένος ἂν καὶ πολλὰς φορὲς τὸν εἶχαν διώξῃ ἀπ' τὸ σχολεῖο γιὰ τὶς τρέλλες του. Εἶχε πάντα λεφτὰ στὴ διάθεσί του, μὰ δὲν ἔκανε ποτὲ κατάχρησι τῆς εὐνοίας τῆς τύχης. Τώρα φαίνονταν φοβισμένος καὶ ἀπολογώθηκε μὲ κάποιο δυσταγμό:

—Δὲν ἤθελα νὰ μῶ στὸ σπίτι σὰν κλέφτης, κυρία Ρέινολτς, μὰ χτύπησα τὸ κουδοῦνι καὶ κανεὶς δὲν ἀκούσε. Γι' αὐτὸ ἀνέβηκα.

Ἡ Έλεν ἐκτύπησε καλὰ τὸ καλοδεμένο παλληκάρι ποὺ στεκόταν σὰν τιμωρημένο παιδί μπροστὰ της καὶ ντράπηκε. Γιατὶ αὐτὸς ὁ νέος μὲ τὸ θάρρος τῶν εἰκοσιτριῶν χρόνων τοῦ στεκόταν φοβισμένος μπροστὰ της; Στὸ μητρικὸ της ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς Στάρ εἶχε μεταβάλῃ τὸν ἑαυτὸ της σὲ δράκοντα, διόλου διατεθειμένον νὰ κρίνῃ ἐπιλόγια καὶ εὐνοϊκὰ αὐτὸν ποὺ θὰ τῆς ἐπαίρνε, τὸ «ἀστέρι» τοῦ σπιτιοῦ της. Κι' ἔτσι κατήντησε ὁ Τόμπυ νὰ τρομάξῃ στὴν καρουσία της, γιατί τὴν ἐνοιωσε ἐχθρική, ἀμείλικτη. Ἐχοντας λοιπὸν ἐπίγνωσι τῆς ἀδικίας της, ἐχαμογέλασε μὲ συμπαθεία στὸν Τόμπυ καὶ τὸν πῆρε μέσα.

—Καλὰ ἔκανες κι' ἐμπῆκες, τοῦ εἶπε.

Ὁ νέος τὴν ἐκτύπησε ἐκπληκτικὰ γιὰ τὴν ἀλλαγὴ αὐτὴ καὶ ἡ φοβισμένη ἔκφρασις τῆς ματιᾶς του χάθηκε.

—Τί θὰ κάνῃς τὸ καλοκαίρι; ἐξηκολούθησε ἡ Έλεν.

—Ἐπρεπε νὰ κερδίσῃ τὴν συμπαθεία του. Ἦθελε νὰ τὸν γνωρίσῃ καλὰ.

—Μοῦ φαίνεται πῶς θὰ πᾶω οἰκτρόφορος στοὺς Πράτ, τῆς εἶπε. Ὁ πατέρας μου εἶναι στὴ Νότιο Ἀμερικὴ, μαζί μὲ τὴν... μὲ τὴν μητέρα μου. Καὶ ἡ μαμά μόλις ξαναπαντρεύτηκε. Φαντάζομαι θὰ τὸ ξέρετε.

Ἡ καρδιά τῆς Έλεν πλημμύρισε ἀπὸ συμπόνοια γι' αὐτὸ τὸ νέο παιδί ποὺ βρισκόταν χωρὶς οἰκογένεια, ποὺ ἦταν ἀναγκασμένος νὰ πᾶ σὲ οἰκοτροφεῖο, ἂν καὶ ζοῦσαν οἱ γονεῖς του, ποὺ ἦταν τόσο μόνος μ' ὅλα τὰ πλούτη του. Καὶ εἶχε ἀπαγορεύσει τὴν παρουσία του στὸ σπίτι της. Πάντα τὸν εἶχε θεωροῦν σὰν ἀνάξιο σῶζυγο γιὰ τὴν κόρη της. Τώρα τὸν γινώριζε σὰν ἄνδρα ποὺ ἐκρυβε περὶφρανα τὴν ἀπελπισία τῆς μοναξιάς του, τὴν ἐγκατάλειψι τῆς οἰκογενείας του, καὶ τότε μίλησε αὐθόρμητα:

—Τόμπυ, γιατί δὲν πᾶς στὸ Ἀναμορφωτικὸ σχολεῖο γιὰ νὰ βοηθήσῃς τὸν Λένωαρντ στὴν ἰδρυσι τῆς κατασκευαστικῆς τῶν ἀγοριῶν; Εἶναι πολὺ ἐνδιαφέρουσα δουλειὰ καὶ θάχῃς καλὴ συντροφιά μὲ τοὺς καθηγητὰς. Θὰ σὲ χρειαστοῦν ἀσφαλῶς.

Τὸ σιωπηρὸ νεανικὸ πρόσωπό του φωτίστηκε μὲ τὴν τελευταία φράσι.

—Ἀλήθεια, ποτὲ δὲν τὸ σκέφτηκα. Περὶφημα ἰδέα! Ὅθὰ μίλησω στὸν Μπόμπ καὶ σὰς...

Κρότος σπασμένων γυαλιῶν, συνοδευόμενος ἀπὸ φωνές, γέλια καὶ μαλώματα, τὸν διέκοψαν κι' ἐτάραξαν τὴν ἡσυχία τοῦ σπιτιοῦ.

—Πῆγαινε νὰ τοὺς γλυτώσῃς! εἶπε γελαστὰ ἡ Έλεν.

Ὁ παρεξηγημένος οὐζ' γος

ΚΡΕΜΙΖΕΤΑΙ τὸ σπίτι; ρώτησε ὁ Φίλιπ Ρέινολτς καθὼς ἐμπαινε στὴν κάμαρα, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Τόμπυ ἐξαφανιζόταν ἀπὸ τὴν ἄλλη πόρτα.

Ὁ Φίλιπ ἐσπῆνε κι' ἐφίλησε κορὰ τὴν Έλεν στὸ μάγουλο. Κι' αὐτὴ προσάσθησε νὰ θυμῇ πόσος καιρὸς εἶχε περάσει ἀπὸ τότε ποὺ τὴν φιλοῦσε πραγματικά. Τὸν ἐκτύπησε ποὺ γέμιζε τὴν πῖπα του καὶ ξαπλώθηκε μετὰ στὴ θαθεῖα πολυθρόνα, κουρα-

σμένος. Ὅλες του οἱ κινήσεις καὶ οἱ χειρονομίες του ἦταν γνωρὶμες καὶ ἀγαπητές, κι' ἐβλεπε καθαρὰ ὅτι γινόταν ὅλο καὶ πὺ ἐπιβλητικὸς μὲ τὸ γερὸ κορμί του καὶ τὰ κανονικὰ χαρακτηριστικά, ποὺ ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια ἔκαναν πὺ ἐντονὴ τὴν ἀρρενωπὴ ὁμορφιά τους.

Οἱ τρόποι του φανέρωναν ἕνα ταξιδεμένο τραπέζιτῃ καὶ ὅχι ἕναν καθηγητὴ, ἂν καὶ διατηροῦσε ἀκόμη κατὶ ἀπὸ τὸ ἴδιον σχολεῖο. Τὰ γκριζογάλανα μάτια του ἦταν ὄνειροπόλα καὶ κάτω ἀπ' τὰ κυματιστὰ μαῦρα μαλλιά του βροῖσκονταν ἕνα φωτεινὸ μυαλό, μὲ πολὺ λίγη λογικὴ. Εἶχε πολὺ καλὸν χαρακτήρα καὶ μεγάλη εὐαισθησία.

Ἡ Έλεν τὸν ἀγαποῦσε, τὸν ἀγαποῦσε πολὺ, μὰ ἀναγκάστηκε νὰ πνίξῃ τὴ θαθεῖα καὶ φλογερὴ ἀγάπη της, ἀφοῦ ἐκείνος δὲν ἀνταποκρινόταν πιά σ' αὐτὴν. Μιὰ φορὰ εἶχε ἀποφασίσει νὰ τὸν ἀφήσῃ καὶ νὰ φύγῃ, γιὰ νὰ ζήσει μόνος μὲ τὴν ἄλλην. Τώρα όμως δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ὑποφέρῃ αὐτό. Αὐτὸς ἦταν ἡ προστασία καὶ ἡ συντροφιά της. Δὲν πείραζε ποὺ ὁ ἴδιος δὲν εἶχε ἀισθανθῇ ὅμοια συγκίνησι. Ἐφθανε ὅτι τὴν ἐνοιωσε ἐκείνη. Καὶ ἀπ' τὰ κατὰθα τῆς ψυχῆς της ἀναγνώριζε ὅτι ἴσως νὰ ἐκτελοῦσε πολὺ ξηρὰ τὰ συζυγικά καὶ μητρικά της καθήκοντα, γι' αὐτὸ καὶ τὴν ἀπέφευγαν ὅλοι στὸ σπίτι της.

Δὲν ἦταν πιά θυμωμένη μὲ τὴν Σάλυ Ρίβς. Πρὶν περάσῃ πολλὸς καιρὸς ἦταν βέβαια πῶς ὁ Φίλιπ θὰ γινόταν πάλι ὁ θερμὸς, ζωτικὸς πυρῆνας τοῦ σπιτιοῦ τους. Ὁ Φίλιπ μὲ τὴν συνηθισμένη ἐλαφρότητα τῶν ἀνδρῶν σ' αὐτὰ τὰ ζητήματα ποὺ δὲν ἔχουν θαθεῖα ἐπίγνωσι τῆς γυναικείας διαεισθησεως, δὲν εἶχε ὑποπτευθῇ ὅτι ἐγινώριζε τὴν ὑπερβολικὴ οἰκειότητά του μὲ τὴν πρώτη φίλη της, τὴν ξανθὴ Σάλυ.

—Ἐφαγες; τὸν ἐρώτησε μὲ ἐνδιαφέρον.

—Ναι. Πῆρα μερικὰ σάντουιτς, ἀπῆντησε κυττάζοντάς τὴν κατὰς ἐκπληκτικῶς. Τὸ ξέρεις ὅτι εἶσαι τρομερὰ ὁμορφὴ ἀπόψε;

Ἡ Έλεν κοκκίνισε καὶ τοῦ εἶπε γρήγορα γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν χαρὰ της:

—Σοῦ εἶπα πῇ ἀπὸ καιρὸ, ὅτι σοῦ χρειάζονται γυαλιά, ἀγαπητέ μου!

Φαίνονταν πῶς κατὶ ἤθελε νὰ τῆς πῇ κι' ἐδίσταζε. Στὸ τέλος τὸ ξεστόμισε:

—Ξέρεις, ἡ Σάλυ μοῦ ἐτηλεφώνησε. Ἐχει κατὶ δυσκολίες μὲ τὸ

γυιοῦ της, τοῦ εἶπε σιγανῶς:

—Ντάβιντ, γιατί ἤθελες, νὰ κλέψης, παιδί μου; Ἴσως ἔκανα μερικὰ λάθη στὴν ἀνατροφή σου, ἀλλὰ αὐτὸ ποὺ ἔκανες μὲ δυσαρεστοῖτε τρομερά. Νά, πάρε πέντε δολλάρια. Ἄν χρειάζεσαι χρήματα, ὁ μπαμπὰς σου δὲν μπορεῖ νὰ σοῦ δώσῃ. Ὅταν σοῦ τελειώσουν πὲς μου τὸ. Προτιμῶ νὰ στερεθῶ, διὸ, ὅποτε παρὰ νὰ νοιώθω πῶς, τὸ παιδί μου εἶναι κλέφτης!

Μὲ τὴν Μπέτυ δρίσκονταν στὶς ἱδρὲς φιλικὲς σχέσεις.

—Ὅταν δὲν εἴσαι καθαρὴ, νοικοκυρεμένη, εὐγενικὰ, τῆς ἔλεγε νὰ μὴν ἔρχεσαι κοντά μου. Στενοχωροῦμαι πολὺ ὅταν σὲ βλέπω ἀκατάστατη καὶ δὲν μπορῶ νὰ σὲ μαλάνω διαρκῶς. Ἐκλεῖσε τὸν ἑαυτὸ της σ' ἕνα φρουρίο ἀταραξίας, ἔμαθε ν' ἀγνοῖ τὴν ἀταξία, νὰ μὴν προσέχῃ τὰ δυσάρεστα μικροπράγματα. Καὶ κατόρθωνε νὰ κἀνῃ πράγματα τὰ ὁποῖα πολλὲς φορὲς ἐκθυμοῦσε καὶ ποὺ ποτὲ δὲν εἶχε βρῆ καὶρὸ νὰ τὰ πραγματοποιήσῃ.

Ἐνδιαφερόθηκε γιὰ τὴ δουλειὰ τοῦ Τόμπυ καὶ ἐνεθάρρυνε θερμὰ τὶς προσπάθειές του. Ἐφρόντιζε γιὰ ὅλους.

★

Ἐκπαιττόντας στὴν ἐπιμονὴ τοῦ δόκτορος Μακάρθου, ἡ Ἐλεν ἔπαιξε σ' ἕναν εἰδικὸν γιαντὸ, ποὺ τῆς ἔκανε μιὰν ὀδυνηρὴ θεραπεία, χωρὶς ὅμως νὰ τῆς δώσῃ ἐλπίδες. Ὅσοτος δὲν ἀπογοητεύθηκε καὶ δὲν ἐνύδρευε ἐνθάρρυνσι. Ἦταν σχεδὸν πολὺ εὐχαριστιμένη μὲ τὴν μεταφύλαξί της ζωῆς της. Ἡ Στάρ τὴν συμβουλεύονταν γιὰ τὰ φορέματά της.

—Ἐχεις περίφημο γούστο, μπέρα! τῆς ἔλεγε αὐθόρμητα ἂν καὶ μὲ κάποια ἐκπληξί στὴ διαπίστωσί της.

Στὸ τέλος τοῦ χειμῶνα ὁ Τόμπυ καὶ ἡ Στάρ ἦρθαν μιὰ μέρα χειροπαλόμενοι καὶ ὁ νέος τῆς εἶπε:

—Κυρία Ρένυλτς, θὰ διοργανώσω ἕνα κέντρο ἀναψυχῆς γιὰ τὰ ἐργαζόμενα παιδιά καὶ θάθελα πολὺ νὰ μὲ βοηθήσῃ ἡ Στάρ. Ἐπιτρέπετε;

—Μὲ δὴν μου τὴν καρδιά, Τόμπυ, ἀπάντησε ἡ Ἐλεν.

Μὰ ὁ ἀληθινὸς της θρίαμβος ἦρθε λίγο ἀργά, στὴν ἐνδεκάτη ὥρα. Ἡ ἀνοιξὶς εἶχε ξανάρθει πάλι.

Ἡ Ἐλεν ἔβλεπε σὲ μιὰ πολυθρόνα, στὴ σκιερὴ δεξιά καὶ τὸ βλέμμα της πλανήθηκε στὸ μικρὸ της βασίλειο ποὺ ἔβγαλε πολὺ γρήγορα χωρὶς βασιλιά.

Ἡ Μπέτυ εἵπαιξε μὲ τὴν ἄμω τῆς Ἀλέας, ὁ Ντάβιντ καμάρωνε μπροστὰ στοὺς φίλους του μὲ τὴν καινούργια προσωπικὴ στολή. Ὁ Τόμπυ καὶ ἡ Στάρ περιδιάβαζαν κάτω ἀπ' τὰ δένδρα, μιλώντας σιγανὰ, ἥρεμα, γελαστά, ἀτελείωτα.

Ἡ χρυσάφι ἀνάλαφρὴ ὀμὴλξη ποὺ ἀπλώνονταν στὴν ἀτμόσφαιρα τώρα, πρὶν ἀπ' τὶς ζεστὲς μέρες τοῦ καλοκαιριοῦ, περνοῦσε μέσα ἀπ' τὴ δαντέλλα τῶν φύλλων καὶ πλαίσιανε τὸ κεφάλι τῆς Στάρ μὲ μιὰν δλόχρυσή αἴγλη καὶ ἐφώτιζε τὴν εὐγενικὰ, εἰλικρινὴ φυσιογνωμία τοῦ Τόμπυ.

Στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας φάνηκε ἡ ψηλὴ σιλουέττα τοῦ Φίλιπ, ποὺ ἦρθε καὶ ἐκάθισε κοντά στὴ γυναῖκα του.

—Εἶναι ὥρα νὰ μαζευταὶ κανεὶς ἐνῶρις στὸ σπίτι του, εἶπε. Καὶ ἀκόμη ὥραιότερα νὰ μὲνῃ κοντά σου...

Ἡ Ἐλεν τὸν ἐκτύπησε τρυφερά, καὶ εἶπε ἥρεμα:

—Ἡ Σάλυ Ρίβς δὲν φαίνεται νὰ ἔχῃ τόσο σπουδαῖες ὑποθέσεις τώρα τελευταῖα.

Ὁ Φίλιπ ἐκοκκίνισε, τὸ πρόσωπό του ἐσκυθρώπασε καὶ τὰ ἀνήσυχα μάτια του ἀπέφυγαν τὰ δικά της. Ἐπρόφθαζε ὅμως νὰ διακρίνῃ μιὰ στοργικὴ λάμψη στὸ γαλανὸ βάθος τοῦ βλέμματός της, καὶ αὐτὴ ἡ ἐκφράσις τὸν ἀνεκούφισε, τὸν γέμισε ἀδολή χαρὰ. Ἐσκυψε κοντά της καὶ τῆς εἶπε:

—Ἐλεν, μπορεῖ νὰ ἡσυχάζω, ἀλλὰ ἐνόμισα ὅτι μὲ εἰχες διώξει μακριὰ σου...

Αὐτὴ λοιπὸν ἦταν ἡ αἰτία τοῦ πολυπλόκου προβλήματος ποὺ θὰ μπορούσε σὲ μιὰ στιγμή νὰ βρῇ τὴν πιδ ἀπλή καὶ εὐτυχισμένη λύσι.

—Δὲν θέλω ποτὲ νὰ σὲ ἀποφύγω, Φίλιπ, ἔκανε ἡ Ἐλεν σιγανὰ.

Ἡ φωνὴ του ἔγινε βαθεῖα ὅταν ἐμίλησε.

—Ἐλεν, πάντα σὲ λένε, τὸ ξέρεις καλὰ αὐτό.

Ἐσκυψε καὶ τὴν ἐπάρει, μὰ ἡ Ἐλεν ἀναγκάστηκε νὰ τὸν στρώξῃ εὐγενικὰ. Δὲν μπορούσε ν' ἀναπνεύσῃ.

—Δὲν βλέπετε οὐ φαινόμενα ἀπ' τὸ δρόμο; δικαιολογήθη με μ' ἕνα χαμόγελο, καὶ ἐπῆρξε μέσα νὰ φροντίσῃ γιὰ τὸ τραπέζι, μὲ μιὰ καινούργια δύναμη.

Τρυφερά εἰδυλῖα

ΣΤΟΝ κῆπο, κάτω ἀπ' τὶς ψηλὲς καστανιὲς ποὺ ἔβαναν σφινγικὲς σιλονέτες τῆς Στάρ καὶ τοῦ Τόμπυ.

—Ἐλεν, Στάρ, πὲς μου, ἀπάντησέ μου, τῆς ἔλεγε ὁ νέος, τίς ἱστίες μας θὰ γίνω ἀπόλυτα εὐτυχισμένοι καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ κἀνω ὅτι μπορῶ γιὰ νὰ δημιουργήσω τὴ δική σου εὐ-

τυχία. Πὲς μου, θὰ μ' ἀγαπᾷς καὶ σὺ;

Ἡ Στάρ στάθηκε στὴ γωνιά τῆς ἀλέας καὶ στήριχθηκε στὸν κορμὸ μιᾶς καστανιάς. Ἐκεῖ κοντὰ φύτρωνε μιὰ ἀγράφητη καὶ ἕνα λευκοστόλιστο κλωνάρι τῆς ἐχάιδεψε τὸ κεφάλι τῆς νέας, ἐσπίασε ἐλαφρὰ τὴ γλυνεὶα τῆς μορφῆς. Τὰ λαμπερά της μάτια στυλῶθηκαν στὸ πρόσωπο τοῦ Τόμπυ, τὰ χεῖλη τῆς μισάνοιξαν σ' ἕνα τρυφερὸ χαμόγελο καὶ μίλησαν λίγο συγκινημένα:

—Τόμπυ, νάξερεις πόσο χαρούμενη, πόσο ἐλαφρὰ κάνεις τὴν καρδιά μου μὲ τὰ λόγια σου, πόσο ζεσταίνεις τὸ εἶναι μου μὲ τὴν ὁμιλία τῆς ἀγάπης σου. Ὁ, ναί, θὰ ἐνωθῶμαι, Τόμπυ μου, θὰ ζήσουμε χαρούμενοι, θαρραλέοι στὶς φωτισμένες καὶ στὶς σκυθρωπὲς ἡμέρες καὶ θάμαστε τόσο εὐτυχισμένοι, ἀγαπημένοι μου...

Τοῦ Τόμπυ ἡ ἀνοιχτόκαρδη ὄψις ξάνοιξε ἀκόμη πιδ πολὺ μὲ τὸ χαρούμενο-σκιόστημα τῆς καρδιάς του. Ἀπλῶς τὰ δυνατόν του μπράτσα καὶ ἀγκάλιασε σφιχτὰ τὸ θησαυρὸ του. Ὑστερὰ ἐσκυψε καὶ ἐπῆλθε τ' ἄλικο χεῖλη τῆς. Τὸ πέταγμα ἐνὸς πουλιοῦ ἀπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τους τοὺς τρόμαξε καὶ ἔβλεπε τὸ ἀγκάλιασμά τους. Οἱ δύο νέοι κυττάχθηκαν γελαστά, μ' ἀμέτρητη ἀγάπη καθρεφτισμένη στὰ μάτια τους, καὶ ὕστερα ἐκάθισαν χάμου, στὴ νιόβγαλτη χλόη καὶ ἄρρισαν μιὰ ἐτέλειωτη φλυαρία. Πόσα σχέδια καὶ πόσες ἐλπίδες ἐκφράστηκαν τότε μὲ τὴν κρυσιώδη, εὐτυχισμένη φωνή τους!

★

Μέσα στὸ σπίτι, κοντὰ στὸ ὀρθόνοιχο παράθυρο ἦταν καθισμένη ἡ Ἐλεν, καὶ ὁ Φίλιπ δίπλα της τῆς κρατοῦσε τὰ χέρια στοργικὰ.

—Θέλω νὰ σοῦ πῶ κάτι, τῆς εἶπε καὶ τὰ μάτια του ἦταν καθὰ καὶ φωτεινὰ. Κάτι ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ ξέρης. Κι' ἂν ἀκόμη ἡ ζωὴ δὲν μοῦχει χαρίσει κανένα της χαμόγελο, αὐτὴ ἡ χροιά ποὺ πέρασε θὰ ἦταν μόνη της ἱκανὴ νὰ μὲ κἀνῃ χαρούμενο, γιατί ξαναγεννήθηκε. Καὶ τὰ παιδιά εἶδα πῶς τὰ βοηθήσες ν' ἀντίσουν, νὰ χαροῦν. Ὅσο γιὰ μένα...

Σταμάτησε νὰ μιλᾷ γυρῶντας λέξεις, θάρρος. Καὶ τότε τὰ μάτια της συνήντησαν τὰ δικά του. Ἐνα κύμα ἀνέφραστης συγκινημένης εὐτυχίας τὴν πλημμύρισε ἀτότομα. Ἡ ἀναπνοὴ τῆς ἔγινε γρήγορη. Οἱ χτύποι τῆς καρδιάς της δρᾶνουν. Σκοτάδι χίχθηκε μπροστὰ της. Πρόφθαζε νὰ σκεφθῇ: «Ἡρθε λοιπόν; Εἶναι αὐτὸ ποὺ ἐπερίμενα!» Ἡ σκέψις σταμάτησε, μὰ χωρὶς ν' ἀναισθηθῇ. Ὑστερὰ, ἀπὸ πολὺ μακριά, ἄκουσε τὸν Φίλιπ νὰ φωνάζῃ τὰ παιδιά, καὶ ὕστερα ἐνοιωσε διὸ σιταράχ χέρια νὰ τὴν σπώνουν προστατευτικὰ.

Ἡθελε νὰ μιλήσῃ, νὰ πῇ στὰ παιδιά της πόσο ἦταν εὐτυχισμένη ποὺ τὰ ἐγνώρισε, ἂν καὶ τόσο ἀργά, νὰ δεβαιώσῃ τὸν Φίλιπ ὅτι τὸν ἀγαποῦσε τόσο πολὺ, νὰ τοῦ πῇ νὰ μὴ στενοχωρηθῇ. Μὰ δὲν μπορούσε. Ἐβλέπε ἕνα φῶς μπροστὰ της ἀπόκοσμο καὶ πῆγαινε σ' αὐτό μ' ἐμπιστοσύνη καὶ χαρὰ. Κι' ἄκουε ἀμυδρὰ τὸν Φίλιπ νὰ μιλᾷ μὲ ἀγωνία καὶ ἐκαταλάβαινε καλὰ μόνο τρεῖς λέξεις ποὺ ἐπρόφερε ἡ ραγισμένη φωνὴ του: —Σὲ λατρεύω, Ἐλεν!...

Κι' ἤθελε νὰ μὴν τραβιέται ἀπ' ἐκεῖνο τὸ μακρυνὸ φῶς. Κι' ἐκατάφερε νὰ γυρίσῃ καὶ νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὸν ἦχο τῆς φωνῆς του.

Ὁ δρόμος τῆς ψυχῆς

ΣΑΝ ἀνοίξε τὰ μάτια δρίσκονταν στὸ κρεβάτι. Ὁ Φίλιπ ἦταν κοντὰ της, γλωμῶς, ἀνήσυχος καὶ θλιμμένος, καὶ ὁ δόκτωρ Μακάρθου μετροῦσε τὸ σφυγμὸ της.

—Ἐγύρισαι πίσω; ἐπιθύεισε ἀμέσως ἡ Ἐλεν.

—Βέβαια καὶ γύρισες, ἀπάντησε ὁ γιατρός χαμογελώντας μὲ καλωσύνη. Γλύτωσε, Ἐλεν καὶ πιστεύω πῶς νικήσαμε τὴν ἀρρώστειά. Ἐφερα κάτι νέες ἀποτελεσματικὲς ἐνέσεις. Ὁ ἀκολουθήσῃς πιστὰ τὴ συμβουλὴ μου, γιατί μὴν ξεχνᾷς ὅτι δὲν εἶσαι ἀκόμη καλὰ. Ἡ ἀπότομη συγκίνησις ποὺ ἔφερε τὴν κρῖσι βγήκε σὲ καλὸ γιατί ἦταν εὐτυχισμένη. Μὰ πρέπει νὰσαι προσεκτικὴ καὶ θὰ ζήσης καὶ ἄλλο, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ.

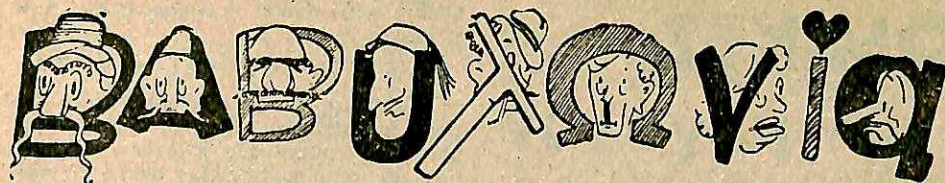
Ἡ Ἐλεν χαμογέλασε στὸ γιατρὸ ποὺ τοὺς ἀποχαιρετοῦσε καὶ σκέφθηκε πόσο καλὸς φίλος εἶχε φανῇ.

Τότε, ἕνας λυγρὸς ἀδιόρατος συγκλόνισε τὸν Φίλιπ ποὺ ἐκρυψε τὸ φλογισμένο του πρόσωπο στὰ κρινένια τῆς χέρια. Ἡ Ἐλεν τοῦ χάιδεψε ἀπαλὰ τὰ μαλλιά μὰ δὲν εἶπε τίποτα.

Ἡ Ἐλεν ἀνασηκώθηκε, ἐχάιδεψε τὸ χεῖρ τοῦ Φίλιπ ποὺ κρατοῦσε ἀλχηματοισμένο τὸ δικό της, τοῦ χαμογέλασε μ' ἐμπιστοσύνη καὶ ἐλπίδα, καὶ πλάγιασε πάλι ἀμίλητη.

Ὁ, τώρα δὲν φοβόταν πιά τίποτα, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ πεθάνῃ τὴν ἄλλη μέρα. Εἶχε περάσει μιὰ χρονιά τόσο δημιουργικὴ, τόσο ἀποδοτικὴ!... Εἶχε σκοπὸ νὰ χαρῇ ἐγωιστικὰ ἐλεύθερη καὶ ἐγγονίαστη. Ἐκείνη ὁμως σπλαδίσθηκε, κουράστηκε, καὶ ἐδημιούργησε μιὰν εὐτυχία.

Τὴ ἱκανοποίησι γιὰ τὴν ψυχὴ της, ποὺ πρὶν δὲν εἶχε βρῇ τὸ δρόμο της καὶ τὸ σκοπὸ της!...

Συμυρνεῖκες κουβέντες

ΜΑΓΙΑ!

Πρωί-πρωί ἡ Ζωιφὸ περνοῦσε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Φοῶς τοῦ Κλάφφα.

—Ζωιφὸ, ἐσύ, σὰ; Χαῖρ ὀλά, καλὲ, πρωί-πρωί;

—Πᾶω στὴν πεθερά μου σήμερα γιὰ μιὰ δουλειά.

—Ἐλα ἀπὸ μέσα, νὰ πῆς ἐναν καφέ.

—Ὦχι, σ' ἐγχαριστῶ. Φρόσω μου κι' ἀργησα.

—Ἐλα, καλέ, καὶ δὲν θὰ σὲ φάμε θὰ σοῦ πῶ καὶ καινούργια.

Τὸ ἀγκύστηρι ἔπιασε. Τὰ καινούργια ἦσαν ἡ ἀδυναμία τῆς Ζωιφῆς. Ἀδὲς τῆς νέας καὶ νὰ σοῦ δώσῃ τὴν ψυχὴ της.

—Ξέρεις πὲς ἀραδωνίζω τὴν κόρη μου τὴ Στελῖα μὲ τὸ Στέλιο τοῦ Τοῦρλα;

Ἡ Ζωιφὸ χαμογέλασε.

—Ἡέρα πὲς εἶχανε νταρεῖξια βαλῖ, Φρόσω μου, μὰ ποτὲς δὲν ἄνοιγα τὸ στόμα μου νὰ σοῦ πῶ τίποτις.

—Τὶ εἶχανε, καλέ! Μὴ χειρότερα. Σὰν κορίτσι κι' αὐτὴ ἀγάπησε καὶ τοῦ μιλῶσε καὶ μιὰ φορὰ ἀπ' τὸ πορτὶ, οὕτε γιανουκλὸς της ἦτανε, οὕτε τὴν εἶδε πιδ κοντά.

—Κολά, δὲν εἶπα τίποτις, διαμαρτυρήθηκε ἡ Ζωιφὸ.

Ἡ ἄλλη δὲμος δὲν σταμάτησε!

—Ξέρω πὲς σὺ τῆσαι! Ἐκεῖνη ἡ ἐξομῶ-θη σου, ἡ καρσὴνί μας, ἡ Ἐρσουλὰ τοῦ Χά-σπι. Καλέ, δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ξύσῃ τὸ δόντι του.

—Δὲ μοῖσε τίποτις νὰ σὲ χαρᾷ. Φρόσω μου.

—Τὸνε καμφογεῖντανε τὸ Στέλιο ἡ ἀσκη-μη τοῦ μαχαλὰ μὰ ἐκεῖνος δὲν τὴν ἤθελε. Μὴ σοῦ κακοφάνεται μὰ εἶνε κουσελοῦδες. Σφαλιστὰ γράμματα διαδᾶζονε! Ὅλα τὰ ἔρουνε.

Ἡ Ζωιφὸ συλῶθηκε. Σηκώθηκε διατωκτικά.

—Πᾶω, γιατί ἀργησα. Καλορροζικὰ, κι' ἡ ὄρα ἡ καλὴ!

—Ἀνοῖξε τὴν πόρτα κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ δῇ πίσω της. Ἡ κόρη τῆς Φρόσως σηκώθηκε ἐκεῖνη τὴν ὥρα καὶ ἦρθε σπὴν αὐλή.

—Ποῖς ἦτανε, καλέ μοῖα;

—Ἡ Ζωιφὸ ἡ ἐξομῶς το' Ἐρσουλὰς. Μὰ τὴν τᾶστροσα καλὰ γιὰ τὴν καρσὴν.

Ἡ κόρη κῦταξε κατὶ σπὴν καρέκλα.

—Ποιανὸ εἶν' αὐτὸ τὸ πακέτο; εἶπε.

—Ποῖδ πακέτο; Γιὰ νὰ δῶ.

Τὸ ἀνοῖξαν καὶ δρῆκανε μέσα μιὰ πλακίτσα σποσπὴν. Ἐνα κομμάτι σκονὶ καὶ ἕνα χαρτί καρφίτσης. Ἡ μᾶνα ξεφώνισε:

—Ἀχου, ἡ σκῦλα! Βαλμένη τὴν εἶχανε νὰ κἀνῃ μάγια καὶ νὰ τὰ φέρῃ νὰ μὲς τ' ἀφήσῃ ἔδω μέσα. Ἡδὲ! Μὴν τὰ πιάνης. Σταματί- μου, μὴ γιὰ τὸ Θεό.

—Ποῖς καλέ; Δὲν κοπαλαβαῖνα!

Ἡ ὄλγα ξεφώνισε.

—Δὲν τὰ ἔλπεις; Χαροπαστὰ εἶνε. Σκου- μὲ, γιὰ νὰ δεθῇ τὸ ροζικὸ σου, σποσπὴν γιὰ νὰ λυῶσῃ καὶ καρφίτσης γιὰ νὰ σὲ προποῖνε ἔντορις. Ἀχ! ποῦ θὰ μὸς πᾶν! Ἐλα, πῆ- γαινε νὰ φέρῃς κανένα παιδί ἀρσενικὸ νὰ τὰ μουντζώσῃ νὰ μὴν πιάσουνε! Ἀπάνω στὸ κορ- μάκι της καὶ στὸ κεφάλι της τὸ κακό. Ἴσα- λὰ!

Ἡ Σταματίτσα ἦταν ἔτοιμη νὰ ἐγῇ, ὅταν γύρισε εἰστωκτὰ ἡ Ζωιφὸ, κατακόκκινη καὶ κούρασμένη:

—Καλέ Φρόσω μου εἶπε. Δὲν σοῦδα τίπο- τα. Ἠπῆγαινα σπὴν πεθερά μου νὰ τὴν πᾶ- σω σπὴν μπουγάδα πρωί-πρωί καὶ ἤξελασα ἔ- δω τὸ σποσπὴν. τὸ σκονὶ καὶ τὰ καρφίτσης!

Μᾶνα καὶ κόρη κῦταξε ἡ μιὰ τὴν ἄλλη.

—Ἐλα, πόρτα μὸνὰξ σου, εἶπε ἡ Φρόσω. Δὲν ἤξερα τ' ἦτανε καὶ τ' ἀνοῖξα.

Σὰν ἔφυγε ἡ Ζωιφὸ, ἡ Φρόσω εἶπε σπὴν κόρη της:

—Δὲν τὴν πιστεύω. Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κα- κό, φέρε τὸν ἀγιάσμό, ν' ἀγιάσωμα τὸ σπίτι. Καὶ κάψῃ κι' ἕνα παλποπάπουτο!

Τὰ δάσανα τοῦ Καραμπέτι

ΤΟ ΔΙΧΤΥ

—Καραμπέτι, ἕνα δίχτυ τὰ φέρεις ἐμένα;

—Τὶ τὰ κἀνῃς δίχτυ Σουρ- πουτίτσα; Ἰψάρι τὰ πιάσης;

—Ἀμὰν, Καραμπέτι, ἕν- ος δίχτυ τέλω.

—Κολά ἀφοῦ μεράκι ἔχεις δίχτυ τὰ φέρω ἐσένα.

Πρωί-πρωί ἕνα ψαρά οἱ- λος ἔκα, πόρτα του γτύπη- σα, εἶπα:

—Γιαδρούμ, Τανάσπ, ἕνα κομμάτι παλὰ δίχτυ Σουρ- πουτίτσα κορδὶα τοῦ τράβη- ξε.

Δίχτυ ἦπῃρα. Σουρπου- τὶα ἦντωσα, ἀμὰ ἐκεῖνο ἡ- φώνεσε:

—Ντὲν εἶνε καλὸ, Καραμπέτι, ἄσπρος δίχτυ τέλω, ὁμορφο παστωκτὸς.

Ἀγκορά ἡτράβηξα ἕνα δίχτυ γιὰ τὸ ἰψού- νισμα. ἀγῶρας ἄσπρος μπαμπάκι ννωμένος ἦτανε. Σουρπουτίτσα ἦξερα.

—Ἰστὲ μπουὶ εἶπα.

—Κολά εἶνε, θαμμένος κόκκινο καλύτερο τὰ ἵνεται εἶπε.

Κιωμῆτὶ μογὰ ἦπῃρε, δίχτυς ἦεσπε, τὸ ὄλο μέρα κοπέλλος ἦκανε, στὸ κεφάλι ἡ- βαλε.

—Μπάκι Καραμπέτι εἶπε. Μόντα μεγκάλλος εἶνε δίχτυ κατέλλο.

—Κολά, Σουρπουτίτσα, ἀφοῦ ἐσὺ ἀρέσεις, ἔγκω καμπὸλι κάνω.

Μεσμπῆνι σεργῆλνι ἦπῃγαινε Κουκάκι κα- φενὲ περάσπαι. Ἐνας μαντράχαλος Σουρπου- τίτσα εἶντε μὲ δίχτυς φῶναξ ἐμένα;

—Ἐ, κύριος. Τὸ πούλξς τὸ ἰψάρι μὲ τὸ δίχτυ ματῆ!

Ὅλο ἐκεῖ καφενὲ ἠγέλασανε, ἐγὼ τῶμωσα. ἕνα καρέγλα ἄσπας, μούτρα του μαῦρα ἡ- κανα.

Ἄμα τὸ μπουλιτωμένο ἐμένα στὸ ὀρῆσκο ἦεσπε. Πόστωμος ἠπῆρῶσα φυλάκι ἦκανε, Σουρπουτίτσα ἀμὰ, τὸ δίχτυ ἀκόμα φορεμένος ἵνεται!

Βά! σετᾶν βά! ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Ἐδρεῖκες ἱστορίες

Ὁ Χάτιμ ἤθελε νὰ κἀνῇ τὸν δουραντὲ στὸ ὅτωλὸ Λεβή.

—Λεβή, ἕλα μαζὶ στὸ ρεστωράν νὰ σὲ κε- ράσω.

—Μπαρῶ Χάτιμ, δυὸ μέρες δὲν ἦσασα. Στὸ ρεστωράν ὁ Χάτιμ λέει σὰ γκαρσόν:

—Βρόσε μου ἕνα σῶγ καὶ στὸ ζουμὶ του, κάνε σουπα γιὰ τὸ φίλο μου.

Ὁ Λεβή λέει:

—Μα, Χάτιμ, τὸ ζουμὶ τὰ ὀγάλη ἕνα σῶγ; Πάσες ντὲν ἔκει.

—Κολά, μὴ γκρινιάζῃς Λεβή.

Καὶ λέει στὸ γκαρσόν:

—Βρόσε μου τότες δυὸ σῶγ! Κι' ὕστερα κάνεις τὸ ζούπα του.

—Τὶ περίεργη συμπεῖσις. Καὶ ἡ βικὴ μου οἰκονόμει κατὰγεται ἀπὸ τὴν Ἀφρική.

Τὰ πρώτα μαχαίρια λαξεύμενα σ' ἕνα κομμά

ΟΙ ΓΑΣΤΡΟΝΟΜΙΚΕΣ ΠΡΟΤΙΜΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΤΙΤΩΝ ΣΤΑ ΕΠΙΣΗΜΑ ΓΕΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΙ ... ΙΔΙΑΙΤΕΡΩΣ ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Ο καλός Θεός ίσως να έχει κάμει λάθος σε μερικά πράγματα, αλλά το συμπέρασμα που δίνει από την ιστορία είναι ότι οι μεγάλοι άνδρες ήσαν όλοι καλοφραγδοί. Είναι δύσκολο, βέβαια, να αντιληφθεί κανείς ποιές σχέσεις μπορεί να υπήρχαν μεταξύ μεγαλοφυΐας και καλοφαγίας, αλλά τα γεγονότα είναι πάντοτε γεγονότα και είναι ελάχιστα τα παραδείγματα ανθρώπων με κακό στομάχι, που μπόρεσαν να κάμουν κάτι το αξιόλογο.

Αλλά, χωρίς να ανατρέξουμε στην ιστορία, μπορούμε να σταματήσουμε σε μερικές από τις μεγαλύτερες προσωπικότητες της εποχής μας.

Ο ΛΕΜΠΡΕΝ ΚΑΙ Η ΕΠΙΣΗΜΟΤΗΣ

Λέγεται ότι ο σημερινός Πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας είναι από τους τρομερώτερους καλοφραγδούς. Ο κ. Λεμπρέν τρελλανέται ιδίως για το έκλεκτο κυνήγι και τους άστακούς. Μη νομίζετε όμως ότι η σημερινή θέση του επιτρέπει να ικανοποιήσει όλα αυτά τα γαστρονομικά γούστα του. Συμβαίνει μάλιστα το αντίθετο. Γιατί, κάθε μέρα ή το πολύ κάθε δυο ημέρες, είναι υποχρεωμένος να παραθέτει επίσημο γεύμα στα «Ηλύσια» και τότε το πρωτόκολλο υπερσχύει και ο Πρόεδρος είναι υποχρεωμένος να θυσιάσει σε αυτό τις προτιμήσεις του.

Γι' αυτό, χωρίς την κυρία Λεμπρέν, ο αρχηγός του Γαλλικού κράτους θα ήταν πολύ δυστυχής. Δηγοούνται πράγματι ότι η σύζυγος του Προέδρου της Γαλλικής Δημοκρατίας, που ξέρει πολύ καλά τα γούστα του, διεξάγει καθημερινές δημόσιες μάχες προς τόν κ. Μασσόν, τον αρχιμάγειρο των «Ηλύσιων», για να τον κάμει να προσθέσει στα μενού και ένα πιάτο της αρεσκείας του κ. Λεμπρέν, κατά παράβαση των όρων του πρωτοκόλλου.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΙ ΣΤΟΜΑΧΙ

Μεγάλος φαγάς ήταν επίσης και ο Κλεμανσώ. Ο «Τίγρις» δηγόειτο ο ίδιος, ότι κάθε πρωί έσηκωνόταν στις τρεις και άρχιζε την εργασία του. «Αλλά, προσέθετε, προτού καθίσω στο τραπέζι μου, πηγαίνω πρώτα στην τραπεζαρία, όπου θα βρω πάντα κάτι για να φάω. Διαφορετικά, μου είναι αδύνατο να σκεφθώ και να εργασθώ».

Για τον στρατάρχη Πεταίν, τον σημερινό πρεσβευτή της Γαλλίας στη Μαδρίτη, δηγοούνται ότι, ένα μεγάλο μέρος των διπλωματικών επιτυχιών, που έσημειωσε τελευταία, οφείλεται στα λουκούλλεια γεύματα που παρέθεσε στο μέγαρο της Γαλλικής πρεσβείας στην Ισπανική πρωτεύουσα.

Παρά τα δρόντα, τέσσερα χρόνια του, ο γηραιός και ένδοξος στρατάρχης τρώει σαν νεαρός ανθυπολοχαγός.

Κατά την εποχή του Παγκοσμίου Πολέμου, είχε κληθεί κάποτε από τον Κλεμανσώ στο Παρίσι για να εκφέρει

τη γνώμη του επί της στρατιωτικής καταστάσεως. Το υπουργικό συμβούλιο, του οποίου προήδρευε ο «Τίγρις», διαρκούσε επί αρκετές ώρες, όταν, σε μία στιγμή, ο Κλεμανσώ εξήγησε από τον Πεταίν να του απαντήσει ποιές πιθανότητες είχε να επιτύχει μια σχεδιαζόμενη επίθεση εναντίον των Γερμανών. Ο στρατάρχης έσηκώθηκε τότε και με αξιοπρέπεια είπε:

— Κύριε Πρόεδρε, είναι αδύνατον να σας απαντήσω εάν δεν μου δώσετε την άδεια να φάω κάτι προηγούμενος.

Ο Κλεμανσώ του έδωσε την άδεια και ο Πεταίν έκαμε τους υπουργούς να περιμένουν μια ολόκληρη ώρα έως ότου επιστρέψει. «Αλλά» όταν εξαναγύρισε και πάλι στη θέση του, έμειλε με τόσο σαφήνεια και εξέθεσε με τόσην ακρίβεια το σχέδιο του γαλλικού «Επιτελείου», ώστε όλοι έμειναν κατάπληκτοι. Το φαγητό που είχε καταβροχθίσει είχε βάλει σε κίνηση όχι μόνο το στομάχι, αλλά και το μυαλό του.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ κ. ΤΣΑΜΠΕΡΛΑΙΝ

Μεγάλος καλοφραγάς είναι επίσης και ο κ. Τσάμπερλαιν. Το φαγητό του «Αγγλου πρωθυπουργού» συνοδεύεται και από άφθονα φλυτζάνια τσαγιού. Λέγεται μάλιστα ότι η κυρία Τσάμπερλαιν κατέχει ένα μυστικό για να παρασκευάζει το τσάι του συζύγου της και ότι, παρ' όλες τις προσπάθειες που καταβλήθηκαν, κανείς δεν κατόρθωσε ως σήμερα να της κλέψει αυτό το μυστικό.

Μια άλλη αδυναμία του κ. Τσάμπερλαιν είναι οι σάλτσες. Αλλά φυσικά οι αγγλικές σάλτσες, που έχουν μια γεύση υπόζυνη και στυφή.

ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΓΕΥΜΑΤΑ

Το «μενού» των «Αγγλων βασιλέων» θεωρείται ένα από τα έκλεκτοτερα του κόσμου. Και όσοι είχαν τη σπάνια τιμή να παρακαθήσουν εις γεύματα των άνακτόρων του Βούκιγγχαμ θεβαιώνουν ότι τίποτε δεν μπορεί να παραβληθεί με την πολυτέλεια, τον πλούτο και την απαρράμιλλη κουζίνα αυτών των γευμάτων.

Κατά τα πρόσφατα ταξίδια των «Αγγλων βασιλέων» στον Καναδά και τις «Ηνωμένες Πολιτείες», κατεβλήθησαν μεγάλες προσπάθειες ώστε να μη διαφέρει η πολυτέλεια των γευμάτων στα όποια παρεκλήθησαν από εκείνη των άνακτόρων του Βούκιγγχαμ.

Έγινε μάλιστα και το εξής: Οι «Αγγλοι», όπως είναι γνωστόν, τρελλανέονται για το καλό και εύγευστο τσάι. Ανετέθη λοιπόν σε έναν «Αμερικανό χημικό να παρασκευάσει, σύμφωνα με ένα δείγμα που του έδωκαν ένα νερό όμοιο με το νερό των άνακτόρων του Βούκιγγχαμ. Έτσι, το τσάι που ήπιαν από το άλλο μέρος του «Ατλαντικού» οι «Αγγλοι βασιλείς» δεν διέφερε κατά τίποτε σχεδόν από

εκείνο που πίνουν συνήθως στην «Αγγλία».

Ο ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ ΚΑΙ Η ΡΕΓΓΑ

Τελευταία, ένας βασιλέας έκαμε φαγητό πολυτέλειας τη ρέγγα, που έθεωρείτο ως τροφή των πτωχών και που ποτέ ως σήμερα δεν είχε διαβη το κατώφλι ενός έστου και απλώς ευπόρου σπιτιού.

Αυτό έγινε στη Δανία. Ο βασιλέας Χριστιανός ο 10ος, που είναι ο τύπος του δημοκρατικού μονάρχου, έπερπατούσε ένα πρωί στην προκυμιά του Σκάγκεν, ενός λιμανιού που βρίσκεται στα θόρεια της Γιουτλάνδης.

Σε μία στιγμή, έμπηξε στην αγορά των ψαριών, που η πώλησις των γίνεται στη Δανία με ένα είδος πλειστηριασμού.

Ο επί του πλειστηριασμού δημοτικός υπάλληλος, ξέροντας ότι τα άστεια άρρουν στον βασιλέα, έκαμε τότε ότι εξέλαβε ως συγκατάθεσί του ένα ελαφρό κίνημα του κεφαλιού του και κατεκύρωσε επ' όνομά του ένα ολόκληρο κιβώτιο με ρέγγες. Ο Χριστιανός δεν θέλησε να διαμαρτυρηθεί και διέταξε να μεταφέρουν αυτό το κιβώτιο στα άνακτορα.

Από εκείνη την ημέρα, η ρέγγα εσερβιρίστηκε στο βασιλικό τραπέζι.

Και σήμερα, στις λίστες όλων των εστιατορίων της Κοπεγχάγης φιγουράρει επάνω από όλα τα άλλα φαγητά το «βασιλικό πιάτο», που δεν είναι άλλο από τη ρέγγα.

ΛΙΤΟΔΙΑΙΤΟΙ ΜΟΝΑΡΧΑΙ

Ο Λεπόλδος ΙΙΙ του Βελγίου είναι τρομερός καφεπότης. Πρωί-πρωί, μόλις ξυπνάει, πίνει ένα πελώριο κύπελλο καφέ και τρώει μερικές φρυγανιές με βούτυρο.

Κατά τα άλλα όμως δεν είναι καθόλου απαιτητικός στο φαί του. Τρώει από όλα και κατά προτίμηση φρούτα. Το κρέας έχει πολύ μικρή θέση στα βασιλικά γεύματα.

Λιτός επίσης στην τροφή του είναι και ο Γουσταύος Σος της Σουηδίας. Θεωρεί την παχυσαρκία ως το μεγαλύτερο κακό και κάνει τα πάντα για να διατηρήσει την ευκινησία του σώματός του. Κατά κανόνα αποφεύγει τις σουπές, τα γλυκύσματα και τα ζυμαρικά, έπειδη παχαίνουν. Τρώει όμως άφθονια από φρούτα. Το μεσημεριανό φαγητό του αποτελείται από δυο πιάτα και το βραδυό από τέσσερα, που συνοδεύονται από ένα ή δυο ποτήρια μωρντά.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΣΤΟΜΑΧΟΙ

Από τους συγγραφείς, μεγάλος φαγάς θεωρείται ο Μωρίς Μαίτερλικ. Μεταξύ μιας φιλολογικού έργου, δεν θεωρεί καθόλου άναξιο του έαυτού του να ασχοληθεί λιγάκι και με την κουζίνα. Λέγεται μάλιστα ότι έχει κατορθώσει να επιτύχει έναν συνδυασμό της φλαμανδικής με τη γαλλική κουζίνα.

Φαγάς θεωρείται επίσης και ο Λέων Ντουντέ, καθώς και ο άλλοτε πρωθυπουργός της Γαλλίας Αντρέ Ταρπιέ.

Μεταξύ των γυναικών συγγραφέων, η Κολέτ και η Λουσί Ντελαρ-Μαρντρέ δεν εινε από εκείνες που καταφρονούν τις γαστρονομικές απολαύσεις. Έχουν μάλιστα έπινοήσει μερικά πιάτα ιδιικής των έμπνευσεως.

ΛΟΥΚΟΥΛΛΟΣ

Λένε πως η νευρασθένεια είναι η χαρακτηριστική άρρώστεια της εποχής μας, και ασχολούνται με αυτήν όχι μονάχα οι γιατροί και οι ειδικοί, αλλά και όσοι δεν έχουν ιδέα αν ιατρικής. Γίνεται μάλιστα τόσο κατάρχησις των λέξεων «νεύρα» και «νευρικός», ώστε να θεωρείται κανείς μήπως στην πραγματικότητα θρίσκόμεστε μπροστά σε μια γενική παθολογική κατάσταση.

ΔΩΔΕΚΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΕΙΑΣ

Όπωςδήποτε, μόνο το εξής είναι βέβαιον: ότι ο καθένας έχει έντελώς δική του αντίληψη για τον τρόπο κατά τον οποίον εκδηλώνεται η νευρασθένεια, ή τα συμπτώματα εκείνα που τ' αποδίδουμε σε νευρασθένεια. Τόσο δε είναι αληθινό αυτό, ώστε μερικοί άνθρωποι που ρωτήθηκαν για να δώσουν έναν όρισμό της νευρασθένειας και των εκδηλώσεών της έδωσαν τις εξής αλληλοσυγκρουόμενες απαντήσεις:

1) Νευρασθένεια είναι μια κατάσταση εξάνειας και αδυναμίας, χαρκτηριστική των ανθρώπων που δεν εινε ικανοποιημένοι.

2) Νευρασθένικες εινε οι γυναίκες που λένε ότι εινε πολύ κουρασμένες, όταν πρόκειται να ασχοληθούν με το σπιτι, αλλά μπορούν να χορέψουν όλη τη νύχτα.

3) Νευρικός ειναι μια εύκολη διακατολογία των αιδικιών που διαπράττουν οι προϊστάμενοι απέναντι των υφισταμένων τους.

4) Νευρασθένεια είναι ένας όρος που χρησιμεύει ως δικαιολογία σε αυτούς που δεν μπορούν να συγκρατήσουν τον έαυτό τους.

5) Μερικοί λένε πως εινε νευρικοί, αντί να πούμε πως εινε κουρασμένοι.

6) Η νευρασθένεια προέρχεται από την κατάχρησι κρέατος, ποτών, καπνού, και από το γεγονός ότι δεν κάνομε φυσική ζωή.

7) Η νευρικός μας κάνει κουρασμένους την ημέρα και πολύ ακμαίους τη νύχτα, με την άπνία που προκαλεί.

8) Μερικοί εινε οι άνθρωποι εκείνοι που έχουν βαθύτερες σχέσεις με το σύμπαν, από τους άλλους συνανθρώπους των.

9) Η νευρικός φανερώνει ανησυχία συνειδήσεως.

10) Πολλοί γίνονται νευρικοί όταν τους απευθύνονται έρωτήσεις στις οποίες δεν μπορούν να απαντήσουν.

11) Όταν ένας γιατρός δεν μπορεί να ανακαλύψει την άρρώστεια του πελάτου του, λένε πως εινε νευροπαθής.

12) Η νευρασθένεια είναι φοβερή άρρώστεια όχι μονάχα για εκείνον που την έχει, αλλά και για τους άλλους που ζούνε κοντά του.

Εκαταλάβατε τίποτε από όλες αυτές τις απαντήσεις; Πολύ λίγα πράγματα ασφαλώς, αφού μάλιστα μερικές από αυτές εινε τόσο ασυνάρτητες, ώστε να φαντάζεται κανείς ότι αυτό που τ' έδωσαν εινε πραγματικά νευρασθένεις. Και εκτός αυτού οι έννοιες «νευρικός» και «νευρασθένεια» μπερδεύονται κατά τέτοιον τρόπο, ώστε δυσκολεείται κανείς να καταλάβει ποτέ ειναι άρρωστος και ποτέ απλώς κουρασμένος.

ΤΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΝΕΥΡΟΠΑΘΟΥΣ

Κατόπιν, λοιπόν, όλων αυτών διερωτάται κανείς: η νευρασθένεια είναι

ΕΪΜΑΣΤΕ ΌΛΟΙ ΝΕΥΡΙΚΟΙ αλλά κανείς ΝΕΥΡΑΣΘΕΝΙΚΟΣ

πραγματική άρρώστεια ή μια παροδική κατάσταση οφειλομένη σε διάφορες παροδικές αιτίες ή σε άλλες άρρώστειες;

Οι περισσότεροι από αυτούς που φαντάζονται πως πάσχουν από νευρασθένεια δεν εινε παρά άνθρωποι που έχουν μια μικρήν υπερδιέγερσι των αισθήσεων και ανατριχιάζουν αφνης όταν ακούνε το τρίξιμο μιας πόρτας ή τον ήχο που κάνει η λίμα με το σίδερο ή και η απλή τριβή ενός δακτύλου σε γυαλί.

Κατά τον ίδιον τρόπο εινε νευρικοί εκείνοι που χαλούν τον κόσμο με το παραμικρό, όταν λόγου χάριν δεν βρίσκουν το κουμπί του υποκαπίσου και βασανίζονται προκειμένου να δέσουν την γραβάτα τους. Επίσης νευρικές εινε οι γυναίκες εκείνες που όταν ακούνε τον κρότο σπαζομένου ποτηριού πηδούν σαν να τις έδάγκωσε φίδι φαρμακερό.

Αν πάρωμε όμως ως βάση αυτό το κριτήριο, τότε όλοι εΐμαστε νευρικοί ή νευροπαθείς, όπως θέλετε. Και πράγματι, ποιος δεν νευριάζει όταν περιμέ-

νη πολλήν ώρα σε ένα ράντεθου ή όταν δεν μπορεί να λύσει ένα πρόβλημα που τον απασχολεί. Σε τέτοιες περιπτώσεις λέμε ότι έχουμε τα νεύρα τεταμένα, πράγμα έντελως ανακριβές, γιατί τα νεύρα μένουν στη θέση τους, και μόνο ασκοούν μια δύναμι στους μύς που τανύονται.

Αλλά και πάλι δεν πρόκειται περί πραγματικής νευρικότητας, αλλά περί στιγμιαίων σωματικών και ψυχικών καταστάσεων, που περνούν μαζί με τα αίτια που τις έπροκάλεσαν. Ακόμη δε περισσότερο δεν πρόκειται περί νευρασθένειας. Τότε, λοιπόν, τι ακριβώς ειναι αυτή η νευρικός ή νευροπάθεια, όπως την λένε μερικοί;

ΝΕΥΡΙΚΟΤΗΣ: ΠΑΘΗΣΙΣ ΟΡΓΑΝΙΚΗ

Θα ήταν πολύ κουραστικό για σας, αλλά και για μας, να σας το εξηγήσω με έπιστημονικώς. Γι' αυτό περιορίζομαστε να σας πούμε ότι πρόκειται περί στιγμιαίας έπιδράσεως διαφόρων συντελεστών στην ψυχολογική μας κατάσταση της στιγμής εκείνης. Και οι συντελεστοί αυτοί εινε άπειροι, από μιαν αναποδιά που σας έτυχε εκείνη την ημέρα στη δουλειά σας έως την ελαφρά δυσπεψία που σας εκούρασε όλη τη νύχτα το στομάχι. Δεν πρόκειται δηλαδή περί αδυναμίας των νευρών, ή απόδειξις ειναι ότι οι λεγόμενοι νευρικοί αντέχουν πιο πολύ από τους άλλους στα μεγάλα χτυπήματα της τύχης, ενώ ταράζονται με διάφορα μικροπράγματα, στα όποια, σε άλλες στιγμές, δεν δίνουν την παραμικρή σημασία.

Δεν ειναι λοιπόν αδυναμία των νευρών ή αδικαιολογητή κούρασις και η άπνία από την οποίαν πάσχουν μερικοί. Απόδειξις ειναι ότι αρκεί λίγος ένθουσιασμός για να χαθή η κούρασις αυτή και η άπνία.

Υπάρχει και ένα άλλο χαρακτηριστικό των νευρικών ανθρώπων: ένθουσιαζονται εύκολα με τις ύποθεσις που αναλαμβάνουν, τις οποίες όμως έπειτα αμελούν και ποτέ δεν τις τελειώνουν. Έπειτα, δεν αποβιβάζουν ποτέ στον έαυτό τους την αιτία της άποτυχίας, αλλά στους άλλους, οι όποιοι μάλιστα άγνωστον έντελως την ύποθεσις.

Οι πραγματικοί νευροπαθείς εινε στην πραγματικότητα έντελως αντίθετοι από όπως τους φαντάζεσαστε: φαίνονται ήρεμοι και αδιάφοροι προς όλα τα έξωτερικά φαινόμενα, ενώ εινε πάρα πολύ ευαίσθητοι στα ζητήματα που αφορούν την ψυχική τους ζωή, σε ένα πεδίο δηλαδή στο όποιον δεν μπορούν να αντιδράσουν. Η κατάσταση αυτή μπορεί βέβαια να έχει έπιδρασι και στην οργανική τους ζωή, να φέρη δηλαδή άνωμαλίες στη λειτουργία της καρδιάς, του στομάχου και άλλων οργάνων. Τότε εξασθενεί το σώμα και μαζί του τα νεύρα, ολόκληρος ο οργανισμός και δημιουργείται η πραγματική νευρασθένεια, από την οποίαν ειναι κάπως δύσκολο να θεραπευθή κανείς.

Όλοι, λοιπόν, όσοι είσαστε κάπως νευρικοί και νευριάζετε με το παραμικρό, πάψετε να πιστεύετε ότι έχετε καμμία σχέση με τη νευρασθένεια ή με οποιαδήποτε άρρώστεια των νευρών σας. Λίγη καλή θέλησις, λίγη έπιβολή στον έαυτό σας, και πρό παντός λίγη αίσιοδοξία εινε αρκετά για να σας απαλλάξουν από την φοβερή αυτήν ένδοχλησι και να σας δείξουν τη ζωή δημοφ και γελαστή, όπως ειναι στην πραγματικότητα.

Αριστουργηματικό αστυνομικό ανάγνωσμα, γεμάτο συγκλονιστικές περιπέτειες, έρωτες, πάθη και μίσση.

(ΣΥΝΔΕΣΕΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ) — Κατά την ανάθεσή της δίκης του Ζακ Ντενέ, έκτος του ότι ο Γκαρνιέ επέμενε ότι αυτός έδολοφόνησε τον πραπίστη Ντενέ, απέδειξε και η πλαστότητα του γράμματος του Καρού κι' έτσι ανέπιφύλακτα το δικαστήριο απέφραξε υπέρ της αθωότητας του Ζακ Ντενέ. Ο κόσμος ανέκουφισθη όταν έλπιζε ότι την αθώωσή του ένω συγγενών άρχισε να συζητή ευμενώς για τον Γκαρνιέ, που δεν είχε αφήσει να συντελεσθή ένα τέτοιο προμερό δόκιμα, που προερχόταν από φανερά δικαστική πλάνη).

27ον

Έδρατέτευσε, δέβαια, έπειτα ο Γκαρνιέ, αυτό όμως δεν έπεδείνωσε την θέση του Ζακ Ντενέ. Κατηγορία έναντι του, μετά την αθώωσή του, δεν ήταν δυνατόν δέβαια να του απαγγελθή.

Ούτε όμως και η αστυνομία τον επιτηρούσε. Ο Μαρινώ έλασε πού εϋθής εξ άρχης είχε μερικές επιφυλάξεις ως προς την ένοχή του Ζακ Ντενέ, τώρα είχε πιά τελείως πεισθή για την αθωότητά του.

Κι' έτσι, το άτυχο εκείνο θύμα της ελμαμένης πού δεν είχε μάθει όσα συνέβησαν στη Μαθίλδη από την στιγμή της συλλήψεώς του — ήξερε όμως ότι δεν είχε παντρευθή ακόμη τον κόμητα Βαρσύ — μόλις απέφυλακίσθη, ευχαρίστησε τον Θεό, ενώ με την φαντασία του έτρεχε προς τη Μαθίλδη πού την θεωρούσε πιά δική του.

Ενόμιζε, ο δύστυχος, ότι τίποτε πιά δεν τούς έμπόδιζε να ριχθούν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου και, ένωμένοι πιά, να διαδίσουν προς την εϋτυχία...

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΕΜΠΟΔΙΟ

Όταν ο Ρεμπώ, ο πιστός υπηρέτης του Ζακ Ντενέ, πού παρευρισκόταν κατά την ανάθεσή της δίκης, άκουσε την άθωωτική για τον κύριό του, άποφασί του δικαστηρίου, δεν συγκρατήθηκε από του να δημήσει και να τον άγκαλιάσει κλαίοντας από χαρά.

Εφύγαν μαζί.

Σεβόμενος όμως την συγκίνηση του κυρίου του και μη θέλοντας να τον λυπήσει, και μάλιστα τόσο πολύ, κατά την εϋτυχισμένη γι' αυτόν στιγμή εκείνη, δεν ανέφερε τίποτε σχετικά με τα όσα συνέβησαν στη Μαθίλδη.

Όπως όμως ήταν επόμενο, την συζήτηση γι' αυτήν, την προκάλεσε ο ίδιος ο Ζακ, πού διάσθησε να τον ρωτήσει:

—Και το παιδί μου; Τι κάνει το παιδί μου, Ρεμπώ;

Ο υπηρέτης, πού δεν θέλησε και πάλι να τον κάνει να πονέσει, άναγκάστηκε να καταφύγει στο ψέμα:

—Καλά, απήντησε. Είναι καλά!

—Εξαιρουμένης να τ' έχεις αφήμένο στο συγγενικό σου σπίτι στην έξοχή, όπως μου είπες!

—Ναι!

—Και η Μαθίλδη;

—Είναι καλά κι' αυτή.

—Επίστεψε, λοιπόν, στην ένοχή μου;

—Α, μπά!

—Μά εσύ μ' άφησες, σε μιά σου επίσκεψη στη φυλακή, να πιστέψω αυτό.

—Ω, όχι! ψιθύρισε ο Ρεμπώ, πού δρέθηκε σε δύσκολη θέση μη ξέροντας τί άπαντήσεις έπρεπε να δίδη στον κύριό του. Δεν με κατάλαβες καλά.

—Δεν τ'ό πιστέψε, λοιπόν, η Μαθίλδη μου;

—Καθόλου!

—Και ξέρει ότι έπρόκειτο να γίνη άναθεώρησης της δίκης μου;

—Φυσικά, όλος ο κόσμος τ'ό ξέρει αυτό.

—Κι' ο θεός της μήπως προσπαθεί να την άναγκάσει να παντρευθή τον κόμητα Βαρσύ;

—Βέβαια! ψιθύρισε σάν άφηρημένος ο Ρεμπώ. Προσπαθεί δέβαια...

—Και η Μαθίλδη;

—Άρνείται...

Και για ν' άποφύγη νέες ερωτήσεις του Ζακ ο Ρεμπώ:

—Ας πάμε πρώτα σπίτι μας, πρόσθεσε, κι' εκεί τ'ά συζητούμε. Είναι άλλωστε τόσο πολλά, κι' έχωμε να σκεφθούμε για τόσο σοβαρά πράγματα, ώστε δεν είναι σωστό να τ'ά λέμε στο δρόμο.

Ο Ζακ, άναγνώριζοντας την άλήθεια των λόγων του υπηρέτη του, δεν τ'ό άπέτεινε καμιά ερώτηση, σχετική με την Μαθίλδη και το παιδί τους.

★

Απερροφήθη στη σκέψη της εϋτυχίας, πού άρχισε ν' ανατέλλει με την αθώωσή του, κι' εβάρδιζε χαμογελώντας όλο. Η θλίψη πού δοκίμαζε καθ' όλη τη διάρκεια της φυλακίσεώς του, είχε αφήσει τ'ά ίχνη της επάνω στο συμπληρωτικό πρόσωπο του Ζακ. Ωστόσο, άν και η ζωηρότης των ρυτιμών του προσώπου του είχε σβεσθή, η κανονικότης των χαρακτηριστικών του δεν είχε φύγει.

Εκύτταζε γύρω του με λαχτάρα.

Ενόμιζε κανείς πως ήθελε ν' άγκαλιάσει την πόλη όλόκληρη, ότι καταφιλούσε νοερά τ'ά γνωστά του εκείνα μέρη, τ'ά όποια, πού όλίγων ημερών άκόμη, είχε παύσει να έλπιζε ότι θ'ά ξανάβλεπε.

Για μιά στιγμή έβλεπε τα πάντα για ν' αναλογισθή τί υπέφερε και τί θ'ά υπέφερε ακόμη άν ο Γκαρνιέ, ο καλός γι' αυτόν δαίμονας, δεν επενέβαινε να τον σώσει την τελευταία στιγμή.

Ο Γκαρνιέ έθεωρείτο άπ' όλους ως κακούργος. Για τον Ζακ ήταν ο καλύτερος των ανθρώπων. Ήταν ο σωτήρ του.

Μήπως, άν δεν επενέβαινε δεν θ'ά έκατατομείτο;

Μήπως αυτός δεν τον είχε άρπάξει, άπ' τ'ά χέρια του θανάτου την τελευταία στιγμή;

Ο Γκαρνιέ όμως όμολόγησε άπερίφραστα ότι αυτός ο ίδιος έδολοφόνησε τον πατέρα του.

Ήταν άλήθεια!

★

Καί δολοφόνος του πατέρα του να ήταν, αυτός έπρεπε να μη τον μισή, να μη τον άπεχθάνεται. Ήταν σωτήρας του και τ'ό άφειλε αιώνια ευγνωμοσύνη.

★

Κάνοντας τις σκέψεις αυτές ο Ζακ Ντενέ, σ' όλη την διάρκεια του δρόμου του, δεν άπέτεινε καμιά άλλη ερώτηση στον Ρεμπώ πού σκεπτόταν με πού τ'όπο θάπρεπε ν' άποκαλύψη σ' αυτόν όλη την άλήθεια.

Εφθασαν τέλος στο σπίτι του, έκλειδώθηκαν μέσα σ' αυτό κι' ο Ζακ, διψώντας να μάθι νέα σχετικά με την άγατημένη του Μαθίλδη, έπηρε από τ'ό χέρι τον Ρεμπώ, τον έβαλε να καθίσει σ' ένα κάθισμα, έκάθησε κι' αυτός κοντά του και τον ρώτησε:

—Λοιπόν; Τι έγινε κατά τ'ό διάστημα της φυλακίσεώς μου;

—Εγώ, σ' όλο αυτό τ'ό διάστημα, έφροντιζα π'ώς να σε σώσω...

—Καλέ μου Ρεμπώ! Ποτέ μου δεν άμφέβαλα γι' αυτό... Όμως, τί μπορούσες να κάμεις εσύ;

—Ό,τι έκαμα... Να σε σώσω δηλαδή!

—Πώς! Τι έκαμες;

—Ω, μην εκπληττείσαι, Ζακ. Ναι, ο Γκαρνιέ σε ανέλαβε υπό την προστασία του, γιατί εγώ τον παρακάλεσα να τ'ό κάμη.

—Αλλά, τον εγγνώριζες, Ρεμπώ;

—Ναι!

—Τον Γκαρνιέ! Δεν τ'όξερα αυτό...

—Δεν έτυχε να σου τ'ό πω. Μου άφειλε μιά πολύ μεγάλη χάρη ο Γκαρνιέ, και μου την εξώφλησε τώρα...

—Αυτός όμως είναι ο δολοφόνος του πατέρα μου.

—Όχι, Ζακ. Ό,τι έκαμε, τ'ό έκαμε για να σε σώσει. Τ'ό έκαμε για να μ'εύχαριστήσει.

—Και έφθασε μέχρι παρόμοιας θυσίας πού δεν είναι παρά καθαρή αυτοκτονία;

—Κι' αυτό ήταν έτοιμος να τ'ό κάμη, άν τ'ό ζητούσα εγώ. Μη πιστεύεις όμως ότι είναι δυνατόν να πάθι τίποτε ο Γκαρνιέ. Θ'ά δραπέτεύσει.

—Τ'ό ύποπτευόνταν οι αστυνομικοί και έχουν πάρει όλα τους τα μέτρα.

—Αυτό δεν σημαίνει ότι ο άρχισιμο-ρίτης δεν θ'ά τ'ό ξεφυγή.

Και συνεχίζοντας ο Ρεμπώ άφηγήθη όλα όσα ο Γκαρνιέ είχε κάμει προς άποδείξει της αθωότητός του, και όλους τ'ους κινδύνους πού είχε ύποστη προς χάριν του.

Μετά άρχισε να έκθέτη όσα συνέβησαν στη Μαθίλδη και τη φορά αυτή δεν τ'ό άπέκρυψε τί είχε ύποστη εκείνη και τί έπίστευε σχετικά γι' αυτήν. Και ο Ρεμπώ, μ' όλο πού έβλεπε με λύπη του, ότι κατεξέχριζε την καρδιά του κυρίου του, τ'ό άνεκόνισε και την άρπαγή τ'ό παιδιού του και, με μιά λέξη, τ'ό ανέφερε όλα γενικά όσα συνέβησαν χωρίς να παραλείψει να τ'ό πη ότι η Μαθίλδη, προς χάριν του, και για την δική του σωτηρία άναγκάστηκε να ύποσχεθή στον Βαρσύ ότι θ'ά τον έπαιρνε σύζυγό της στην περίπτωση πού εκείνος θ'ά τον έσωζε και θ'ά άνεύρισε τ'ό παιδί του.

Ήταν τόσο μεγάλος ο πόνος και η θλίψη του Ζακ, όταν άκουσε όλα αυτά όστε έφθασε να εύχεται να είχε πεθάνει κι' αυτό λίγες ώρες μονάχα μετά την ός εκ θάνατος άπελευθέρωσή του.

Ο Ρεμπώ προσάθεσε να τ'όν παραγορήσει και να τ'όν κάμη να πιστέψει ότι όλα θ'ά διωρθώνονταν, φροντίζοντας συγχρόνως να τ'όν πείσει ότι η εϋτυχία δεν θ'ά άργούσε να τ'όν άγκαλιάσει και πάλι.

★

Και για τ'όν σκοπό αυτό, ο πιστός υ-

πηρέτης του Ζακ άφιέρωσε όλες του τις μετέπειτα προσπάθειες. Ο Ντενέ τ'ό είχε ξεγηγήσει τί πραγματικά συνέβαινε με τ'ό γράμμα του Καρού καθώς και τ'όν λόγο για τ'όν όποιον ύποστήριζε ότι πράγματι είχε πάρει παρόμοιο γράμμα από τ'όν λήσταρχο.

Ο Ρεμπώ, πού επείσθηκε τελείως για την αθωότητά του, θέλησε άμέσως να πείσει και την Μαθίλδη.

Δεν κατ'όρθωσε όμως να την πλησιάσει. Τόσο ο εισαγγελεύς Ριχάρδος ντ'έ Βίλ, όσο κι' ο κόμης Βαρσύ, την κατεσκόπευαν διαρκώς και δεν άφηναν κανένα να την πλησιάσει. Έτσι και ο Ρεμπώ δεν μπόρεσε να την συναντήσει, να της άναφέρει τ'ά του Ζακ και, πού πάνταν να την δγ'άλη από την πλάνη, στην όποια ο ίδιος την είχε βυθίσει, επιδεικνύοντας σ' α' τ'όν τ'ό γράμμα του Καρού πού τ'ό είχε δώσει ο Γκαρνιέ.

Πέρασαν έτσι άρχετες μέρες, κατά τις όποιες ο Ζακ Ντενέ, έψαχνε για την άνεύρεση τ'ό παιδιού του, ψυχικά συντριμμένος για τ'όν στάσι της Μαθίλδης την όποια και παρεξηγούσε.

Τέλος ο Ρεμπώ κατέφυγε και πάλι στον Γκαρνιέ κι' εκείνος, όπως είναι γνωστό, ξεγνάγκασε τ'όν κόμητα Βαρσύ, τ'όν συνάδελφό του Μπονώ, ν' άποσπερθή, να παραιτηθή από κάθε δικαίωμα τ'ό επάνω στην Μαθίλδη και να την άφήσει ήσυχη κι' άνεμόχλητη.

Έπειτα τα γεγονότα έπληθαν ραγδαία. Ο Γκαρνιέ κι' ο Μπονώ άρχισαν να συνεργάζονται άρχίζοντας από τ'όν δολοφονία τ'ό εισαγγελέως Ριχάρδου ντ'έ Βίλ. Με τ'όν τρόπο αυτό, και τ'ό τελευταίο πρόσκομμα στην ένωση του Ζακ και της Μαθίλδης έξάλιζε.

★

Στο μεταξύ αϋτό η Μαθίλδη είχε όποφρει τρομερά. Όταν έμαθε ότι ο Ζακ θ'ά άποκαταλιόταν, σωριάστηκε χάρη άναίσθητη. Οι ύπηρέτες, πού άκουσαν τ'όν γδοστο τ'ό σώματος και έτρεξαν, στάθηκαν κατ'άπληκτοι. Με τ'ά χαρακτηριστικά έντελως άλλωστε, η Μαθίλδη έξαικολούθησε να παραμένη λιπόθυμη. Την μετέφεραν στο δωμάτιό της όπου πάλι άψε άρχετες μέρες με τ'όν θάνατο.

Τέλος, χάρις στην έπιμονή τ'ό Ρεμπώ, πού κατ'όρθωσε να πλησιάσει την Μαθίλδη, οι δύο έραστές έδωσαν άμοιβαίες ξεγηγήσεις και η ψυχική τους γαλήνη άποκαταστάθη. Το παιδί τ'ους άπεδόθη πολύ σύντομα και τίποτε πιά δεν ήταν ικανό να τ'ους χωρίσει.

Άγαπημένοι, λατρευόμενοι, δεν είχαν παρά έναν πόθο: να ένωθούν με τ'ά ιερά δεσμά τ'ό γάμου και με λαχτάρα περιμέναν την εϋτυχισμένη εκείνη ήμέρα πού θ'ά τ'ους ήγωνα γι'ά πάντα.

Είχαν δ'ά αναβάλει την τέλεσι τ'ό γάμου τους για λίγον καιρό, λόγω τ'ό θανάτου πού εισαγγελέως. Η Μαθίλδη δεν θέλησε να γίνη ο γάμος τους πριν περάσουν σαράντα ήμέρες από τ'ό θάνατο τ'ό θείου της, κι' έτσι, οι δύο έραστές δεν είχαν κάμει άκόμη τ'όν γάμο τους τότε πού ο Γκαρνιέ κι' ο Μπονώ ξαναγύρισαν στο Παρίσι...

ΑΝΡΥ ΝΤΟΣΙΝ

Μιά μέρα πού της έπιστροφής τ'όν ληστάρχου στο Παρίσι, η Μαθίλδη δέχθηκε έναν άπροσδόκητο επισκέπτη.

Τ'όν άστυνόμο Άνρϋ Ντοσίιν. Τ'ό περιέργο αυτό άστυνομικό όργανο πού, όταν κατέχε να χέρια τ'ό Ζακ Ντενέ και μέσα στο σπίτι του, τ'ό γράμμα της Μαθίλδης και τ'ό διάβασε, έκαμε άμέσως την σκέψη να έκαταλλεύθη τ'ό μυστικό πού άπεκάλυπτε τ'ό γράμμα.

Τ'ό άρνήθηκε λοιπόν καλά, έβαλε στον φά-

κελλο της έναντιόν τ'ό Ζακ δικογραφίας, ένα άλλο γράμμα πού συνέταξε και έγραψε ο ίδιος και πού δ'ήθεν άπευθυνόταν από τ'όν λήσταρχο Καρού, και περιέμενε την κατ'άλληλη στιγμή για ν' άνεργήσει. Ξεφθόθηκε ότι δεν έπρεπε να έπιχειρήσει τίποτε πού της καρατομήσεως τ'ό Ζακ και περιέμενε.

Ήθωώθη εκείνος, άπεφυλακίσθη, έδολοφονήθη ο εισαγγελεύς, ξεγηγίσθη ο κόμης Βαρσύ, πού απέδειχθη ότι ήταν ο Μπονώ, έπληθε ή συμπιλώσις τ'ό Ζακ και της Μαθίλδης κι' έπλησίαζε ή ήμέρα τ'όν γάμου των δύο πολυπαθών έραστών, όποτε ο έκτεκτός αυτός άστυνόμος έσκέφθηκε ν' άρχισι τις ένεργείες τ'ους.

Και ναί μ'έν ο εισαγγελεύς είχε πεθάνει και η Μαθίλδη έπρόκειτο να παντρευθή εκείνον πού άγαπούσε και πού φυσικά ποτέ δεν θ'ά φανέρωνε τ'ό νεανικό παράπτωμα της Μαθίλδης, στο όποιον άλλωστε κι' αυτός συνήργησε, άλλ'αυτά δεν είχαν καμιά σημασία για τ'όν εξαίρετο κύριο Άνρϋ Ντοσίιν.

Κι' άν είχε πεθάνει ο εισαγγελεύς ζούσε ή κόρη του. Κι' όταν αϋτός έν συνεννοήσε μ'έκείνην άπεδείκνυε τ'ό σφάλμα της Μαθίλδης, αϋτή θάχανε τ'ά είκουσι έκατομύρια της κληρονομίας, πού θ'ά περιέρχονταν στη γενική κληρονομία τ'ό θείου της, στην εξαδέλφη της δηλαδή Σουζάνα.

Και ο Άνρϋ Ντοσίιν, δέβαιος ότι θ'ά έξεβίαζε τ'ους δύο έραστές, όταν νόμιζε ότι ήταν καιρός έπεμβάσεως, έτοιμάσθηκε, και κατευθύνθη προς τ'ό σπίτι της Μαθίλδης ντ'έ Βίλ.

Στον θυρωρό πού παρουσιάσθηκε όταν χτύπησε τ'ό κουδούνι, έδωσε την κάρτα του και τ'ό ελε:

—Δώσε την στην κυρία σου και πές της ότι την παρακαλώ να με δεχθή για λίγες στιγμές.

—Στη δεσποινίδα Μαθίλδη;

—Μάλιστα...

—Περιμένετε, κύριε.

★

Πριν λίγες μόλις στιγμές είχε φύγει από τ'ό σπίτι της νέας ο Ζακ και η Μαθίλδη καθόταν διαβάζοντας κάποιο περιοδικό.

Κι' εκείνη την ήμέρα, όπως και τις άλλες, οι δύο έραστές, δεν μιλούσαν για τίποτε άλλο παρά για τ'όν γάμο τους, κι' έξέφραζαν την ευχαρίστησή τους, γιατί πλησίαζε ή στιγμή εκείνη πού θ'ά πραγματοποιούσαν ο μόνος τους πόθος.

Θυμήθηκαν πάλι τ'ά πόσα υπέφεραν και οι δύο τους, πόσα έμπόδια παρενεβλήθησαν στο δρόμο τους, πόσους κινδύνους διέτρεξαν και κατέληξαν στο συμπέρασμα πως και τ'ά ρόδα ακόμα έχουν άγκάθια. Τώρα όμως ήταν εϋτυχισμένοι.

Κάποια στιγμή, άκουμπώντας η Μαθίλδη τ'ό όμορφο κεφάλι της στην άγκαλιά τ'ό Ζακ, τ'ό ελε άπαλά:

—Όλοι οι μεγάλοι έρωτες, άγάπη μου, έχουν θλίψεις. Γιατί να τις θυμάμαστε τώρα; Έπέρασαν...

—Ούτε ή φυλακή μου, ούτε ή θλίψη μου, σώζονται μέσα στην ψυχή μου, Μαθίλδη... Όμως...

Και με φωνή γεμάτη παράπονο ο Ζακ:

—Όμως, ξεπηλούσθες, φάνηκες πολύ κακή μ'έμένα.

—Εγώ, Ζακ; διεμαρτυρήθη εκείνη.

—Εσύ, ναί!

—Αλλά, γιατί;

—Γιατί έκαμες κάτι πού δεν περιμένα από σένα, Μαθίλδη.

—Δηλαδή;

—Επίστεψες ένα πράγμα πού δεν έπρεπε να πιστέψης, έστω κι' άν τ'ό έλεες με τ'ά ίδια σου τα μάτια...

—Ω, μη μου τ'ό υπενθυμίζεις αυτό, Ζακ! έκαμε εκπληκτικά κάπως ή Μα-

θίλδη. Σε τί έφταιξα εγώ; Μου έδειξαν ένα γράμμα πού σε ένοχοποιούσε...

—Δεν έπρεπε να πιστέψης ούτε σ'αυτό.

—Αλλά πού να φανταζόμουν εγώ ότι ήταν ψεύτικο.

—Έπρεπε να τ'ό καταλάβης, Μαθίλδη. Λίγη ώρα πριν συλληφθώ πού είχες στείλει εσύ ένα γράμμα, στο όποιον άπεκάλυπτες τ'ό μυστικό μας. Γιατί να μη τ'ό θυμήθης αυτό; Γιατί να μην ύποθέσης την άλήθεια;

—Γιατί δεν ήξερα άν είχες πάρη τ'ό γράμμα μου.

—Καλά, και ή καρδιά σου;

—Τί;

—Δεν σου θροντοφονούσα την άθωότητά μου ή καρδιά σου, Μαθίλδη μου;

—Η καρδιά μου, ναί! Μά τ'ά πράγματα όλα έβεβαίοναν τ'ό αντίθετο. Όπως δ'ήποτε, Ζακ, έξασε τ'ό παρελθόν. Είμαστε εϋτυχισμένοι τώρα, θ'ά κάμωμε τ'ους γάμους μας σε λίγες μέρες, θ'ά γίνωμε πλούσιοι και θ'ά ρίξωμε στη λήθη τ'ό δασυνιστικό παρελθόν. Ξέχασέ τ'ό από τώρα, Ζακ. Σου τ'ό ζητώ. Τ'ό θέλω. Τ'ό άπαιτώ...

Ο Ζακ την κύτταξε στα μάτια, την τράβηξε περισσότερο κοντά του και ή άπάντησή της ήταν ένα γλυκό φιλή πού της έδωσε στο στόμα.

Ξαφνικά όμως συνωφρυώθηκε.

Εσπρώξε άπαλά τη Μαθίλδη, έμεινε για λίγες στιγμές σκεπτικός και γυρίζοντας μετά προς αϋτήν:

—Μαθίλδη μου, τής ελε, για τ'ό δικό σου εκείνο γράμμα, μήπως ξέρεις τίποτε;

—Τί να ξέρω, Ζακ;

—Όπως σου είπα, τ'ό γράμμα σου κατεσχέθη στα χέρια μου. Άντί εκείνου στον θείο σου εστάλη τ'ό άλλο πού έλαβε ο Γκαρνιέ από τ'ό γραφείο του και πού τ'ό έδωσε στον Ρεμπώ ο όποιος σου τ'ό έπέδειξε. Τ'ό πραγματικό; Τι έγινε;

—Δεν ξέρω.

—Μήπως τ'ό πήρε ο Γκαρνιέ;

—Ίσως... Σ'έσνα όμως, όταν παρουσιάσθηκες στην εισαγγελλία, τί γράμμα έπέδειξε ο μακαρίτης θεός μου;

—Τ'ό ψεύτικο.

—Άρα, ή άντικατάστασή του έγινε πριν ή δικογραφία άποσταλή στον θείο μου.

—Έχεις δίκιο... Όστε κλάτπη στο γραφείο τ'ό άστυνόμου...

—Η ένψ σε μετέφεραν στην άστυνομία...

—Πιθανόν κι' αϋτό. Όμως...

—Τί;

—Αυτό είναι ένα σοβαρό πράγμα για μας. Ποιός τ'ό έχει κλέψει;

—Κάποιος φίλος μας, ίσως...

—Αμφιβάλλω.

—Γιατί;

—Γιατί άν ήταν φίλος εκείνος πού τ'ό πέξηρεσε τ'ό γράμμα σου δεν θ'άδαζε στη θέση του από τ'ό πού μου άπεστάλη δ'ήθεν από τ'όν λήσταρχο Καρού, αϋτό δηλαδή πού παρ'όλίγο να μου στοιχίση τη ζωή.

—Αλλά τότε;

—Μπορεί να τ'ό άντικατέστησε ο Μπονώ.

—Ίσως.

—Και να θελήση τώρα να μας βλάψη. Η Μαθίλδη πού τ'αράχθηκε στην όπνοια εκείνη τ'ό Ζακ, άγρίασε και:

—Δεν πιστέω, Ζακ, ψιθύρισε.

—Δεν είναι όστ'όσο καθόλου παράδοξο.

—Μά ο Μπονώ παρητήθη από κάθε άπαιτησή του. Έπ'ί πλέον ο Γκαρνιέ, δεν θ'άφήση να μας βλάψη. Άλλωστε, όταν μου παραδοθούν τ'ά χρήματα, τί θάχω να φοβηθώ;

—Τίποτε δέβαια... Όταν όμως έπιδεί-

Ξη προηγουμένως το γράμμα; Τι θα γίνει τότε; Τα είκοσι εκατομμύρια σου θα περιέλθουν στην κατοχή της εξαδέλφης σου...

—Ο Μπινώ καταδιώκεται, Ζάν. Έπειτα, ποτέ του δεν έκαμε λόγο για το γράμμα εκείνο και είμαι βεβαία ότι θα το έχασε κι' αν το είχε. Έξ' άλλου, αν ήθελε να κάνει τίποτε, θα το είχε κάνει. Ός τώρα όμως δεν εμφανίστηκε καθόλου και δεν προέβαλε καμιά αίτηση. Πιστεύω ότι ούτε στο μέλλον θα το κάνει.

—Τό εύχομαι κι' εγώ. Όποσδήποτε ελπίζω ότι ο Γκαρνιέ, που έδειξε τόσο ενδιαφέρον για μένα, δεν θα τον αφήσει να μας προξενήσει ένα τόσο μεγάλο κακό....

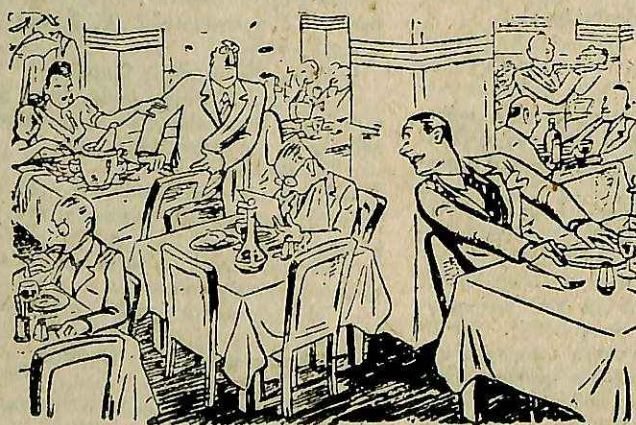
—Κι' εγώ είμαι βεβαία γι' αυτό. Και οι δυο έρασταί, παρεσύρθησαν σ' άλλες συζητήσεις, και έχασαν το γράμμα, του οποίου η ανάμνηση, σαν μαύρο σύννεφο, ήθελε να σιάνει για λίγο τον λαμποκοπούτα ουρανό της ευτυχίας τους...

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ ΕΚΒΙΑΣΤΗΣ

Ο Ζάν ξφυγε έπειτα και η Ματθίλδη, χωρίς να θυμάται πια το γράμμα, άρχισε να διαβάει κάποιο περιοδικό, όποτε στην πόρτα του δωματίου, άκουστηκαν έλαφροί δειλοί κύτοι.

Χωρίς να διακόψει η νέα το διάβασμα, φώναξε:

—Εμπρός!
Ο θυρωρός άνοιξε την πόρτα και ύποκλιθηκε μπρος στην Ματθίλδη.
—Τί συμβαίνει; ρώτησε η νέα.
—Σας ζητούν! απάντησε εκείνος.
—Ποιός;
—Ένας άξιωματικός της αστυνομίας.

ΑΔΙΑΚΡΙΤΕΣ ΜΑΤΙΕΣ

Πρωτότυπη χιουμοριστική ιστοριούλα

Θα έλεγε κανείς ότι ο νέος που δεινιούσε μόνος, σ' ένα τραπέζι στη μέση του μεγάλου εστιατορίου, ήθελε να υπνωτίσει την δμορφη κυρία που δεινιούσε με τον άντρα της σε μια γωνία.

Σε κάθε μπουκιά που έβαζε στο στόμα του, της έριχνε ματιές επίμονες, διαπεραστικές. Τό κατάλαβε φυσικά και η κυρία, που δεν μπορούσε παρά να κολακευτεί, αφού ο αδιάκριτος και τολμηρός εκείνος νέος που την κυ-

—Σου έδωσε την κάρτα του;
—Μάλιστα.

Ο θυρωρός έπροχώρησε και έδωσε το έπιστολεπτήριο στη νέα που, όταν έβριξε ένα βλέμμα πάνω σ' αυτό και διάβασε το όνομα, έκαμε μορφασμό άπορίας.

Έσκέφθηκε, προσπάθησε να θυμηθεί εν ελγε γνωρίσει ποτέ της τόν άστυνόμο Άν- ρυ Ντοσίν κι' έμόρφασε πάλι.

—Δεν τόν ξέρω τόν άνθρωπο αυτόν!, ψιθύρισε σαν να μιλούσε στον εαυτό της. Ποιός είναι; Και τί θέλει τάχα;

Και γυρίζοντας προς το θυρωρό:

—Έζητησε να δει έμένα την ίδια; ρώ- τησε.

—Μάλιστα, δεσποινίς!

—Τότε, έκαμε η Ματθίλδη καθώς ση- κανόνταν από το κάθισμά της, όδηγησε τον στο σαλόνι. Θα είμαι εκεί και θα τόν περιμένω. Πήγαινε.

★

Όδηγούμενος από τόν ύπνρέτη ό κάτο- χος του τόσο πολύτιμου γράμματος της Ματθίλδης, έφθασε και μπήκε στο σα- λόνι όπου τόν περιμένε η νέα. Μετά την άνταλλαγή των τυπικών φράσεων, η Ματ- θίλδη τούδειξε κάθισμα, κάθισε κι' αυτή άπέναντί του και τόν ρώτησε να της πη- σε τί όφειλετο η τιμή της έπισκέψώς του.

Ο Άνρυ Ντοσίν, τόν χαρακτήρα του οποίου μαντεύει κανείς από την πράξη που σκέφθηκε να κάνει, ήθελε άμέσως στο σκοπό του:

—Δεσποινίς, την ρώτησε, με γνω- ρίζετε έσείς;

—Όχι, κύριε! απάντησε η Ματθίλδη. Πρώτη φορά λαμβάνω την τιμή να σας γνωρίσω...

—Δεν μ' έχετε ιδει ποθενά;

—Όχι!

της φασαρία!, τόν παρε- καλεσε αυτή.

—Θα τόν μάθω εγώ να φέρνεται! Τόν αδιάντρο- πο!... Είναι τρόπος αυτός να κυττάει μια καθώς πρέ- πει κυρία; Αν ήσουν μό- νη, τό παραδέχομαι. Άλ- λά είμαι κι' εγώ μαζί σου. Η μήπως με πέρασε για κανένα θλάκα;

Έν τω μεταξύ ό νέος έ- εξακολούθησε να μασιάζει και να κυττάει. Και μάλι- στα, άν κανένα γκαρσόνι στεκόταν μπροστά του ή κανέναν πελάτη του έ- κρυβε τη θέα της γωνίας εκείνης όπου καθόταν η όμορφη κυρία, αυτός έμά- κραινε τó λαϊμό του σαν καμηλοπάρδαλις, έσκυβε άπ' έδω και άπ' εκεί, για να μπορέσει να ιδει εκεί- που ήθελε.

Ο σύζυγος έκανε ύπο- μνη, ως που δεν μπόρεσε πια να κρατηθεί. Στο τέ- λος όμως έκατάλαβε ότι έπρεπε να δώσει ένα καλό μάθημα σ' αυτόν τόν α- διάκριτο!...

Κατακόκκινος από την άγανάκτηση, τινάχτηκε έ- πάνω και, άδιαφορώντας για τη γυναίκα του, που προσπαθούσε να τόν συγ- κρατήσει, θρέθηκε με δυο πηδήματα μπροστά στο τραπέζι του νέου.

— Προς Θεού, μην κά-

— Μπορούμε να μάθω-

—Θυμάστε καλά;

Η Ματθίλδη που δεν μπορούσε να μαν- τεύσει τί λόγο είχαν οι επίμονες εκείνες έρωτήσεις του συνομιλητού της, για μια στιγμή στάθηκε κυττάζοντάς τον προσε- κτικά.

Έσκέφθηκε αλλά δεν τόν θυμήθηκε. Τόν πρόσεξε αλλά δεν νόμισε πως τόν είχε δη και άλλοτε. Και με νέο μορφασμό άπορίας:

—Όχι, κύριε, απάντησε. Δεν θυμάμαι να σας είδα ποτέ.

—Κρίμα!

—Γιατί, κύριε Ντοσίν;

—Γιατί νόμιζα πως θα με θυμόσαστε.

—Σας έχω γνωρίσει;

—Μ' έχετε δει;

—Σε συναναστροφή;

—Όχι!

—Σε ταξίδι;

—Όύτε!

—Αλλά τότε, πού;

—Στό δρόμο, δεσποινίς. Με είδατε μά- λιστα πολλές φορές.

Η νέα μόλις συγκρατήθηκε για να μη γελάσει με την άστεία, όπως της φάνηκε, εκείνη άπάντησε τού έπισκέπτου της.

Και χωρίς να καταλάβει ότι ό Ντοσίν έκαμε όλον εκείνο τόν πρόλογο, για να δικαιολογήσει όσα θα της έλεγε σε λίγο, η Ματθίλδη τού απάντησε με κάποια εκ- πληξη:

—Αλλά, κύριε, στο δρόμο κανείς βλέ- πει τόνον κόσμο. Είναι δυνατόν να τούς θυμάται όλους;

—Όταν τούς προσέχη...

—Και έπρόσεξα εσάς;

—Καταλάβατε, τούλάχιστον, ότι σας πρόσεχα εγώ. Και μάλιστα, όχι μια φο- ρά, αλλά πάμπολλες.

(Ακολουθεί)

μα, τόν έρώτησε απότο- μα, πότε θα σταματήσει να κυττάει την κυρία μου με τέτοιαν έπιμονή;
—Με συγχωρείτε, τού απάντησε ό νέος, ενώ ση- κωνόταν με σεβασμό, γε- λαστός. Δεν κυττούσα κα- θόλου την κυρία σας, άλ- λά την κρεμάστρα που θρίσκειται ακριβώς πίσω της. Έκρέμασα τήν καμ- παρντίνα μου, που είναι κατακαίνουργη, και με τόση κίνη που γίνεται έδω μέσα, και καθώς εί- ναι κοντά η πόρτα, είχα τό φόβο μή μου την πά- ρουν. Με συγχωρείτε...

Ο σύζυγος έπέστρεψε κοντά στη γυναίκα του, που έπερίμενε τρέμοντας μια δραματική συζήτηση, και τήν καθυσόχασε.

—Μην άνησυχής, άγα- πητή μου, της είπε ήρεμα. Δεν κυττούσε έσένα, αλλά την κρεμάστρα, που είναι πίσω σου, γιατί φοβάται μην τού πάρουν την καμ- παρντίνα.

Η κυρία έκαμε έναν μορφασμό, έβριξε μια πε- ριφρονητική ματιά στον νέο και χτυπώντας με πεί- σμα τό μαχαίρι στο τρα- πέζι, είπε:

—Τό κατάλαβα εγώ πως ήταν ήλιθιος! Τόν σαχλό!...

ΖΗΝΩΝ ΜΠΟΛΤΣΑΣ

ΘΑ ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΑΤΕ;

Η ΠΥΓΟΛΑΜΠΙΣ ΑΝΑΙΣΘΗΤΕΙ ΤΑ ΘΥ- ΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΡΟΤΟΥ ΤΑ ΚΑΤΑΒΡΟΧΘΙ- ΣΕΙ!

Η πυγολαμπίς —κοινώς κολοφωτιά— είχε πολύ γνώση από την φωσφορίζουσα ουσκευή που φέρε η θηλυκία στο ύπογαστρίο της, πράγμα που την έσοκεπάζει στα μάτια τών καθυστερημένων διαδωτών κατά τις όμορφες καλοκαιρινές βραδύες.

Ο διάσημος Φάμπρ είχε την ύπομνη να μελετήσει προσεκτικότερα όλα τα ήθη του πε- ριέργου αυτού έντόμου. Τό είδε να κυνηγεί με ζωρότητα και έπιμονή έναν μικρό κογλία και όπως πρόσεξε ό Φάμπρ, πράγμα περίερ- γο, η πυγολαμπίς άναίσθηται τό θύμα της ποσ- τού τό φάρ. Πρώτα-πρώτα λοιπόν πλησιάζει τόν κογλία και μετά θνάζει δυο γνάθους κυρτούς με τούς οποίους τσιμπά έλαφρά, με- θοδικά την άκρη του μαλακού μέρους του θύ- ματός της. Μετά τέσσερα-πέντε παρόμοια τσι- μπητάκια ό δύστυχος κογλίας χάνει τις αισθή- σεις του και μένει έτσι δυο ή τρεις μέρες, χρονικό δηλαδή διάστημα που άρκεί στην πυ- γολαμπίδα για να ποτισθεί διότι στην κυριολε- ξία δεν τρώει τόν κογλία, αλλά τού άπομυζά όλο τό ύγρο που περιέχει. Αύτη η άναίσθητο- ποιήσις και η έπακολούθουσα άπορρόφησης που συχνά συναντάται στον κόσμο τών έντόμων είναι πραγματικά θαύματα μηχανισμού.

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ...

▲—φωτεινά κλειδιά και κλειδαριές; Έτσι την νύχτα δεν θάμασε ύποχρεωμένοι να χάνωμε την ώρα μας ψηλαφίζοντας.

▲—είδικα μηχανήματα, τοποθετημένα σ' έρη- μικούς δρόμους που να ειδοποιούν άμέσως τό άστυνομικό τμήμα της περιφέρειας; Έτσι ένα άτομο που θα διέτρεχε έσφινικό κίνδυνο θα μπορούσε να πάρη βοήθεια άμέσως.

▲—κατασκόπες χωρισμένες στα δύο μ' ένα μικρό διάφραγμα; Έτσι θα ήταν δυνατό να ζεσταθούν δυο διάφορα φαγητά άπάνω σε μια φωτιά.

▲—μικροί χάρτες της Εύρώπης, έπάνω στα ραδιόφωνα, τών οποίων οι πόλεις να φωτι- ζονταν όταν θα παίρναμε τόν σταθμό τους; Έτσι θα ήταν εύκολη η έκμάσησις της γεω- γραφίας στα παιδιά και σε πολλούς μεγά- λους.

▲—οποιοσδήποτε ταμπόνια στις άκρες τών μπα- νελλών τών όμβρελλών; Έτσι η βροχή θα συν- κρατιόταν από αυτά και δεν θάσταζε έπάνω στους... γειτόνους μας.

▲—ψάδες στα γάλλ τών σπιτιών έπάνω στις όποιες να είναι γραμμένη ή φράσις «Καλώς ήλθατε αλλά... σκουπίστε τά πόδια σας»;

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο πετεινός

Ο κύριος Σελεμίδης πηγαίνει για να πε- ράσει μια μέρα στην έξοχή στους εξαδέλφους του Σφιχτοχέρδες. Μένει όμως νοητευμένος από τό κλίμα και στρογγυλοκάθεται επί τρεις εβδομάδες χωρίς να δείχνη ότι πρόκειται σύν- τομα να τούς έγκαταλείψη.

Καταφουρκισμένη ή κ. Σφιχτοχέρση λέγει μια μέρα στο σύζυγό της:

—Πρέπει όποσδήποτε να τόν ξεφορτωθώμε. Πέσπου ότι δεν μπορούμε να τόν τρέφωμε πε- ρισσότερο και ότι δεν έμεινε τίποτε πια για φαγι.

Ο κ. Σφιχτοχέρης συνήτησε άμέσως τόν φιλοενοούμενό του και:

—Άγαπητέ μου εξαδέλφε, τού είπε, είμα- στε ύποχρεωμένοι να στεροθώμε την ευχάρι- στη συντροφιά σου, δεν έχουμε τίποτε πια να σοδ προσφέρωμε.

—Αυτό είναι πολύ δυσάρεστο θέδισμα αλλά άφου πρέπει... Τί ώρα φεύγει τό τραίνο αύ- ριο τό πρωί;

—Στις 6 ακριβώς. Θάρω γα σε ξυπνήσω στις 5.

Την άλλη μέρα τό πρωί ό κ. Σφιχτοχέρης χτυπά την πόρτα της κάμαρας που κοιμάται ό κ. Σελεμίδης.

—Τί γυπάζε; άκούεται μια μισοκοιμισμένη φωνή. Δεν είναι άκόμα ή ώρα πέντε.

—Μά ό πετεινός μας μόλις κακάρισε.

—Πώς, έχετε έναν πετεινό άκόμα; Τότε μένω!

Τί ήταν εκείνος

Ένας νέος που πρόκειται να παντρευτεί πα- ρουσιάζεται στον παπα για να έξιμολογηθεί. Καθώς φαίνεται λίγο στενωχωρημένος ό πα- πας προσπαθεί να τόν δοσήσει και τόν ρωτά:

—Λες ποτέ σου ψέματα;

—Δεν είμαι ούτε δικηγόρος, ούτε πολιτικός άναγνάφω όμωρ όντως ό νέος.

—Έκλεψες ποτέ σου;

—Δεν έχω άσβολήσει ποτέ μου με διαχεί- ρισις οίκομνησις φύσεως.

—Εσκότωσες;

Ο νέος τότε άρχίζει να σιγοτρώμει, γαμη- λώνει τά μάτια και ψιθυρίζει με σδυσημένη φωνή:

—Είμαι... γιατρός!

οί άνθρωποι έν πολέμψ

Εκτός από τά λακωνικώτατα «έπίσημα άνακοινωθέντα», με τά όποια οι έμπόλε- μοι πληροφορούν τόν κόσμο για την πρόοδο τών έπιχειρησέων τους, υπάρχουν κι' ένα σωρό άλλα γεγονότα, που άν δεν συμπεριλαμβανόνται στα «έπίσημα» αυτά «άνακοινωθέντα» δεν είναι εν τούτοις λιγώτερο ένδεικτικά της τραγωδίας που εξα- πελώθη με την έκρηξη του πολέμου. Και όπως θα δούμε παρακάτω, ή τραγωδία αυτή, έχει και την εύθυμη πλευρά της.

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑ

Οι άστρολόγοι, που τόση πέρασι είχαν τά τελευταία χρόνια με τις προφητεί- ες τους, θέλουν από της έκρηξης του πολέμου να... δώη τό άστρο τους! Η ά- φορηή; Έπεσαν έδώ στις προέβες τους! Όλοι άνεξαρτήτως είχαν προλέψει ότι τό 1939 θα ήταν ένα έτος ταραχών μεν άλλ' όχι και πολεμικό. Ο πόλεμος... τους διεψεύσει! Ένας λοιπόν από τούς διαψευθέντας αυτούς προφήτες έπιχειρεί να εξηγήσει ήθελόνων εκ τών ύστερων ότι οι άστρολόγοι έκαμαν ένα μικρό λά-θος στους άπολογισμούς των διότι έλάμ- βαναν ως βάση την ήμερα της γεννήσεως του Φύρερ. Ήδη δέ άποδεικνύεται ότι ή χρονολογία που άνεφέρτε ως τώρα για την γεννησι του Γερμανού Φύρερ δεν είναι... σωστή.

Έπί τη εύκαιρία τού έροδισμού όλων τών κατοίκων τών Παρισίων και τού Λον- δίνου με άντισσφιζιγόνες μάσκες, οι δι- κτατορες της γυναικείας Μόδας έλανάση- σαν και τό άνωτέρω κοστούμι ως μόνο κατάλληλο για να συνοδεύη την άντισσφι- ζιγόνου μάσκα!

ΨΑΡΕΜΑ... ΜΠΑΝΑΝΩΝ

Ενα γερμανικό φορτηγό, που μετέφερε μπανάνες από τό Μαρόκο στη Γερμα- νία καταδιωκόμενο από έχθρικά πολεμικά, άναγκάστηκε, για να άποφύγη την σύλ- ληψη να ριξή τό φορτίο του στη θάλα- σσα και να προσφύγη στον λιμένα του Βί- γκο. Έν τω μεταξύ οι ψαράδες τού Βί- γκο, που είχαν ριξεί τά δίχτυα τους σ' άνοιχτά με έκπληξι είδαν μέσα στα δίχτυα

τους, όταν τά τράβηξαν, αντί για ψάρια, μπανάνες. Ο έξωτικός καρπός προερχό- ταν από τό φορτίο του γερμανικού πλοίου.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΑ ΚΑΙ... ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑ

Οι άγγλικές και γαλλικές έφημερίδες και τά περιοδικά, έπαυσαν να δημο- σιεύουν πια σταυρολέξα. Τά άπηγόρευσε ή λογοκρισία. Από τόν πόλεμο τού 1914 ύπάρχει ή περία ότι μέσα από τις γραμ-μές τών αίνωγωντων που έδημοσιεύονταν στις έφημερίδες οι έξνοι κατασκοποί τά κατάρριαν να συνηνοούνται και να με- ταδίδουν ειδήσεις.

«ΟΙ ΤΟΙΧΟΙ ΕΧΟΥΝ ΑΥΤΙΑ»

Σ τά έστιατόρια τά ξενοδοχεία και σ' όλα τά δημόσια κέντρα του Λονδίνου άνητήθησαν πινακίδες που προειδοποιούν τό Κοινό να μη συζητή επί πολεμικών ζη- τημάτων και περί τών μέσων της άμύνης της γώρας. «Οι τοίχοι έχουν αυτιά λείει ή ειδοποίησις. Ο έχθρος έχει νέο σύστη- μα κατασκοπείας και μια σήητησις έντε- λώς άθωα μπορεί νάχη καταστροφικά ά- ποτελέσματα. Άπαγορεύεται πάσα συζή- τησις τόσο στα δημόσια μέρη όσο και στα σπύτια επί της πολιτικής της γώρας και επί παντός ό,τι άφορρή την άμυνα. Οι πα- ραβάτα θα τιμωρούνται άυστηρότατα».

ΚΑΙ ΤΑ ΑΘΩΑ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ

Όλων τών ειδών τά περιστέρια που ά- παύχουν στην Άγγλία ταχυδρομικά ή έστω και άπλώς κατοικίδια, ποπεί δυ- νάμει διαταγής του ύπουργού της Άερο- πορίας να έχουν δηλωθή έντός ώρισμένης προθεσμίας. Κανένα περιστέρι δεν θα μπορεί να εξαγεται έξ Άγγλίας ή να ει- σάγεται σ' αυτήν άνευ προηγουμένης δη- λώσεως και άδειας. Περιστέρια άδελωτά θα κατάσχονται και θα σκότωνονται. Τό μέτρον έλήφθη προληπτικά, μη τυχόν και έξνοι πράκτορες χοντροποιήσουν ταχυδρο- μικά περιστέρια για να μεταδίδουν ση- μείωματα με πληροφορίες.

ΠΟΛΕΜΙΚΗ... ΜΟΔΑ

Με την άνάγκη της προστασίας του ά- μάχου πληθυσμού, ό πόλεμος έχει άν- τίκτυπον και επί της γυναικείας μόδας. Έτσι στα έστιατόρια και στα διάφορα κέντρα του Λονδίνου στις πέντε γυναίκες οι τρεις φορούν άνδρικά πανταλόνια. Τού- το δέ νισι τά άνδρικά πανταλόνια είναι πρακτικότερα και πιο ζεστά μέσα σ' άντισερωπορικά κατάφυγα, όπου άναγκα- στικώς προσφεύγει ό πληθυσμός εν πε- ριπτώσει συναγής. Πολλές μάλιστα Άγγ- γλίδες καθιέρωσαν για τί νύχτα ειδικές κομμωτήριον που εινε ένα είδος μονοκόμια της μπλούζας και πανταλονιού μαζί. Έτσι θα εινε έτοιμες σε κάθε στιγμή να τρέ- ζουν στο άεσοπορικό καταφύγιο. Οι γαλ- λικές έφημερίδες συνητούν την μίμησι τού παραδείγματος τών πρακτικών Άν- γλίδων στις Γαλλίδες που έννοουν να εινε κομψές και μέσα... στα «άμφο».

«ΑΡΙΟΙ» ΚΑΙ... ΑΡΡΩΣΤΟΙ

Η έπιστράτευσι τών γιατρώων είχε μια πα- ράδοξη συνέπεια στη Γερμανία. Οι κοπ' οίκον έπισκέψεις Ιατροών δεν έπιτρέ- πονται παρά σε έντελως έλατρωτικές περι-πτώσεις. Λόγω της έλλείψεως Γερμανών γιατρώων πολλοί «Αριοι» Γερμανοί άναγ- κάζονται να καλούν Έβραίους γιατρούς.

90v

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ
ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Σκέφθηθα πολὺ ἐπ' αὐτῷ
αὐτό: ποῖος ἔραγε νὰ ἦταν αὐ-
τός ποῦ μὲ καλοῦσε ἐκεῖ; Για-
τί, δὲν γινώριζα κανέναν μέσα

Τότε ἀναψα ἀπὸ θυμοῦ.
— Νομίζετε, γάρνα, πὼς ἔ-
νας ἄνδρας σὰν κι' ἐμένα ἀ-
φήνει νὰ τὸν κοροϊδεύῃ ἔτσι
ἕνας πολλὸς καὶ νὰ μὲ κάμῃ

100

φη· Ἡ μεγαλοπρεπὴς θωρία
 τοῦ μανδύα μούφερε μιά σκέ-
 ψι πὺν ἀποφάσισα νὰ τὴν βά-
 λω σὲ ἐνέργεια. Τὸν ἔφερα
 στὸ μαγαζὶ μου καὶ τὸν ἐξέ-
 θεσα γιὰ πούλημα. Ἀλλὰ τοῦ-
 θαλα μιά τέτοια τιμὴ πὺν ἤ-
 μουν δέχαιτο πὼς δὲ θὰ δρι-
 σκώταν κανέναν ἀγοραστή.

(^ο Ἀκολουθεῖ)

Κουβεντούλες

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Η μόδα

ΘΑ ΦΟΡΕΘΟΥΝ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

—Καί ποτέ σου να αποδεχού-
ται από κοστούρι σε δυο χρώμα-
τα τελείως αντιθέτων τόνων.
—Κασκέτω με γείσο στρατιω-
τικό.

TI ENΔΙΑΦΕΡΕΙ
 ἡ ψαῖμα

— Ἐσάρπες πὺν προσαρμόζον-
ται μὲ τῇ ζῳῇ καὶ τὰ γάντια.

Συμβουλές

στις μητέρες

Η ΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ένα χαριτωμένο φορεματάκι της
έποχης από λεπτό λαινάκι με
μαύρο τρικό. Το κοράκι σποτε-
λείται από ένα αμυγδαλωτό και
μια κορδέλλα τρικό που καταβί-
νει ως τη μέση έμπροσθ και στήν-
πλάτη. Ή φούστα φαρδιά με μιά
σούρα έμπροσθ. Ένα μονήλι έμ-
ποιμέ ζωηρόχρωμο σχηματίζει τη
ζώνη

σχοληται το παιδι σε κάτι δεν μπορεί παρά να του κάμει καλό και στην υγεία και στον χαρακτήρα.

Ἡ καλὴ συμπεριφορὰ
ΣΤΑΝ ΠΡΟΣΦΕΡΩΜΕ ΤΗ ΘΕ-
ΣΙ ΜΑΣ

ΤΙ ΝΑ ΤΡΩΤΕ ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ
ΩΡΑΙΑ

Καὶ γιὰ νὰ τελειώσωμε, ἄς
ποῦμε δυὸ λόγια καὶ γιὰ τὴν πό-
σιν. Ἄν τὸ νὰ τρώμε εἶνε ἐπικίν-
δυνον γιὰ τὴν ὁμορφίαν τοῦ προ-
σώπου, τὸ νὰ πίνουμε εἶνε ἀκό-
μη πιο ἐπικίνδυνον.

Ἡ κουζίνα μας

Τιγαρίζετε λίγο φιλοκοιμένο κρεμμύδι και έπειτα προσθέτετε στο πηγάδι το ανάλογο ρύζι, λίγο φιλοκοιμένο παϊτσάνο και ντομάτα κομμένη τετράγωνα κομμάτια. Αφού τοιγυρισθούν με ούτη τη λουκάνια. Έπειτα βάζετε να θράσουν με το ανάλογο νερό και λί-

Τὰ σερβίρετε καὶ τὰ προσφέ-
ρετε κατὰ προτίμησιν κρύα, ὅπως
ὅλα τὰ λαδερά.

Ἀλληλογραφία

Δίδα Ν έ λ λ η ν Θεσσαλονι-
κην — Για τα σπαράκια δ τ γρα-
φο πάρα πάνω. Όσο για τα μαλ-
λιά, τρώβει τα ριζίς με τ δα-
τυλά σας κάθε θράδυ, βουτών-
τας τα σέ λίγο πετρέλαιο. Αυτά
θα τ κάνετε μιά ή δύο φορές
την εβδομάδα και θα κοιμηθή-
τε σκουφίτσας για να μη λερω-
νέτε τ μαξιλάρι σας. Καθώς
επέλτει η θεραπεία σας θα είνε
τελείως ανέσδοος

Τέσσερα Τρελλο-
κόριτσα, Γλυφάδα. Στο
πρώτο άπαντώ ότι μπορεί να γρη-
σιμοποιούν τα καλλυντικά που
λέει. Είνε καλά και θήναι. Να
προτιμήση χρώματα που να κλι-
νουν προς το πορτοκαλί.

Στο δεύτερο: Για τα πεταχτά αυτιά δεν υπάρχει δυστυχώς θεραπεία. Αυτά μπορούν να διορθωθούν μόνον όταν είναι κανείς 2 ή 3 έτων.

Στο τρίτο: Να διορθώσετε το
ἐλάττωμά της ἀποφεύγοντας τοὺς
μορφασμοὺς καὶ μὲ ἕνα ἐλαφρὸ
μασάζ ἀντίθετα πρὸς τὴς ρυτίδες.

Στο τέταρτο : Να προτιμήσει την ηλεκτρική περμανάντ αλλά ν' αποφύγει την οικονομία για να επιτύχει καλό και εμπειρογ τε-
γνίτη Για τα δάχτυλά σας συνι-
σώρως την Ημέρα

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

Οτι Διαδιδάσκει

ΤΣΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 66

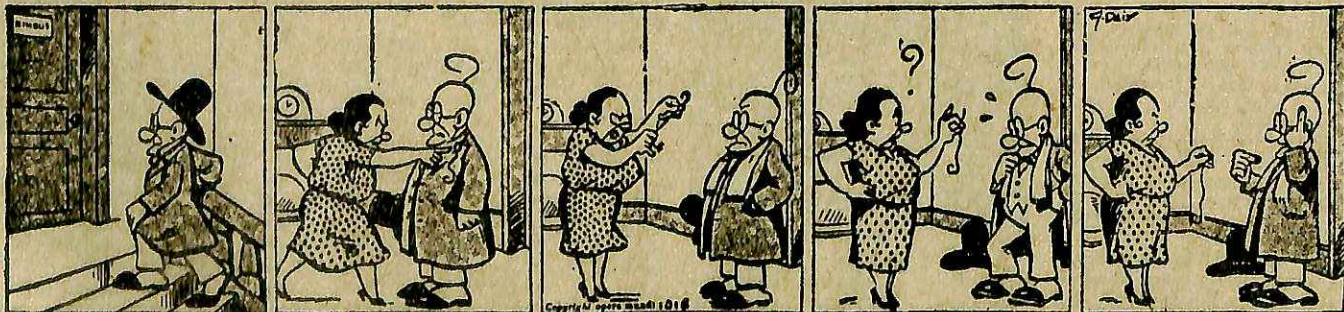
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) 'Ανεπάρκεια των πόρων ζωής στερήσεις των αναγκών — Κάνω τι να πέσει δια του θάνατος του, αφήνω ή ωδών αυτό.
- 3) Πεδίος περιελλομένη υπό όρων (πληθυντικός).
- 5) 'Ακατοντάς ανώμαλα.
- 6) Είς την περιοχήν αυτήν εύρισκονται και πάλιν οι Γάλλοι. — Σκέψις λογισμός, ή δύναμις του νοεῖν.
- 7) Χρησιμοποιούνται υπό του ανθρώπου ό όποιος τά μετατρέπει εἰς... καπνόν.
- 8) Δίοδος κεκαλυμμένη ή ἀκαλυπτος διά μέσου οικοδομημάτων. — 'Επίπεδον στερεόν σώμα οδ το πάχος εἶνε πολύ μικρόν.
- 9) Κράτος της Β. Εὐρώπης.
- 10) Πρόθεσις — 'Υγρόν στοιχείον της φύσεως.
- 11) 'Αρπάζω γυναῖκα ἐν ἀγνοίᾳ και παρὰ την θέλησιν των οίκειών της.
- 13) Τά συμβολικά σημεία της εἰκονικής γραφῆς των ἀρχαίων Αλφειωτιών.
- 15) Μνημείον πρὸς τιμὴν ἀνδρῶν πεσόντων ἐν πολέμῳ. 'Ελληνική νίκη τοῦ 'Ιονίου πελάγους.

ΚΑΘΕΩΣ

- 1) Οὐσία ή μάζα μαλακή και δαμάσκη, χαλδός. — Μισθός διδόμενος ὡς ἀνταλλάξιη παρασκευασμένης υπηρεσίας πληρωμή ἀποζημιώσεως.
- 2) Αὐτὸς ὑπογράφει πάντοτε μίαν αἰτίσι.
- 3) Θεότης της ἀρχαίας ἑλληνικῆς μυθολογίας. — Κάνω τι να σταθῇ ὀρθῶν.
- 4) 'Αρχαία και νεώτερα ὀρεινὴ χώρα της Κεντρικῆς Πελοποννήσου.
- 5) Καθαρόν, ἀσπίλον, ἀμόλυντον, ἀβέδον, τιμῶν. — Τὸ τρίγωνον εἶνε κάτω ἀναγνώσας ἀνθρώπων και ζώων.
- 6) Εὐραπαικὸν κράτος.
- 7) 'Ακαθάρσια και μεταφορικῶς διειδὸς αἴσχος. — Πεδίον πρὸς Α. των 'Αθηνῶν.
- 8) Κάνω τινα να ἡσυχάζῃ νὰ ἡρεμίσῃ.
- 9) Τινάσσωμαι πρὸς τὰ ἄνω και εἰς ἀπόστασιν. — Σύμβολον μιᾶς τῶν τεσσάρων φυλῶν των παιγνιογράφων.

Νέος διαγωνισμός (3η περιπέτεια του Μπάρμπα-Μαθιού)

Μετά την επιτυχία των δύο προηγούμενων Διαγωνισμῶν του είδους αυτού, ο «Θησαυρὸς» προκήρυξε σήμερον και τρίτον, γιὰ τον ὁποῖον εἶνε βέβαιον, ὅτι θὰ ἀπερθεῖ εἰς ἐπιτυχίαν κάθε προηγούμενον. Γιὰ τὸν δεύτερον διαγωνισμό ἀπενεμήθησαν 15 βραβεῖα (τά πάντα στὸ προσεχές μας τεύχος) Σ' αὐτὸν ἐδῶ εἶνε βέβαιον ὅτι θὰ ἀναγκασθῇ νὰ τὰ κάμῃ εἰκοσι. Οἱ ἀναγνώσται μας λοι-

πὸν ποὺ δὲν ἐκέρδισαν βραβεῖα, καὶ ἐκείνοι τὰ ποιήματα των ὁποῖων δὲν δημοσιεύθησαν ἄς μὴν ἀπογοητευθῶν. 'Ας δώσουν τὰ βραβεῖα τους γιὰ νὰ μᾶς στείλουν κάτι καλύτερο κατὶ τὸ ἔξυπνον και πρωτότυπον. Καὶ γιὰ τὸν διαγωνισμὸν αὐτὸν δὲν θὰ γίνουν δεκτὰ παρὰ μόνον ποιήματα. Μαζὶ μετὰ τὸ ποίημα διώκε οἱ ἀναγνώσται μας ἡμπεροῦν νὰ μᾶς στείλουν και κανένα πεζογράφημα τὸ ὁποῖο θὰ δημοσιευθῇ φυσικὰ μόνον

ἐάν εἶνε πολὺ ἔξυπνον και σύντομον. 'Ὅπως και γιὰ τοὺς προηγούμενους διαγωνισμούς, κυττάξετε καλά και προσεκτικὰ τίς πέντε κατωτέρω δημοσιευόμενες εἰκόνες μας, οἱ ὁποῖες σὰς παρουσιάζουν μιὰ νέα περιπέτεια τοῦ Μπάρμπα-Μαθιού. Περί τίνος περιπέτειας πρόκειται διώκε; Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἀνακαλύψετε σῆς. Γράφοντας τὴν δική σας ἱστορία θὰ ἐξηγήσετε τίς εἰκόνες αὐτὰς στολίζοντας φυσικὰ τὴν ἱστο-

ρίαν αὐτὴ με ἀστεία ὀνόματα και λέξεις, ἐπὶ τῇ βάσει πάντοτε των διαφορῶν εἰκόνων τοῦ κλεισῆ μας. 'Ὅπως και γιὰ τὸν προηγούμενον διαγωνισμό, τὰ καλύτερα ποιήματα θὰ δημοσιευθῶν στὸ μεθεπόμενον τεύχος μας με τὴν ὑπογραφή τοῦ ἀποστολέως. Οἱ συμμετοχὲς στὸν διαγωνισμὸν αὐτὸ νὰ ἀποστέλλονται στὸ περιοδικὸν «Θησαυρὸς» (Τετάρτικον «Θησαυρὸς») (Τετάρτικον Διαγωνισμῶν) Σανταροῦ 5 'Αθῆναι.

- 2 Καὶ γι' αὐτὸ ὁ κύριος Μαθιὸς μετὰ τὸν κύριον τὴν σκέψι τὸσκαρ' ἀπ' τῇ φυλακῇ γιὰ νὰ πάῃ νὰ... τῇ βολέψῃ Πάει τὸ λοιπὸν τρεχάτος μέσα σ' ἕνα ρεστωρὰν και με σκέψι και με νοῦ διατάζει τὸ γκαρσόνι νὰ τοῦ φέρῃ ἕνα μενοῦ. Κι' ἔτσι ὁ μπάρμπα-Μαθιὸς μετὰ σκέψι και με μὴν τρώει ψαράκια και ζαμπὸν και πίνει οὐίσκου κούρο.
- 3 'Αλλὰ πᾶς ἐξημέρωσε και ὁ Μαθιὸς... ἔμπνευσε κι' ἀπὶ ζαμπὸν στὰ χέρια του ξερό ψωμὶ κρατάει. Ε. Δ. ΓΕΩΡΓΑΝΤΖΟΓΛΟΥ 5ον Βραβεῖον: ΝΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΥ ὅς ἡ ὁποία μᾶς ἀποστέλλει τὸ ἀκόλουθον ποίημα: 1 Ποιὸς ξέρει πῶς τὴν ἔπαθε και πάλιν ὁ Μαθιὸς ἀφοῦ εὐρέθηκε ὁ δυστυχὸς μέσα στὴν φυλακὴ κλειστὸς 2 'Ετρώγε στενάζοντας τὴν κρία του νερόσουπα κι' ἐσκέπτετο τί ὡμορφα πὸ ὅθ' ἂν ἔπαυε... κοτόπουλα (τανε) ὅς φαίνεται ὅμως ἐραφικὴ ἰδέα περὶ αὐτῇ τὸ κεφάλι πὸς νάβῃ ἀπὸ τούτῃ τῇ φυλακῇ και σ' ἕνα... ἐστιατόριον νὰ πάῃ 4 Γιὰτὶ ξάφνου ἀπ' τὸ παράθυρον τῆς φυλακῆς πηδῇ κι' ἔμπρος εἰς τὴν... Βρετανίαν σὲ λίγο σταματῇ. Καὶ τώρα ὁ Μαθιὸς μὲρος σ' ἕνα πολυτελέστατον τρα- (πέλι, πᾶς) τρώει και πίνει προπαντὸς κοτόπουλα σαμπάνιες κι' ὅ,τι αἶ (λο θέλει. 6 Κι' ἀφοῦ ἔφαγε κι' ἤπιε και ἐπρόσθηκε ἡ κοιλία του ἐπιθύμησε ὡς φαίνεται τὴν φυλακὴ τὴν... συντροφιστὰ (του. 7 'Αφοῦ σὲ λίγο τὸν ἐβλέπομε στὸ παράθυρό της νὰ κοιμῆται ἀλλὰ συγχρόνως διώκε ἀπεγνωσμένον νὰ κοιμηθῇ 8 Καὶ εἰς τοῦτο ἔφταιγε τὸ πρῆξιμό της κοιλίας του, πὸς οὐτε νὰ μὴ τοῦ ἐπέτρεπε μέσα στὴν κάμαρά του. (ἀλλ' οὐτε και νὰ βγῇ) και τὸν ἀφῆσε ἡ... ἀσπλανγνῇ (ἐκεῖ (ὡς τὸ πρῶτον) ΝΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΥ 5ον Βραβεῖον: 'Α' ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΥΦΑΝΤΟΓΛΟΥ (Θεσσαλονίκη). Τὸ ποίημα πὸς μᾶς ἀπέστειλεν ὁ ἀγνωστὸς μας αὐτὸς εἶνε τὸ κατωθί: 1 'Αστυφύλαξ τὸν Μαθιὸ μας εἶδε κόττα νὰ κρατῇ και τὸν πᾶσ' ἐπ' αὐτοφῶρῳ γιὰ κλεφτοκοττὰ 2 Τὸν πνίχνει εἰς τὸ φρέσκο και τὸν κλίνειν στὴν Ψιροῦ και τοῦ δίχουν μιὰ σούπιστα γιὰ τὸ βραδυὸν «μενοῦ» 3 'Αλλὰ ὁ Μαθιὸς πὸς ξέρει νὰ κατασφραγίσῃ θῶδα σκέφθηκε ἕαν ἠμπούσε νὰ τὸ βάλῃ εἰς τὰ πόδια 4 γιὰ νὰ πᾶν γιὰ δευτεροῦν καὶ κανένα ρεστωρὰν κι' ἔτσι νὰ ἐξασφαλίσῃ τῆς κοιλίας του τὴν χαρὰν. 5 Αἶφνης ἐβλέπε εἰς τὸν τοίχον παραθύρου ἀνοικτὸν και σὰν γάτος σκαρφαλῶναι και τὸ σκάει στὸ λεπτὸ 6 Με στολὴ τοῦ καταδικῶ και με θῆμα σπᾶσθον ἠμπερὶ μέσα και καθίζει σ' ἕνα πλούσιον μαγειριό. 7 Παραγγέλλει ἕνα νεῦμα μὲν' ἀριστοκρατικὸν κι' ἔτσι ποτὶν πεινασμένον τῆσαν' ὅλα στὸ λεπτὸ 8 'Αλλ' ὅταν πᾶς εἶχε τελειώσῃ κι' ἦταν φαγωμένη ὅλα ἀλλὰς' αἰφνιδίως χρώμα και τὸν ἔπιασε τορνεύμα. 9 Γιὰτὶ ἦρθε στὸ μυαλό του κατὶ τὸ προμακτικὸ πῶς δὲν εἶν' οὐτε δεκάρα γιὰ τὸν λοναρισμό. 10 Καὶ πῶς λυο' ὅλην δὲν εἶχε ἀπὸ τοῦτον πῶς ὀρῇ σὰν λαγὸς νὰ τοὺς τὸ στρίψῃ νὰ κλειστῇ στὴν φυλακὴ Θ. ΥΦΑΝΤΟΓΛΟΥ 5ον Βραβεῖον: 'Α' ΜΗΝΑΣ Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΣ ('Αγ. Παρασκευῇ) ὁ ὁποῖος μᾶς ἀπέστειλεν τὸ ἀκό-

λουθον ποίημα:

1 'Ο φίλος μας ὁ κύριος Μαθιὸς μέσα (στὴ φυλακῇ του) τῇ φασουλᾷ τρώγοντας παρὰ τῇ σκέψι πῶς ἕνα ψητὸ μ' ὄρεϊ (θὰ μασούσε) και τῇ βραδυᾷ μ' ἀπολαύσει και (γλύκα θὰ περνούσε)

2 'Ετσι λοιπὸν με σύντομον πιστὸ (του τὸ φεγγάρι) τὸ σκάει ἀπ' τὸ παράθυρον με... (ἀκροβάτου χάρι)

3 Κι' ἄφρονος και καμαρωτὸς σὲ (μιὰ ταβέρνα ἠμπερὶ) ὅπου συνάθουν πλούσιοι δικοὶ (μας και ἂν ξένοι.

4 Πίνει κρασί, τρώει ψητὸ, ἄγλαδια (και σταφύλια) σὰ ν' ἀχῇ ἔμπρος του ὁ φουκα- (ρὰς λαγούς με πετραχήλια. Κι' ἔτσι, ἀφοῦ τὸ τούτοιο πῆρε... (τοῦ Μιλτιάδη.

5 Ὁ Λούκουλλος μας κίνησε στὴς (νύχτας τὸ σκοτάδι) κι' ὡς ἔργον ἦτο εὐπειθοῦς και (τίμιος) πλίτου σκαλῶν... πάλι διαπικρὸν και (ἠμπερὶ) στὸ κελλί του. ΜΗΝΑΣ Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΣ 7ον Βραβεῖον: ΕΛΕΝΗ ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ.

8ον Βραβεῖον: ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΤΣΟΠΑΝΗΣ (Κρήτη). 9ον Βραβεῖον: ΜΙΜΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ (Δόκιμος). 10ον Βραβεῖον: ΔΕΚΑΝΕΥΣ ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ (Ν. Πετρίτσι). 'Επίσης ἀρκετὰ καλὰ ποιήματα μᾶς ἀπέστειλαν οἱ κᾶποὶ ἀναγνώσται μας:

11) Σοῦλα Π. Καλλιαντῆ. 12) Σωτήριος Σωτηρίου (Καλ. λιθέα). 13) 'Ιωάννης Σκυλιανό- (Κυλάμια). 14) Γεώργιος Σκαρπῆς (Ναυπακτοῦ). 15) Σωτ. Βλάντ ('Αθήναι). 16) Θάνος Δώρος ('Αθήναι). 17) Φω- (Θωμάς) (Μοσχάτον). 18) Πανὸν Γαλάνης (Χαλκίς). 19) 'Οδυσ. 'Αναστασίου (Χαλ- (κίς). 20) Νικ Νόνας (Παλ. Κοκ- (κινιά). 21) Κωνστ. Ραπτάκης (Ναυπακτοῦ). 22) Νικ. Καλο- (γιάνης) (Δράμα). 23) Νικ Πα- (ναγιόπουλος) (Αἰολοῦ). 24) Γεώρ- (γιος Σοφικίτης (Πειραιεύς). 25) 'Ιω. Τσάμης (Πειραιεύς). 26) 'Αλ. Τσοτσόπουλος (Θεσσαλονίκη). 27) Βασ. Κανάκης (Παυλάδα). 28) Στάθης Ροδινός (Πειραι- (εύς). 29) Χαράλαμπος Χαλαζανί- (της (Γαρναλίου). 30) Δημή- (τριος Πασσάς (Χαλκίς). 31) Γε- (ώργιος Τσάνας (Μαθητῆς). 32) Γεώργιος Οικονομίδης ('Αθήναι).

Στὸ προσεχές μας τεύχος ἡ φωνή τῶν πέντε τελευταίων βραβεῶν και ἡ δημοσίευσιν των ποιημάτων τῆς δεσποίνης Β.Π. ἡ ὁποία θὰ ἠμπούσε νὰ προσθέ- (σῃ κατὶ τὰ μυητικὰ αὐτὰ ἀσκή- (σας καθὼς και ἡμεῖς ὅλλων ἀναγνώστων μας: 'Η εἰς Β. Π. μοιράζεται τὸ 4ον Βραβεῖον με- (τὰ τὸν κύριον Γεωργαντζό- (γλου.

3ον Βραβεῖον: 'Α' ΜΗΝΑΣ Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΣ ('Αγ. Παρασκευῇ) ὁ ὁποῖος μᾶς ἀπέστειλεν τὸ ἀκό-

λουθον ποίημα:

1 'Ο φίλος μας ὁ κύριος Μαθιὸς μέσα (στὴ φυλακῇ του) τῇ φασουλᾷ τρώγοντας παρὰ τῇ σκέψι πῶς ἕνα ψητὸ μ' ὄρεϊ (θὰ μασούσε) και τῇ βραδυᾷ μ' ἀπολαύσει και (γλύκα θὰ περνούσε)

2 'Ετσι λοιπὸν με σύντομον πιστὸ (του τὸ φεγγάρι) τὸ σκάει ἀπ' τὸ παράθυρον με... (ἀκροβάτου χάρι)

3 Κι' ἄφρονος και καμαρωτὸς σὲ (μιὰ ταβέρνα ἠμπερὶ) ὅπου συνάθουν πλούσιοι δικοὶ (μας και ἂν ξένοι.

4 Πίνει κρασί, τρώει ψητὸ, ἄγλαδια (και σταφύλια) σὰ ν' ἀχῇ ἔμπρος του ὁ φουκα- (ρὰς λαγούς με πετραχήλια. Κι' ἔτσι, ἀφοῦ τὸ τούτοιο πῆρε... (τοῦ Μιλτιάδη.

5 Ὁ Λούκουλλος μας κίνησε στὴς (νύχτας τὸ σκοτάδι) κι' ὡς ἔργον ἦτο εὐπειθοῦς και (τίμιος) πλίτου σκαλῶν... πάλι διαπικρὸν και (ἠμπερὶ) στὸ κελλί του. ΜΗΝΑΣ Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΣ 7ον Βραβεῖον: ΕΛΕΝΗ ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ.

8ον Βραβεῖον: ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΤΣΟΠΑΝΗΣ (Κρήτη). 9ον Βραβεῖον: ΜΙΜΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ (Δόκιμος). 10ον Βραβεῖον: ΔΕΚΑΝΕΥΣ ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ (Ν. Πετρίτσι). 'Επίσης ἀρκετὰ καλὰ ποιήματα μᾶς ἀπέστειλαν οἱ κᾶποὶ ἀναγνώσται μας:

Οἱ ἄδελφοι τοῦ Γερῶ-Παρατατικού

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΟΝ ΡΑΒΑΣΑΚΙΟΝ

Προχθὲς ἀνέγνωσκον σφοδρῶς ἐντὸς τῆς οἰκίας μου τὸν βίον πλείστον ἐρωστῶν και τοῦ Ζουὰν τοῦ Δὸν ὅστις — μετὰ τὸ παρδόν — ἦτον συνάδελφός μου και ἐβλεπον πῶς ἔκοπτεν ἐκεῖνος τὰς γυναῖς ἦτοι, μετὰ τὸν μέσον ὅποτε εἰς διανομὴν μετὰ μυστακὰς δεινὰς μοι φέρνει ραβασάκιον ἐξ ἐρωτος πυρὸςσον 'Εκ τῆς τερπνῆς μου καθελὸς ἐγείρομαι ταχὺς και τὴν ἀβρὰν ἐπιστολὴν λαμβάνων ἀνὰ χεῖρας παρ' ὅλον μου τὸ γῆρας ἀνέπυστος τὴν ἐροῦφην ἀρχίσας ἐξ ἀρχῆς: «Ὁ, Παρατατικὸν μου, γλυκὲ ὅσον τὸ κᾶντιον, — ἔγραψεν ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη ἡ τερπνὴ — αὐ ὅστις μοι ἐφάρθησεν ἀρχὴν μετὰ τὸ γᾶντιον ὃ, πόσον τὴν Εὐτέρπην σου τὴν κάμνεις νὰ ποῖν! λίδσον οφειδῶς ἡ τάλαινα καρδία μου κλωτῶ ἀπ' ὅτου ἐγνωρίσθην σ' ἐκείνον τὸ πατῶ! Γὰρ ἐνθυμῶ, παμφίλτατε, αὐτὴν τὴν ἐσπερίδα, ποὺ ἡ σελήνη ἐλαμπεν ἀντίκρυ τοῦ πενικῶνος και δίπλα μου ἐκάθητο μετὰ τὴν ἀρεῖδα καὶ ἐξήτει ἀπὸ τὸ γκαρδὸν σφοδρὸς πεισμώνος. 'Ὁ, ἀναμνήσεις τρυφεραὶ και λίαν ρωμαντώδεις και παταδοπολιτικοσκορδοαρωματωμέναι! Σὲ ἀγαπῶ περιπαθῶς, θαθέως και ραγδαίως και ὅταν σὲ συλλογισθῶ με κυριεύει δόος. Διὰ ταῦτα, ὅπως λέγουσιν και οἱ εἰσαγγελεῖς σὲ περιμένω αὐριον μετὰ χαρᾶς πολλῆς πλὴν, φρεῖ!, και μετ' αἰδοῦς ἐκεῖ πὸς ξέρεις, δι' αἰδῆ, εἰς τὴν γωνίαν τῆς οδοῦ». Ὅταν ἀπετελείωσα, ὁ φίλος, τὰ ὡς ἄνω ἐκ τῆς χαρᾶς ἀναπνέων, τὸν μυελόν μου χάνω... Μετὰ περιμένει, ἀναφανῶ, νεάνις τις ὡραία μετὰ χεῖλη, ὡτα, ὀφθαλμούς και με νεφρὰ μοιραῖα. 'Απ' τὴν χαρὰν μου τὴν πολλὴν μοι ἐρχεται μανία μετὰ τὴν ἐπιστολὴν τὴν ἡμερομηνία ἀναπνέων ὡς κεντηθῇ ἀπὸ δεινὸν δράκοντα καθ' ὅτι εἶδον τὸ ἔξῃς πικρόν, πλὴν ἀλγῆδες: Τὸ γράμμα ἐγράφη πρὸ ἐτῶν περὶπου... τεσσαράκοντα και τὴν ἡμέραν προχθὲς.

Ο ΓΕΡΩ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 25)

τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος και ἡ ἐπιφάνεια τοῦ πλα- (νῆτος) μας θὰ μεταβληθῇ σὲ φλεγόμενην κάμινον ὅ- (που) ὁλόκληρο τὸ ἀνθρώπι- (νον) γένος θὰ ἀπανηρακωθῇ σὲ λίγες στιγμῆς; 'Αλλοὶ ἐμίλησαν γιὰ θα- (νατηφόρες ἀκτίνες προερ- (χόμενες ἀπὸ τὸ ἀπειρον, πὸς) ἔχουν τὴν ἱκανότητα νὰ σκοτώνουν κάθε ζωντανὴν ὑπαρξιν. Φαντασιεῖς μυθιστοριο- (γράφων. Θανατηφόρες ἀ- (κτίνες) ὑπάρχουν ἐξέσται σὸ ἀπειρον, ἀλλὰ ἡ ἀτμό- (σφαιρα) μᾶς προστατεύει ἀπὸ τὸν κίνδυνον αὐτόν. Καὶ κανένα ἠλεκτρικὸν ρεῖμα δὲν θὰ μὴ μὴ ποτὲ ν' ἀ- (ναφλέξῃ) ὅλη τὴν ἀτμόσφαι- (ρα). Τὸ τέλος τοῦ κόσμου, λοιπὸν, δὲν θὰ συμβῇ ἀπὸ (δυστύχημα, ἀλλ' ἀπὸ φυσι- (κὸν) θάνατον. Κάποτε, ὁ ἡ- (λιος, ὅπως ὅλα τὰ ἀστρα,

ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 29)

σπίτια τὰ ἔχτισε αὐτός! Αὐτὸς μετὰ τὸν ἀδελφὸν του σὰς ἔκλειψαν! Ὁ ἀδελ- (φός) του εἶναι βοηθὸς τα- (μίου) στὴν Τράπεζα ὅπου ἔχετε τίς καταθέσεις σας! Πῶς ἐξεχνίσατε τὴν ὑπόθε- (σις); 'Απλοῦσταται! Παρου- (σιάζομαι) στὴν διευθύνει τῆς Τραπεζῆς μετὰ μιὰ πλα- (στὴ) ταυτότητα ἀξιώματι- (κοῦ) τῆς «Σκώτλαντ-Γου- (άρδ» και ἐρριζα μιὰ ματιά στὰ βιβλία της. 'Επρόσεξα τὴν λεπτομέρεια ὅτι κατὰ τὸ δόκταμνον πὸς προηγή- (θηκε) τῆς κλοπῆς δὲν τρα- (βοῦσατε) παρὰ ἀσήμενοντα ποσὰ και ὅτι πέσατε θύμα κλοπῆς τὴν ἰδίαν μέρα πὸς τραβήξαμε 7000 λίρες! Ὅ- (ταν) εἰσαθὰ ὅτι ὁ βοηθὸς τοῦ ταμίου κατοικοῦσε πλὴν (σας) μετὰ τὸν ἀδελφὸν του, ποῦ σὰς πούλησε αὐτὸ τὸ σπίτι δὲν μοῦ ἔμεινε ἀμφιβολία πρὸς τὸν λωποδύτη. Χθὲς βράδυ, ἐνῶ ὁ ἰνσπεκτωρ Σοῦμερ ἐπαίρει τὸν ἀέρα του σὲ ἕνα παγκάκι, μῆλκα σὸ πλαινὸν σπῆτι, ἐνάρκω- (σα) τοὺς δύο ἀδελφούς, ἔ- (ψαξα) μετὰ τὴν ἡσυχία μου και ὅρῃκα τὴν σιγαροθήκη και 12.000 λίρες. 'Επὶ χι- (λιόλιρα) ἐφεραν τοὺς αριθ- (μούς) τῶν χιλιολίρων πὸς σὰς ἔκλειψαν. Τοὺς γνώρι- (ζα). Πῆρα τὰ 6 και ἀφήσα τὸ ἔθδομον στὴ θέσιν του. Στὰ ἔξη αὐτὰ ἐπρόσθεσα 3 ἑκατοντόλιρα και ἐβόλα ἰ- (διατέρας) στὴν τσέπη μου 7 ἑκατοντόλιρα γιὰ τὰ καύματα τὰ ζῶα. Κατόπιν ἀνακάλεσα τὴν εἰσοδὸν τῆς καταπακτῆς και μῆλκα ὅς μετὰ νὰ πάρω ἕνα ὄπλον ὅπου νὰ βάλω. Ὁ βὺς ἀ- (δελφός) εἶναι ἀκόμη ναρκω- (μένος) στὸ πλαινὸν σπῆτι και θὰ κοιμῶνται ὡς τὸ μεση- (μέρι). Εἰς τὸ ἐπανιδεῖν ἰν- (σπεκτωρ) Σοῦμερ! Καὶ ἀφῆνοντας τὸ μισο- (κακόμοιρο) ὄφρος του, ἐπῆδη- (σε) στὴν καταπακτὴ πὸς αὐ- (τομάτως) ἔκλεισε ἀπὸ πάνω του. Ὁ Σοῦμερ ἔπρεξε στὴν πόρτα και ἀφήσε μιὰ θαλασφῆμα: — Ὁ σατανᾶς μοῦ ἐφέυ- (γε) και πάλι. Κάποιος συνέ- (νοχος) τοῦ μας κλειδῶσε ὁ- (λους) ἐδῶ μέσα! Ὁσπου ἀ- (βγοῦμε) αὐτὸς θὰ βρῇσεται μακρὺ! Ποῦ θὰ μοῦ πάῃ ὡστόσο! — Γιὰ τὴν ὥρα ἰνσπε- (κτωρ) ἄς ἀρκεσθῶμε στὴν σύλληψιν των βὺς λωποδυ- (τῶν... πὸς) δὲν εἶναι φαντά- (σματα) ἑκαμε γελώντας ὁ εἰσαγγελεῖς. — Ναί... ὅς τοὺς ἐμπή- (σομε) μετὰ λίγο...

ΤΑΣΟΣ ΑΛΩΝΙΤΗΣ

ΤΟ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΤΟΥ ΘΗΤΑΥΡΟΥ

ΟΙ απευθυνόμενοι διά πάσαν συμβουλήν προς τον δόκτορα Κάμα πρέπει να παρατηρούν να γράφουν την ακριβή ημεέρα, μήνα και έτος της γεννήσεώς των, ει δυνατόν δέ και την ώραν.

ΑΙ επιστολαί πρέπει να συνοδεύονται με γραμματόσημα αξίας πέντε δραχμών διά την απάντησιν.

ΑΙ κοσμικαί επιδράσεις κατά την εβδομάδα από 6ης μέχρι και της 12ης 'Οκτωβρίου έχουν ως ακολούθως:

Ώραι ευνουόσαι τας υποθέσεις και τας επιχειρήσεις 10-12 μ. μ. της Κυριακής (8), 2-3,30 μ. μ. της Τρίτης (10) και 8,30-9,15 μ. μ. της Πέμπτης (12).

Αποφύγετε αντιθέτως τας ώρας 11-12,30 μ. μ. της Παρασκευής (6) και 4-5,30 μ. μ. της Τετάρτης (11).

Διά τούς γεννηθέντας κατά μήνα 'Οκτώβριον είναι πολύ ευνοϊκή ή ώρα 10-11,30 του Σαββάτου (7).

Ώραι κατάλληλοι διά τας χρηματικά ζητήματα: 2,15-3,15 μ. μ. της Δευτέρας (9), 8-9,10 π. μ. της Τρίτης (10) και 7,30-9 μ. μ. της Πέμπτης (12).

Διά την αγοράν λαχείων προτιμήσατε τας ώρας: 5-6 μ. μ. της Τρίτης (10) και 2-3 μ. μ. της Πέμπτης (12).

Ώρα ευνουόσα τας τυχηράς παιγνίδια είναι ή 7-8,30 μ. μ. της Πέμπτης (12).

ΑΙ αίσθηματικά υποθέσεις ευνουόται κατά τας ώρας 10-11,15 π. μ. της Κυριακής (8) και 3-4 μ. μ. της Πέμπτης (12).

Κατάλληλοι ώραι διά γάμους ή αρραβώνας είναι ή 7-8,30 μ. μ. της Κυριακής (8) και 4-6 μ. μ. της Τρίτης (10).

Δι' ενεργείας άφορώσας τώ μέλλον σας έπωφελήσεται από την ώραν 12,15-3,45 μ. μ. της Κυριακής (8).

Επικίνδυνοι ώραι διά την υγείαν και την ζωήν σας είναι ή 11,45-2,10 μ. μ. της Κυριακής (8) και 4-5,15 μ. μ. της Τετάρτης (11).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΝΤΙΑΝΑΝ. Θεσσαλονίκη. — Τό τρέχον έτος θα παίζη κάποιον ρόλον εις την ζωήν σας. Μία περίπτωση γάμου θα παρουσιασθή, ή εύτυχης έκθεσις της διως θα εξαρτηθή από την διεύθυνσιν με την οποίαν θα χειρισθήτε τή ζητήσιν. Μερικά οικονομικά στενώματα αι όποια θα παρέρθουν. Η ζωή σας άργίζει να εισέρχεται εις μίαν περισσότερο ευχάριστον κατάστασιν. Έπωφελήσεται. Μην παραμελήτε την υγείαν σας.

ΠΕΡΙΕΡΓΗΝ Α. Κ. — Διά την

ακρίδειαν της απαντήσεώς μου θα χρειασθώ και ή ημερομηνία γεννήσεως του συζύγου σας. Πάντως μην ξεχνάτε ότι δεν πρόκειται να με υποβάλετε εις δοκιμασίαν διότι ή ελάχιστος γάμος πού διασθεταί μωυ έπιτρέπει να απαντήσω εις τας κυριώτερα ερωτήματά σας.

ΜΑΡΑΜΕΝΑ ΓΙΟΥΛΙΑ Πειραιά. — Χαρακτήρ πολυπρός, αλλά συνήθως όκνηρος και άδρανής. Έλλειψις θελήσεως. Άποτομοι μεταπτώσεις πού κάνουν τους άλλους να σας βρίσκουν ανινυμιατικήν αλλά και σας αφήνουν ανικανοποίητον. Τρυφερότης αίσθηματων. Βίαια έξέψεις Καλλιτεχνική διαθεσις αλλά πολύ ακαθόριστος. Έκτός από μερικά άσθενησιν πού θα περάσετε ή ζωή σας δεν παρουσιάζει κανένα κίνδυνον.

Η ιδέα του γάμου δεν έχει ωριμασεί εις τό μυαλό του φίλου σας. Θα έραδύνη πολύ άκούρη. Άπίθανος μετακίνησις. Γάμος έξ έρωτος πιθανόν κατά τό έτος 1941. Η σημερινή κατάστασις σας θα παραμείνη ή αήτη με έλαφρά διακυμάνσεις. Άριθμός 4

Βάφετε τας φορέματά σας με χρώματα 'ΙΡΙΔΑ' (εις φακέλους). Χρήσις άπλουσάτη. Έπιτυχία έξησφαλίσμένη.

Ημέρα Πέμπτη. ΕΡΡΩΛ ΔΑΥΝ. — εντονος και λιτενική διαθεσις. Ο γαυακτήρ σας όμως είνε πολύ άσταθής και επιπολαιός. Πολύ εύαισθητός. Πρέπει να καλλιεργήσετε σοβαρώς τό ταλέντο σας, εάν θέλετε να έπιτύχετε. Θέτουν ή κινηματογράφος. Διά τό πρώτον βλέπω μεγαλυτέρας πιθανότητας. Γάμος έξ έρωτος εις πολύ νεαράν ηλικίαν. Άρκετά εύτυχής.

ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑ Α. — Ω. — Σας συνιστώ να προσέξετε πού πολύ για την υγεία σας και πού, τό παρόν να ενδιαφερθήτε αποκλειστικά γι' αυτήν. Η καλυτέρευσις σας θα είνε βραδεία και άρκετά δυσχερής. Πάντως κίνδυνον δεν διατρέχετε. Γάμος πρὸς τό παρόν όχι. Έλαφρά θελτίωσις οικονομική. Να παύσετε να στενοχωρησθε και να διπλοσθήτε με θόρυβος πού σας λείπει. Άντιμετωπίστε ήρεμα και ψυχράμα τὰ πράγματα. Η στενοχωρία σας ελάττει. Ημέρα Κυριακή. Σκοβαί και κτυπηταί άποχρώσεις.

Η ΠΙΤΥΡΙΔΑ φέρνει την τριχόπτωση κι' ή τριχόπτωσης τη φαλάκρα. Σταματήστε τό κακό έγκαίρως. Ίνστιτ. Καλλονής Με ΚΕΤΤΥ Έρμου 35. Τηλ. 22-0-88

ΜΑΓΔΑΝ Σ 50. — Η τήνη θα σας εύνοήσιν και ή οικονομική σας κατάσταση θα θελτίωσιν πολύ. Θα άποκτήσετε γούμια, δεν ξερω όμως αν από λανγελον. Γάμος έξ αίσθηματος. Πιθανός έν τας του έπομένου έτους. Η ζωή σας θα είνε καλή, μολοντί θα ύποστήτε μερικά διακυμάνσεις. Ημέρα Παρασκευή χρώμα γκρίζον. Άριθμός 4.

ΑΝΝΙΤΑ Π. 21. — Η τύχη σας εύνοει και θα σας φέρη εις συντόμον γάμον έξ έρωτος. μολοντι ή πραγματοποιήσις του θα προσκρούσιν εις μερικά άπροσπία έμποδια. Πιθανόν τό 1942. Θα ευμεριστετε άρκετά. Προσέξετε εις τό αίσθηματικόν ζήτημα, διότι μερικά επιπολαιότητες μπορεί να φέρουν δυσάρεστα αποτελέσματα. Η ζωή σας πάντως θα είνε άρκετά ευχάριστη. Ημέρα Κυριακή, άποχρώσεις πού έρυθρού, αλλά πολύ έντονον άριθμός 5.

ΡΙΤΣΑΝ Άλεξάνδρειαν. — 1) Μοι' είνε άδύνατον να σας απαντήσω. Πάντως δεν βλέπω τίποτε τό σοβαρόν επί του παρόντος. 2) Βραδύνη άκούρη άρκετά. Μην τόν σκέπτεσθε. 3) Αίσθημα. 4) Ευμερία με πιθανότητες άποκτήσεως περιουσίας. 5) Ζωή ήρεμος χωρίς σοβαράς περιπετειάς. 6) Ναι. 7) Δεν βλέπω πρὸς τό παρόν. 8) Κανείς κίνδυνος. 9) Ναι, αλλά δεν δημιουργείτε ζήτημα αίσθηματων. 10) Ευγενικά και τρυφερά αίσθηματά, αλλά διαθεσις όκνηρα και χωρίς πρωτοβουλίας. 11) Δεν γνωρίζω. Χωρίς στοιχεία διά τό ζήτημα πού μωυ γράφετε νομίζω ότι ούτε και ή γραφολόγος θα μπορούσιν να σας απαντήσιν.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗΝ ΚΡΗΤΙΚΟ-ΠΟΥΑΝ. — Εις την ζωήν σας ως σήμερα συντηρήσατε πολλά έμποδια και δυσχερείας και μπορώ να σας πώ ότι έμεινατε πολύ λίγο ευχαιοιστημένη. Σας έδειχνε τό θόρυβος και αι καλαί εκκρίσεις. Διατρέχετε σήμερα μίαν περίοδον ήλικίας. Δεν βλέπω όμως τίποτε τό άείσημιαιον. Διά τό προσεχές μέλλον σας προλέγω μίαν άσθένεια κάπως σοβαράν και μίαν χρηματικήν ζημίαν. Τα αποτελέσματα όμως και τών δύο θα είνε προσωδικά. Εάν θέλετε να μωυ κάμετε και άλλας ερωτήσεις θα σας απαντήσω.

ΜΙΚΡΗΝ ΜΑΡΙΝΕΛΛΑΝ. — Σας συνιστώ να προσέξετε πολύ. Έχετε κάποιον νοσηρόν έρωτικήν διαθεσιν και αυτή σας κάνει να έκτίθεσθε εις άσκόπους περιπετειάς. Εισθε πολύ μικρή άκούρη και πρέπει να συγκρατηθήτε. Γάμος άρκετά σύντομος και εύτυχης κατόπιν αίσθηματος. Τό αίσθημα όμως αυτό περιμένετό τό να έλθη μόνον του και μη νομίζετε ότι μπορείτε να τό θρῖπτε στο πόδιτο φλογερό θέλημα με τό όποιον θα σας κυττάζουν. Η ζωή σας θα είνε κάπως περιπετειώδης αλλά έν τώ συνόλω της εύτυχής.

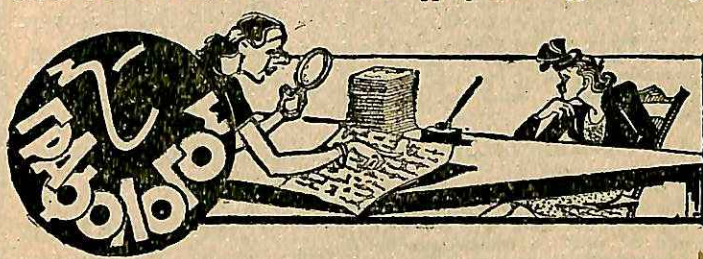
ΜΙΡΚΑΝ Α. — Η ζωή σας παρουσιάζει άρκετάς δυσκολίας ως σήμερα. Θα άργήσουν να εξοικονώνωνται και θα εύνοησθε συντόμως εις την άποκατάστασιν σας. Έλαφρά θελτίωσις της οικονομικής σας καταστάσεως. Μερικά άσθενεία αλλά όχι σοβαρά. Γάμος κατόπιν αίσθηματος. Καλή κοινωνική θέσις και οικονομική άνεσις. Περιέβαλλον δυσμενές.

Ο Δ ό κ τ ω ρ ΚΑΜΑ

Ο δόκτωρ Κάμα έλαβε και θα απαντήσιν κατά σειράν καταχωρήσεως στα όπο τά κάτωθι γράμματα ψευδώνυμα, ληφθέντα μέγισ της μεσημέριας Παρασκευής 29 Σεπτεμβρίου: Άνεμώνη Καλλιθέα. Μ Α. Π. Ένταθα Έλινον. Σέρραι. Αιγυπτιακού Μ. Μ. Σ. Μ. Σ. Κυψέλη. Μποντελόκ. Άνοιξιτική Αύγη. Άπονοητευμένη Θεσσαλονίκη. Παχούλη 1-3 Πέτρε. Άνατολίτσια Βάλια. Β. Κ. Ροδοπέταλο. Άνοιξιτικό Λουλούδι.

Οι έν τώ έξωτερικό εύρίσκόμενοι δέον να άποστέλλουν κομπόγια 'Διεθνούς Άλληλογραφίας' αντί πενταδράμων γραμματοστίσεων.

Γιά να ννωρίσετε τόν χαρακτήρα σας

ΑΙ επιστολαί πού θα απευθύνωνται 'Πρὸς την Γραφολόγον' του 'Εθναυρού' (Σανταρόζα 5, Αθήνας), πρέπει να περιέχουν σαφή και συγκεκριμένα ερωτήματα. Εάν ή συμβουλή ζητηται δι' άλλο πρόσωπον και όχι για τόν γράφοντα πρέπει απαραίτητως να περιέχεται και ένα άποκόμμα έπιστολής ή σημειώματος του. Προσέξτε όμως: Όταν καθήτε να γράφετε, προσπαθήστε να έσθε έντελώς φυσικοί. Μην έπιτηδεύητε να μιμηθήτε αυτόν ή εκείνον τόν χαρακτήρα, γιατί αύτο θα σας ελάττη χωλε να σας άφελήσιν σε τίποτε. Τό σημείον αυτό είνε κεφαλαιώδες. Άπαραίτητος έπίσης πρέπει να περιέχεται στην έπιστολή σας τό ψευδώνυμον στο όποιον θέλετε να σας απαντήσωμε. Έκάστη έπιστολή πρέπει να συνοδεύεται με άπὲ πέντε δραχ. εις γραμματόσημα, δι' έκαστην απάντησιν.

Α Ί σ έ. — Καλός και τρυφερός χαρακτήρ, αλλά χωρίς μεγάλην ζωτικότητα. Διαθέσις μάλλον επιπολαιή. Η τύχη σας εύνοει άρκετά και θα σας κάμω να συνάψετε εύτυχή γάμον άρκετά σύντομα. Οικονομική ήρεμία. Προσέξτε ένα αίσθημα σας, τό όποιον μπορεί να σας παραπλανήσιν και άλλως να δέν υποσχεται τίποτε τό σοβαρόν. Έμπιστευθήτε στην τύχη σας. Καλή υγεία.

Ε λ ν η ν Μ. — Ο φίλος σας είνε χαρακτήρ τρυφερός και αίσθηματικός. Η άγάπη του άπειροσμένης ελκρινής. Θα δυσκολευθή πολύ στα πρώτα θέματα της ζωής του και θα γνωρίσιν μερικάς έναντιότητες της τύχης. Ιδίως όσον άφορά την σταθερότητα της θέσεώς του Άργότερα όμως θα έπιτύχη και θα καταλάβη μιά καλή κοινωνική θέσις. Μερικά οικονομικά άτυχήματα. Συντόμον γάμον δεν προλέγω. Κάποιο άπρόσπτο γεγονός θα άνατρέψη πολλά σχέδια σας διά τό μέλλον.

Μ ι κ ρ ή ν Τ η ν ι α κ ο π ο υ λ α ν. — Δεν ύπάρχει κανείς λόγος για να άπελπίζεσθε, μολοντί δυστυχώς, δεν μπορώ να σας δώσω έλπίδες για μιά σύντομη καλυτέρευσις της καταστάσεώς σας. Πρέπει να κάμψετε ύπομονή και να αντιμετωπίσετε με ήρεμια τὰ σημερινά γεγονότα. Οικονομική κατάσταση δύσκολος και πολύ στενόχωρος. Πρέπει άκόμη να προσέξετε την υγεία σας πού για μιά νέα όπωσ εις είνε ένα πράγμα έξαιρετικά πολύτιμο. Θα δοκιμάσετε ένα δυνατό αίσθημα αλλά πολύ άργότερα. Έν τώ μεταξύ σας συνιστώ να άποφύγετε κάθε περιπέτεια έπιπολαιή πού μπορεί νάχη έλθετε εις συνέπειες για σας. Γάμος όχι πού τό 23ου έτους κατόπιν πολλών έμποδιών και δυσχερειών θα ζήσετε όμως μίαν ζωήν ήρεμον και ογχετική εύτυχή.

Σ ο υ σ ο υ ρ ά δ α ν. — Χαρακτήρ τρυφερός, αλλά στωικός και δειλός. Δεν έξωτερικεύεται εύκολα. Διαρκώς άναποφάσιτος και καποτισιόζα. Έμπρεάζεται από τούς άλλους και δεν έχει δική της γνώμη. Χρειάζεται ένα περιβάλλον στοργής για να μπορέσιν να άναπτύξθ. Φαινομενικός άσταθής. Έπιπολαια στις σκέψεις της και άσταθής. Δύσκολα Ικανοποιείται, γιατί της λείπει ή έσωτερική γαρά και ή άυτοεμπόησης. Πρόβωρα αίσθημα.

Ν έ α ν ά ν υ ν ό σ τ ρ ι ο ν 'Εθναυρού' Δ. Α. — Δύο πράγματα έχω να σας πώ. Τό ένα είνε ότι στον πρώτον δεν πρέπει να άποδώσετε καμμία σημασία. Η άγάπη του θα είνε πρόσκαιρη και παροδική μολοντι ίσως άρκετα φλογερά. Θα κουρασθή γρήγορα. Έπειτα είμαι θεσθαί ότι οι χαρακτήρες σας δεν συμφωνούν. Τό δεύτερο είνε να μην δώσετε συνέχεια στην δεύτερη πρότασι έάν προσηγομείας δεν καλ λιερνήσετε φιλικές ογχεσις με αυτό τό πρόσωπον και δεν θεσθαίωσθε για τὰ αίσθηματά του άπέναντί σας. Πάντως είνε πολύ προτιμότερα από την πρώτη. Πρὸς τό παρόν όμως δεν βλέπω τίποτε τό αλόγως όριστικό. Θα με διευκολύνετε πολύ αν είχατε να μωυ στείλετε κάποιο άπόκόμμα έπιστολής ή σημειώματος των δύο αυτών ανθρώπων.

Κ λ α ι ρ η ν. — Χαρακτήρ άνησυχος. Ιδιότροπος, με πολλές αντίθεσεις. Αίσθηματά όχι πολύ θεαίνα. Δεν άφροσυνεθε όλοκληρωτικά. Στενοχωρείσθε έν πούτοις με τό παραμικρό. Διαθέσις μάλλον όκνηρα και όχι όσον θα έπρεπε φιλόσεκος για μιά γυναίκα. Ο φίλος σας είνε αίσθηματικός χαρακτήρ αλλά λιγάκι κενόδοξος. Δεν έχει μεγάλην προσηλωσιν στην εργασίαν του και αί σκέψεις και αι πράξεις του είνε χωρίς συνέχειαν. Θα ακολουθήσιν ήρεμον σταδιοδρομίαν. Γάμον σύντομον δεν προλέγω. Βραδυνη άρκετά άκούρη.

Κ ώ σ τ α ν τ ι ν ο υ μ ο α ί ο ν Θεσσαλονίκη. — Χαρακτήρ πολύ τρυφερός και αίσθηματικός. Ζημεία εις ένα είδος διαρκούς διανοησολήσεως και δεν έχει μεγάλην ιδέαν της πραγματικότητας. Είνε από τούς ανθρώπους πού κλείνουνται στον έαυτόν τους και στα αίσθηματά των. Μπορείτε να έσθε θεσθαίος για την ελκρινεία και την σταθερότητα του αίσθηματος της. Είνε όμως άρκετά υπερήφανος και πολύ δύσκολα θα έγκαταλείψη έξ ολοκληρώσεως σε σας. Πρέπει να της φέρεσθε με πολλή ευγένεια και άξιοπρέπεια, γιατί στην δική της άγάπη προηγείται ή έκτίμησις πρὸς τό πρόσωπο πού άγαπά. Πρὸς τας προσέξτε μη πληγώσετε τά όνειρά της.

Τ έ ρ ρ ι ο ν τ ο υ π ό ν ο υ. Διαλέξατε ένα ψευδώνυμο πού δεν ταιριάζει στον πραγματικό χαρακτήρα σας. Σας διακρίνει μιά όνειροπόλος διαθεσις πού σας άποιακρύνει διαρκώς από την πραγματικότητα και δεν σας αφήνει να αίσθανήσθε καμμία γαρά. Τα αίσθηματά σας δεν έχουν έν τούτοις μεγάλο βάθος. Στεκεσθε εισακά στην έπιφάνεια και δεν έχετε ούτε τη δύναμη ούτε τό θάρρος να προχωρήσετε περισσότερα. Θα άναπήσετε και θα άγαπήσθε πολύ άνόνητα. Η κατάρσις δεν παρουσιάζει πρὸς τό παρόν καμμία μεταβολή.

Ξ α ν θ ό π α ι δ ο ν. Άνδρον. — Χαρακτήρ πολύ άνησυχος και άσυνάχατος. Καμμία σονχή αίσθημάτων και σκέψεων. Όλα άλληλοσυγκρούονται μέσα στο μυαλό σας και ποτέ ως σήμερα δεν καταρθώσατε να έξακριώσετε τί ακριβώς θέλετε. Αιφνίσει όμιλ πού καταπίπτουν κείσθ. Ζητείτε σ' όλα την προσωπική σας Ικανοποίησι. Δεν μπορείτε να άφροσυνεθε. Φιλικές μέτριες και 3-4 σταθερές. Άς άναπήσετε πολύ άργότερα. Γάμος όχι πρὸς τό παρόν. Στό αίσθημα του φίλου σας δεν βλέπω μεγάλες έλπίδες έπιτυχίας. Θα σας πώ πολύ καθαρά ότι τόν συνησθήτε πολύ περισσότερο όπ' ότι φαντάζεσθε. Προλέγω μάλιστα κάποια άλλη εξέλιξι στα πράγματα για την όποιαν έπιφύλασσομαι να σας μιλήσω άλλως. Καλός χαρακτήρ.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

★

Η Γραφολόγος Χ έλαβε και ρά άπάντησιν κατά σειράν καταχωρήσεως στα όπο τά κάτωθι ψευδώνυμα γράμματα. Ληφθέντα μέγισ της μεσημέριας Παρασκευής 29 Σεπτεμβρίου:

Όταν Άνεμώνη Στελλίτσα Λεωτιχίδης Καστρι. 'Αθής' 'Αετική Καμεία'. 'Ελευσίς, Μαρκίς Οικονομία' 'ΚΙΜΟ Σ'. 'Τόλο Καρό'. 'Ερνα Ι. Μ.'. 'Ε.Κ.Π.Θ.'. 'Πολύρηνιο—Κίσιςμος'. 'Η. πώδη άγάπη ένασθή'. Γκιούλ—Μπαγιά. Ντανέλλα—Σέρραι. Ξανθή Γλυφάδα. 'Εθναυρού' πλυσματάκια.

Γ ΧΡΗΣΤΕΑΣ Δικνύδωρ. 'Οδός Άκαδημίας 31. Άρ. τηλ. 32-278.

ΝΕΑ κυρία, κάτοχος της άγγλικής γαλλικής νεομυικής και Ιταλικής νωορίζουσα δέ έπίσης άρτίως και την ελληνικήν, αναλαμβάνει παραδόσεις κατ' οίκον πών ως άνω ξένων γλωσσών εις μικρούς και μεγάλους ή και κομμερσιάν αντί πολύ μικράς αμοιβής. Γράφατε: Καν Ν. Τ. Κ. Γραφεία 'Εθναυρού' Σανταρόζα 5.

ΑΙ επιστολαί πού θα απευθύνωνται 'Πρὸς την Γραφολόγον' του 'Εθναυρού' (Σανταρόζα 5, Αθήνας), πρέπει να περιέχουν σαφή και συγκεκριμένα ερωτήματα. Εάν ή συμβουλή ζητηται δι' άλλο πρόσωπον και όχι για τόν γράφοντα πρέπει απαραίτητως να περιέχεται και ένα άποκόμμα έπιστολής ή σημειώματος του. Προσέξτε όμως: Όταν καθήτε να γράφετε, προσπαθήστε να έσθε έντελώς φυσικοί. Μην έπιτηδεύητε να μιμηθήτε αυτόν ή εκείνον τόν χαρακτήρα, γιατί αύτο θα σας ελάττη χωλε να σας άφελήσιν σε τίποτε. Τό σημείον αυτό είνε κεφαλαιώδες. Άπαραίτητος έπίσης πρέπει να περιέχεται στην έπιστολή σας τό ψευδώνυμον στο όποιον θέλετε να σας απαντήσωμε. Έκάστη έπιστολή πρέπει να συνοδεύεται με άπὲ πέντε δραχ. εις γραμματόσημα, δι' έκαστην απάντησιν.

Α Ί σ έ. — Καλός και τρυφερός χαρακτήρ, αλλά χωρίς μεγάλην ζωτικότητα. Διαθέσις μάλλον επιπολαιή. Η τύχη σας εύνοει άρκετά και θα σας κάμω να συνάψετε εύτυχή γάμον άρκετά σύντομα. Οικονομική ήρεμία. Προσέξτε ένα αίσθημα σας, τό όποιον μπορεί να σας παραπλανήσιν και άλλως να δέν υποσχεται τίποτε τό σοβαρόν. Έμπιστευθήτε στην τύχη σας. Καλή υγεία.

Ε λ ν η ν Μ. — Ο φίλος σας είνε χαρακτήρ τρυφερός και αίσθηματικός. Η άγάπη του άπειροσμένης ελκρινής. Θα δυσκολευθή πολύ στα πρώτα θέματα της ζωής του και θα γνωρίσιν μερικάς έναντιότητες της τύχης. Ιδίως όσον άφορά την σταθερότητα της θέσεώς του Άργότερα όμως θα έπιτύχη και θα καταλάβη μιά καλή κοινωνική θέσις. Μερικά οικονομικά άτυχήματα. Συντόμον γάμον δεν προλέγω. Κάποιο άπρόσπτο γεγονός θα άνατρέψη πολλά σχέδια σας διά τό μέλλον.

Μ ι κ ρ ή ν Τ η ν ι α κ ο π ο υ λ α ν. — Δεν ύπάρχει κανείς λόγος για να άπελπίζεσθε, μολοντί δυστυχώς, δεν μπορώ να σας δώσω έλπίδες για μιά σύντομη καλυτέρευσις της καταστάσεώς σας. Πρέπει να κάμψετε ύπομονή και να αντιμετωπίσετε με ήρεμια τὰ σημερινά γεγονότα. Οικονομική κατάσταση δύσκολος και πολύ στενόχωρος. Πρέπει άκόμη να προσέξετε την υγεία σας πού για μιά νέα όπωσ εις είνε ένα πράγμα έξαιρετικά πολύτιμο. Θα δοκιμάσετε ένα δυνατό αίσθημα αλλά πολύ άργότερα. Έν τώ μεταξύ σας συνιστώ να άποφύγετε κάθε περιπέτεια έπιπολαιή πού μπορεί νάχη έλθετε εις συνέπειες για σας. Γάμος όχι πού τό 23ου έτους κατόπιν πολλών έμποδιών και δυσχερειών θα ζήσετε όμως μίαν ζωήν ήρεμον και ογχετική εύτυχή.

Σ ο υ σ ο υ ρ ά δ α ν. — Χαρακτήρ τρυφερός, αλλά στωικός και δειλός. Δεν έξωτερικεύεται εύκολα. Διαρκώς άναποφάσιτος και καποτισιόζα. Έμπρεάζεται από τούς άλλους και δεν έχει δική της γνώμη. Χρειάζεται ένα περιβάλλον στοργής για να μπορέσιν να άναπτύξθ. Φαινομενικός άσταθής. Έπιπολαια στις σκέψεις της και άσταθής. Δύσκολα Ικανοποιείται, γιατί της λείπει ή έσωτερική γαρά και ή άυτοεμπόησης. Πρόβωρα αίσθημα.

Ν έ α ν ά ν υ ν ό σ τ ρ ι ο ν 'Εθναυρού' Δ. Α. — Δύο πράγματα έχω να σας πώ. Τό ένα είνε ότι στον πρώτον δεν πρέπει να άποδώσετε καμμία σημασία. Η άγάπη του θα είνε πρόσκαιρη και παροδική μολοντι ίσως άρκετα φλογερά. Θα κουρασθή γρήγορα. Έπειτα είμαι θεσθαί ότι οι χαρακτήρες σας δεν συμφωνούν. Τό δεύτερο είνε να μην δώσετε συνέχεια στην δεύτερη πρότασι έάν προσηγομείας δεν καλ λιερνήσετε φιλικές ογχεσις με αυτό τό πρόσωπον και δεν θεσθαίωσθε για τὰ αίσθηματά του άπέναντί σας. Πάντως είνε πολύ προτιμότερα από την πρώτη. Πρὸς τό παρόν όμως δεν βλέπω τίποτε τό αλόγως όριστικό. Θα με διευκολύνετε πολύ αν είχατε να μωυ στείλετε κάποιο άπόκόμμα έπιστολής ή σημειώματος των δύο αυτών ανθρώπων.

Κ λ α ι ρ η ν. — Χαρακτήρ άνησυχος. Ιδιότροπος, με πολλές αντίθεσεις. Αίσθηματά όχι πολύ θεαίνα. Δεν άφροσυνεθε όλοκληρωτικά. Στενοχωρείσθε έν πούτοις με τό παραμικρό. Διαθέσις μάλλον όκνηρα και όχι όσον θα έπρεπε φιλόσεκος για μιά γυναίκα. Ο φίλος σας είνε αίσθηματικός χαρακτήρ αλλά λιγάκι κενόδοξος. Δεν έχει μεγάλην προσηλωσιν στην εργασίαν του και αί σκέψεις και αι πράξεις του είνε χωρίς συνέχειαν. Θα ακολουθήσιν ήρεμον σταδιοδρομίαν. Γάμον σύντομον δεν προλέγω. Βραδυνη άρκετά άκούρη.

Κ ώ σ τ α ν τ ι ν ο υ μ ο α ί ο ν Θεσσαλονίκη. — Χαρακτήρ πολύ τρυφερός και αίσθηματικός. Ζημεία εις ένα είδος διαρκούς διανοησολήσεως και δεν έχει μεγάλην ιδέαν της πραγματικότητας. Είνε από τούς ανθρώπους πού κλείνουνται στον έαυτόν τους και στα αίσθηματά των. Μπορείτε να έσθε θεσθαίος για την ελκρινεία και την σταθερότητα του αίσθηματος της. Είνε όμως άρκετά υπερήφανος και πολύ δύσκολα θα έγκαταλείψη έξ ολοκληρώσεως σε σας. Πρέπει να της φέρεσθε με πολλή ευγένεια και άξιοπρέπεια, γιατί στην δική της άγάπη προηγείται ή έκτίμησις πρὸς τό πρόσωπο πού άγαπά. Πρὸς τας προσέξτε μη πληγώσετε τά όνειρά της.

Τ έ ρ ρ ι ο ν τ ο υ π ό ν ο υ. Διαλέξατε ένα ψευδώνυμο πού δεν ταιριάζει στον πραγματικό χαρακτήρα σας. Σας διακρίνει μιά όνειροπόλος διαθεσις πού σας άποιακρύνει διαρκώς από την πραγματικότητα και δεν σας αφήνει να αίσθανήσθε καμμία γαρά. Τα αίσθηματά σας δεν έχουν έν τούτοις μεγάλο βάθος. Στεκεσθε εισακά στην έπιφάνεια και δεν έχετε ούτε τη δύναμη ούτε τό θάρρος να προχωρήσετε περισσότερα. Θα άναπήσετε και θα άγαπήσθε πολύ άνόνητα. Η κατάρσις δεν παρουσιάζει πρὸς τό παρόν καμμία μεταβολή.

Ξ α ν θ ό π α ι δ ο ν. Άνδρον. — Χαρακτήρ πολύ άνησυχος και άσυνάχατος. Καμμία σονχή αίσθημάτων και σκέψεων. Όλα άλληλοσυγκρούονται μέσα στο μυαλό σας και ποτέ ως σήμερα δεν καταρθώσατε να έξακριώσετε τί ακριβώς θέλετε. Αιφνίσει όμιλ πού καταπίπτουν κείσθ. Ζητείτε σ' όλα την προσωπική σας Ικανοποίησι. Δεν μπορείτε να άφροσυνεθε. Φιλικές μέτριες και 3-4 σταθερές. Άς άναπήσετε πολύ άργότερα. Γάμος όχι πρὸς τό παρόν. Στό αίσθημα του φίλου σας δεν βλέπω μεγάλες έλπίδες έπιτυχίας. Θα σας πώ πολύ καθαρά ότι τόν συνησθήτε πολύ περισσότερο όπ' ότι φαντάζεσθε. Προλέγω μάλιστα κάποια άλλη εξέλιξι στα πράγματα για την όποιαν έπιφύλασσομαι να σας μιλήσω άλλως. Καλός χαρακτήρ.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

★

Η Γραφολόγος Χ έλαβε και ρά άπάντησιν κατά σειράν καταχωρήσεως στα όπο τά κάτωθι ψευδώνυμα γράμματα. Ληφθέντα μέγισ της μεσημέριας Παρασκευής 29 Σεπτεμβρίου:

Όταν Άνεμώνη Στελλίτσα Λεωτιχίδης Καστρι. 'Αθής' 'Αετική Καμεία'. 'Ελευσίς, Μαρκίς Οικονομία' 'ΚΙΜΟ Σ'. 'Τόλο Καρό'. 'Ερνα Ι. Μ.'. 'Ε.Κ.Π.Θ.'. 'Πολύρηνιο—Κίσιςμος'. 'Η. πώδη άγάπη ένασθή'. Γκιούλ—Μπαγιά. Ντανέλλα—Σέρραι. Ξανθή Γλυφάδα. 'Εθναυρού' πλυσματάκια.

Γ ΧΡΗΣΤΕΑΣ Δικνύδωρ. 'Οδός Άκαδημίας 31. Άρ. τηλ. 32-278.

ΝΕΑ κυρία, κάτοχος της άγγλικής γαλλικής νεομυικής και Ιταλικής νωορίζουσα δέ έπίσης άρτίως και την ελληνικήν, αναλαμβάνει παραδόσεις κατ' οίκον πών ως άνω ξένων γλωσσών εις μικρούς και μεγάλους ή και κομμερσιάν αντί πολύ μικράς αμοιβής. Γράφατε: Καν Ν. Τ. Κ. Γραφεία 'Εθναυρού' Σανταρόζα 5.

οθήματά των. Μπορείτε να έσθε θεσθαίος για την ελκρινεία και την σταθερότητα του αίσθηματος της. Είνε όμως άρκετά υπερήφανος και πολύ δύσκολα θα έγκαταλείψη έξ ολοκληρώσεως σε σας. Πρέπει να της φέρεσθε με πολλή ευγένεια και άξιοπρέπεια, γιατί στην δική της άγάπη προηγείται ή έκτίμησις πρὸς τό πρόσωπο πού άγαπά. Πρὸς τας προσέξτε μη πληγώσετε τά όνειρά της.

Τ έ ρ ρ ι ο ν τ ο υ π ό ν ο υ. Διαλέξατε ένα ψευδώνυμο πού δεν ταιριάζει στον πραγματικό χαρακτήρα σας. Σας διακρίνει μιά όνειροπόλος διαθεσις πού σας άποιακρύνει διαρκώς από την πραγματικότητα και δεν σας αφήνει να αίσθανήσθε καμμία γαρά. Τα αίσθηματά σας δεν έχουν έν τούτοις μεγάλο βάθος. Στεκεσθε εισακά στην έπιφάνεια και δεν έχετε ούτε τη δύναμη ούτε τό θάρρος να προχωρήσετε περισσότερα. Θα άναπήσετε και θα άγαπήσθε πολύ άνόνητα. Η κατάρσις δεν παρουσιάζει πρὸς τό παρόν καμμία μεταβολή.

Ξ α ν θ ό π α ι δ ο ν. Άνδρον. — Χαρακτήρ πολύ άνησυχος και άσυνάχατος. Καμμία σονχή αίσθημάτων και σκέψεων. Όλα άλληλοσυγκρούονται μέσα στο μυαλό σας και ποτέ ως σήμερα δεν καταρθώσατε να έξακριώσετε τί ακριβώς θέλετε. Αιφνίσει όμιλ πού καταπίπτουν κείσθ. Ζητείτε σ' όλα την προσωπική σας Ικανοποίησι. Δεν μπορείτε να άφροσυνεθε. Φιλικές μέτριες και 3-4 σταθερές. Άς άναπήσετε πολύ άργότερα. Γάμος όχι πρὸς τό παρόν. Στό αίσθημα του φίλου σας δεν βλέπω μεγάλες έλπίδες έπιτυχίας. Θα σας πώ πολύ καθαρά ότι τόν συνησθήτε πολύ περισσότερο όπ' ότι φαντάζεσθε. Προλέγω μάλιστα κάποια άλλη εξέλιξι στα πράγματα για την όποιαν έπιφύλασσομαι να σας μιλήσω άλλως. Καλός χαρακτήρ.

Η ΓΡΑΦΟΛΟΓΟΣ Χ.

★

Η Γραφολόγος Χ έλαβε και ρά άπάντησιν κατά σειράν καταχωρήσεως στα όπο τά κάτωθι ψευδώνυμα γράμματα. Ληφθέντα μέγισ της μεσημέριας Παρασκευής 29 Σεπτεμβρίου:

Όταν Άνεμώνη Στελλίτσα Λεωτιχίδης Καστρι. 'Αθής' 'Αετική Καμεία'. 'Ελευσίς, Μαρκίς Οικονομία' 'ΚΙΜΟ Σ'. 'Τόλο Καρό'. 'Ερνα Ι. Μ.'. 'Ε.Κ.Π.Θ.'. 'Πολύρηνιο—Κίσιςμος'. 'Η. πώδη άγάπη ένασθή'. Γκιούλ—Μπαγιά. Ντανέλλα—Σέρραι. Ξανθή Γλυφάδα. 'Εθναυρού' πλυσματάκια.

Γ ΧΡΗΣΤΕΑΣ Δικνύδωρ. 'Οδός Άκαδημίας 31. Άρ. τηλ. 32-278.

ΝΕΑ κυρία, κάτοχος της άγγλικής γαλλικής νεομυικής και Ιταλικής νωορίζουσα δέ έπίσης άρτίως και την ελληνικήν, αναλαμβάνει παραδόσεις κατ' οίκον πών ως άνω ξένων γλωσσών εις μικρούς και μεγάλους ή και κομμερσιάν αντί πολύ μικράς αμοιβής. Γράφατε: Καν Ν. Τ. Κ. Γραφεία 'Εθναυρού' Σανταρόζα 5.

Η έκλεκτη λογοτέχνης που κρύβεται υπό το ψευδώνυμο Ρέα Ρ. άπαντά σ' όδες από τις άναγνώστριές μας της ζητούν συμβουλή για έναν ψυχικό τους πόνο ή μίαν αίσθηματική τους περιπέτεια. Κάθε έρώτησις, για να τύχη άπάντησως, πρέπει να συνοδεύεται από 5δραχμο γραμματόσημο.

ΑΝΥΠΟΜΟΝΗ ΜΙΚΡΟΥΛΑ

Τό ότι είδες τόν άγαπημένο σου, να πηγαίνει ένα θρόνο σε μια έρημη γειτονιά, δέν σημαίνει άπαραιτήτως ότι είχε ραντεβού με άλλην.

Δέν πρέπει, λοιπόν, να ζηλεύεις χωρίς λόγο και αίτια.

Έπειτα, τό ότι άγαπ' έσένα, δέν σημαίνει ότι σάν νέος που είναι δέν θα έχη, ίσως, και άλλης φύσεως συνδέσμιους.

Δέν επιτρέπεται, επίσης, να δηλητηριάσεις την σκέψι σου με την ύποψία, μήπως έρχεται αύτος για την προίκα σου, αφού δέν σοι έδωσε καμμία τέτοια φθορή έως τώρα.

Έρχομαι, τώρα, τέλος, καί... στο δεύτερο μέρος της έπιστολής σου.

Όπως ήρθαν τά πράματα, δέν πρέπει έσύ πρώτη να ρίξεις τόν έγωισμό σου και να τού κάνης τά γλυκά μάτια. Τό πολύ-πολύ, μπορείς, άν θέλεις, να τόν κυττάξεις με κάποια άπορία. Έάν πάλι, σοι άποδείξη ότι θέλει να σου δώση έκείνο τού γράμμα, μπορείς μόν να τό πάρης — με ύφος φουρκισμένο, δηθεν, καί... για να τελειώση αυτή ή ιστορία — από τό περιεχόμενο του δέ θα κανονίσης την μελλοντική στάσι σου.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗ

Μου γράφεις:

«Είμαι 17 ετών και έπιθυμώ πολύ να παντρευθώ».

Αγαπώ κάποιον, ό όποιος όμως είναι άξιώματικός και ούτε έχω καμμία έλπίδα να με πάρη.

Δώστε μου μια συμβουλή τί να κάνω».

Σοι άπαντώ:

Αφού θέλεις να παντρευθής, πρώτα απ' όλα πρέπει να διακόψης κάθε σέξι με τόν άνθρωπο που άγαπάς, και πού, κατά την διαβεβαίωσι, τη δική σου, δέν δρόμο σου ό άνθρωπος που θα σε πρόκειται να σε πάρη!

Περιμένε δέ να θρεθί στόν άγαπήση, που θα τόν άγαπήσης και έσύ, και πού θα είναι εις θέσιν να σε πάρη.

«ΙΠΤΑΜΕΝΟΝ»

Με φέρνεις σε εξαιρετικά δύσκολη θέσι άγαπήτη μετ μικρούλα με τό άνδρικό σου ψευδώνυμο και τις άνδρικές σου διαθέσεις. Η άπάντησίς μου δέν πρέπει να περιμένης να είναι βέβαια εύνοική. Συμμερίζομαι άπλως την στενοχώρια σου δέν μπορώ όμως και να μη σε ψέξω για την άδυναμία τού χαρακτήρος σου. Προσπάθησε να αποβάλης απ' τό μυαλό σου κάθε πονηρή σκέψι και αντιμετώπισε τις φίλες σου με εντελώς φιλικές διαθέσεις. Εί-δεις τις δικές των πονηρίες. Εί-σαι, άλλωστε, τόσο νέα που άν ένδώση άπαξ στο κακό τίποτε δέν θα σε συγκρατήση από ένα πρσγικό καταγκύλημα στην βιασθόρα. Πρόσεξε!

ΤΡΕΛΗΝ ΑΕΡΟΠΟΡΟΝ

Δέν είνε καθόλου σπάνια ή περίπτωση σου, άπελπισμένη μου φίλη. Έγώ θρίσκω ότι εύκολα θα μπορέσης με λίγη καλή πολιτική να υπερπηδήσης τά εμπόδια που συναντάς σήμερα στο δρόμο της τύχης σου. Λοιπόν, δέν έχεις παρά να αφήσης τόν μνηστήρα σου πρός τό παρόν να μην καταλάβη τίποτε. Θα πάη να κάμη τη θητεία του και έως ότου τελειώση, ίσως να έχουν διαμορφωθή μόνα τους τά πράματα σύμφωνα με την θέλησί σου. Όσο για τόν άλλον τόν φοιτητή, τραιναύσέ τον κι' αυτόν με την δικαιολογία ότι πρέπει να περιμένετε να τελειώση με τό καλό τις σπουδές του και έπειτα έχει ό Θεός. Πίστεψέ με ότι ή μικρή αυτή έκεχειρία θα ώφελήση την ύποψή σου και ό χρόνος θα σοι δείξη τό δρόμο που πρέπει να ακολουθήσης για να φτάσης στην εύτυχία.

N. N. ΝΙΚΟΝ (Πειραιά)

Γιατί είσαι τόσο βιαστικός μω κρέ μου; Έμείς οι γυναίκες έχουμε έμφυτες κάτι τέτοιες μικροπ-

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Τά γραφεία του «Θησαυρού»

ΜΕΤΕΦΕΡΟΗΣΑΝ

στην όδον Σανταρόζα άριθ. 5

ραξενίες, να τυραννούμε τόν άνδρα που μας δείχνει τό ενδιαφέρον του. Έπειτα, δέν μας συμφέρει δά κιάλας να κόδωμε την πιθανή τύχη μας με ένα άπότομο και «σκληρό», όπως τό λές κι' έ-συ, «όχι»! Περιμένε περιμένε και μην άγωνιάς έτσι. Τό «ψαράκι» φαίνεται — από τά λεγόμενά σου πολύάχιστον — ότι τσιμπάει και ότι δέν πρόκειται να συνεχίση για πολύ ακόμα τά ναζάκια του. Υπομονή και μη διάλξης καθόλου τά πράγματα...

ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΟ

Δέν κάνεις καθόλου καλά παιδί μου, να παίρνεις τόσο επί πόνο αυτό τό άτυχό, όμολογουμένως αίσθημά σου. Ίσως να σε λυπήσω περισσότερο μ' αυτό που θα σοι πώ άλλα ξεφαιδες πολύ έσύ ή ίδια. Γιατί να σοι λείψη τόσο τό θάρρος και να άποκρύψης την άγάπη σου; Όμολογείς μόνη σου ότι «πολλές φορές έκανε πώ δέν τόν έπρόσεχες ούτε και τόν γαϊρετούδες...». Μα έκ'αμες έγκλημα κατά τού έαυτού

«ΘΗΣΑΥΡΟΣ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

*Ετησία έσωτερικού: Δρχ. 50, έξαμηνος Δρχ. 125
*Ετησία έξωτερικού: Δρχ. Α γγλ. 1.10, Άμερικης Δολ. 6

ΕΚΔΟΤΑΙ: Έταμία «Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ και ΣΙΑ»
Υπεύθυνος συντάξεως: ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ, Σανταρόζα 5
Καλλιτεχνικός συνεργάτης: Κώστας Μ. Παπαδόπουλος.

Γενικό άντιπρόσωπο: Διά την Γαλλικήν Δυτικήν Άφρικήν Ι. ΠΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Περσφειδούσα άντιπρόσωπος διά τας Ήν. Πολιτείας Άμερικης ΚΑ ΑΘΗΝΑ Γ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

Διευθυντής τυπογραφείου: ΣΤΕΦ. ΚΑΤΣΑΝΗΣ, Δαμάρεως 4

του, πουλί μου! Τώρα σφίξε την καρδιά σου, άν νομίζης πως δέν υπάρχει καρός να προλάβης το σμίκιμό του με την άλλη και ξεχασέ τον το γρηγορώτερο. Αυριω μεθαύριο ή άγάπη μπορεί να ξαναβρθ από κάπου άλλου που δέν περιμένεις — αλλά τό γυύ σου! Μην ξαναφανής δειλή και άτολη...

ΓΑΛΑΖΙΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Δέν όμολογείς σαφώς στο γραμμά σου τά δικά σου αίσθήματα άπέναντι τού νέου. Άν τόν αγαπάς κι' έσύ, ή στενοχώρια τού μπαμπά δέν πρέπει να παίξη σοβαρό ρόλο για σένα. Άν όμως δέν τόν αγαπάς ή συμβουλή μου είναι μία: να έπιμείνεις στην άρνησί σου σταθερά και να άδιαφορήσης. Νέος είναι, μόλις άπομικυνθή λιγάκι από σένα θα βρθ άλλου ό,τι δέν στέργεις να τού ανταποδώσης έσύ. Άπόφυγε με κάθε τρόπο τη στενή και συχνή έπαφή μαζί του, μ' άλλα λόγια ξεμάκρυνέ τον όπωσδήποτε και θα δής.

Π. Κ. ΚΑΚΙΑΝ

Άπορώ και έξίσταμαι πως είναι

ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΙ τών Βρυξελλών, ειδικοί, άπεφάνθησαν ότι τά καλ-λυντικά μας είναι «έδραιωμένα επί άληθών έπιστημονικών βάσεων και ή θεραπευτική των άξια είναι άξιοσύστατος». Ίνστιτοδο Καλλονής Me KETTY—Έρμου 35—Τηλεφ. 22-0-88

«καπινοβιομηχανικού» του άμορε καμε ύπομονή χωρίς διάλου να στενοχωρήσαι. Και βέβαια θα τόν δεχθής άμα έπιστρέψη, αλλά μη δείξης ότι έπερίμενες αυτή την έπιστροφή με κρυφή άγωνία. Θα ύποκύψης τάχα από οίκτο και μόνο για να τού άποδείξης την άνωτερότητά σου και την άξία σου που είναι μεγαλύτερη από κάθε άλλης.

ΡΕΑ Ρ.

★

Η Κυρία Ρέα Ρ. Έλαβε και θα άπάντησθ κατά σειράν καταχωρήσεως, στα υπό τά κάτωψ ψευδώνυμα γράμματά. Ληφθέντα μέχρι της μεσημέριας Σαββάτου 30 Σεπτεμβρίου: «Μικροσκοπική», «Άπελπισμένος νέος Θ Δ», Ζορζέτ, Υβέτ, Άθήναι Μαντελέν Κ. Μιμόζα Κ. Μαριάννα Μ Μάρτσια Νόρνεϋ. Τό θύμα τών άλλων Άθ. Το, Αίγιον Άπογοητευμένη, Ποιμένη, «Πονεμένη Γιακουμίτσα», Άσπρο Άοπάκι, Μαχαράνη, Άσταπη στόν χαρακτήρα Ι Γ. Χ. Πειραιεύς Κούτο και Παχό Μ. Χ., Ίσκιος Κορίνθου, Μαλδβίνα Ν. Α., «Ίππότης», Ν. Σ. Ν. Άλφα, Άπελτισμένη, Πειραιεύς, «Δέν σε ξεχνώ» Α. Κ. Ξάνθη Νάντια, Θεσσαλονίκη

ΚΥΡΙΑΙ ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Όταν αγοράζετε τας γνωστές Γερμανικές Βαφάς φορεμάτων «ΑΡΤΙ» προσέχετε τό πακετίδιον που σάς δίδουν ν' άναγράψη την παγκοσμίου φήμης Γερμανική μάρκα

ΑΡΤΙ

οίότι ούτω και μόνον θα είσθε βεβαία ότι αγοράσατε γνησίαν Γερμανικήν βαφήν μάρκας «ΑΡΤΙ». Μόνον αί βαφαί μάρκας «ΑΡΤΙ» είναι γνήσια Γερμανικά και έρχονται απ' ευθείας έκ Γερμανίας έντός κλειστών πακετιδίων. Όλοι αί άλλοι βαφαί, αί σήμερα διαφημιζόμεναι ως δήθεν παγκοσμίου φήμης και με ξενόφωνες μάρκες χωρίς όμως ν' αναφέρουν ότι είναι Γερμανικά, δέν είναι όχι μόνον Γερμανικά βαφαί, αλλά ούδε καν εύρωπαϊκά!

Συνεπώς προσέχετε, τό πακετίδιον που σάς δίδουν ν' άναγράψη την γνωστήν μάρκα «ΑΡΤΙ».

ඉංගුරු

